

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Brausewetter, Ernst.; af Ernst Brausewetter.

Titel | Title:

Skinsyge : novelle

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh. : "Vort Land"s Forlag, 1899

Fysiske størrelse | Physical extent:

54 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DA8-H2983

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130004612567

Laura Lind.

Indhold.

- 1 Skinsyge
- 2 Tidelt Høst.
- 3 Forfatteren frem!
- 4 Talsagererne om Bord paa Koroko.

Index

1. *[Faint, illegible text]*
2. *[Faint, illegible text]*
3. *[Faint, illegible text]*
4. *[Faint, illegible text]*

Skinsyge

Novelle af

Ernst Brausewetter

„VORT LAND“S FORLAG.

KJØBENHAVN

TRYKT HOS BRØDRENE HORNUM

1899

DET KÖNIGELIGE BIBLIOTEK
KÖBENHAVN

960712 9

Uden at banke paa traadte jeg ind i min Ven, Maleren Bernhards Værelse.

Det bløde Tæppe dæmpede Lyden af mine Skridt, og jeg naaede helt hen til ham, førend han lagde Mærke til mit Komme, saa fordybet var han desuden i sin Læsning.

Han for let sammen, da han hørte min Stemme, og der drog sig et træt Smil henover hans Ansigt; jeg lagde Mærke til at den dybe Rynke, der løb lodret ned mellem hans Øjne, idag var usædvanlig markeret. Han nikkede og pegede paa en Lænestol, der stod mellem Væggen og hans Skrivebord.

Jeg forstod, at han ikke ønskede at tale nu; maaske kunde han det heller ikke paa Grund af den Bevægelse, der aabenbart beherskede ham.

Bernhard fordybede sig igjen i sin Læsning.

Jeg sad ganske stille og saa ud i det halvmørke Værelse og havde helt glemt min tavse Ven, da jeg pludselig blev vækket af mine Drømmerier ved Lyden af et dybt og smerteligt Suk.

Jeg vendte mig om og saa Bernhard, der sad sammensunken foran sit Skrivebord, med Hovedet støttet paa sine Arme.

Skulde jeg gaa eller blive.

Jeg besluttede at gaa, rejste mig stille op for ubemærket at slippe ud af Døren. I det samme

hævede han Hovedet lidt og sagde:

„Aa, nej, bliv hos mig!“

Pludselig for han i Vejret og gik med hurtige Skridt hen til Vinduet, hvor han i nogen Tid blev staaende.

„Tilgiv mig“ sagde han lidt efter og vendte sig om, „men de der,“ han pegede paa de beskrevne Blade, der laa paa Skrivebordet, „har gjenopvakt mit Livs sørgeligste Erindring, og fremmanet den Begivenhed, som har gjort mig til den ensomme Grubler, jeg endnu er den Dag i Dag.“

Hans Blik svævede rundt i Stuen og hæftede sig ved et stort Billede, der næsten bedækkede den ene Væg.

„Ja, det Billede — dersom jeg ikke havde malet det — saa maaske — hvem kan vide? — Man kan jo aldrig bedømme Følgerne af sine Gjerninger.“

Han stod midt i Værelset, med Hænderne i Lommerne. Hans brædskuldrede ellers saa ranke og noget brutalt virkende, Skikkelse, var helt sammenfalden. Hans Blik hvilede med et tomt Udtryk paa det store Maleri, det var aabenbart, at han saa ikke dets Farvepragt, men derimod de virkelige Skikkelser og Scener fra en forbigangen Tid.

„Jo —,“ sagde han pludselig, som vaagnede han af en Drøm — „Du skal kjende den Historie. Den er desuden lærerig; man ser,

hvorledes det kan gaa En, naar man lever Livet helt naivt uden at tænke paa andre eller beregne Følgerne. Disse Optegnelser er nedskrevne af min engang bedste Ven.“

Han satte sig igjen ved Skrivebordet og begyndte at læse højt med sin dybe, bløde Stemme:

„Den 30. September.

I Dag er det netop fem Maaneder siden, vi blev gifte.

Hvor megen Lykka gjemte disse Ord dog ikke for mig!

Og pludselig faldt den Tanke mig ind, at jeg vilde samle mine Erindringer. Ligesom andre hjembragte fra deres Rejser Skitser, Fotografier, Stene og tørrede Blomster, saaledes vilde jeg med faa Ord søge at fastholde Billeder og Stemninger — vore Sjæles dybeste og ejendommeligste Indtryk.

Hvilken Glæde vilde det ikke kunne forskaffe os i de kommende Aar, at gjennemlæse disse Erindringer, der var blevne fæstede til Papiret, ganske umiddelbart!

Naar den nyde Lykke viser sig for en i Erindringens rosenfarvede Lys, bereder den os kun den skønneste Fryd. Ja, selv Sorgen bliver, naar den er overvunden, forlenet med en Skønhedens Ynde, den har jo fyldt vor Sjæl med sit rige Liv.

Men hvormed skal jeg begynde?

Aa, jeg behøver ikke at spørge, naturligvis skal jeg begynde med den Dag, da Tilfældet, eller rettere Skæbnen, første Gang førte mig sammen med min Hustru.

Det var en smuk Søndag Eftermiddag hen paa Efteraaret.

I flere Dage havde det regnet

og stormet, men Søndag Morgen var Solen pludselig brudt straalende frem gennem store hvide Skyer. En herlig Friskhed fyldte Luften og gjorde, at alt baade nær og fjært tegnede sig skarpt og tydeligt.

Alle Mennesker følte sig glade over Regnens Ophør og ilede ud for at nyde den gode Søndag.

Og jeg — jeg gik i disse Dage omkring som i en Rus. Det var dog ikke alene Solskinnets Skyld, men et stort Brev, forsynet med mange Segl, havde bragt mig en Udnævnelse til Assistent ved en kongelig kunstindustriel Samling. Denne Udnævnelse havde jeg ventet paa med Angst og Tvivl, den sikrede mig min Fremtid, uden at berøve mig mere Tid, end at jeg alligevel kunde fortsætte mine egne Studier. Og hvilken Tilværelse kunde være behageligere end den at vide sin Fremtid sikker og dog alligevel være i Stand til at kunne overlade sig til sine egne Tanker og sin personlige Skaben!

Denne Glæde maatte have Luft — og intet Sted føler jeg mig saa fri som ude under den blaa Himmel og i den skyggefulde grønne Skov.

Om Eftermiddagen begav jeg mig altsaa ud til den lille Jernbanestation, hvorfra Vejen fører ud til den skovrige Floddal, der omgiver vor Residensstad.

Jeg var alene, da endnu ingen af alle mine gode Venner var kommet tilbage til Byen, og jeg ikke havde Lyst til at tale med mere fjerntstaaende Bekjendte om Ting, der var mig ligegyldige. I Dag kunde jeg kun tænke og drømme om min Fremtid.

Foran Stationen var der livlig Færdsel. Under det grelle, gylden-

gule Solskin stormede fra alle Sider letklædte brogede Skikkelser leende og varme hen mod Billethullet, hvorder snart opstod en tæt Trængsel, for alle vilde de ud og nyde den sene Efteraarsdags Skønhed mellem Bjergene og i Skoven.

Hvorfor faldt mon mit Blik i al denne brogede Vrimmel netop paa et bestemt ungt Pigeansigt?

Var det, fordi det var det allergladeste af dem alle? Eller var det, fordi det saa saa nydeligt ud med sine smaa brune Purkrøller under den hvide Tyls-hat, der omgav det som en Hel-genglorie.

Ja, i disse spejdende brune Øjne syntes al Glæde at samle sig som i et Brændpunkt for igjen at lade den udstraale over hele den store, af Mennesker opfyldte Plads.

Maaske var det ogsaa dette fine, uberørte, der drog mit Blik hen til denne lille, hvidklædte Skikkelse med det lidt drilagtige Udtryk i Øjnene og om Munden, og hvis lille udfordrende Opstop-pernæse syntes at sige: Mon Du nu ogsaa kan være lige saa glad som jeg?

„Jo, Det kan jeg, i alt Fald i Dag,“ havde jeg den største Lyst til at raabe til hende. „Jeg væd-der paa, vi to forstaar hinanden.“

Pludselig hørte jeg den gamle Dame, som stod lige bagved mig, sige i en kort, forskrækket Tone:

„Gud, Anni, jeg har glemt min Portemonnæ, nu husker jeg det aldeles tydelig, jeg lod den ligge paa Bordet.“

Den unge Pige saa hjælpeløs forfærdet ud.

„Men Mama,“ sagde hun højt, „hvad skal vi dog gribe til?“

„Ja, der er ikke andet for,“ sagde den gamle Dame baade be-drøvet og forlegen, „vi maa gaa hjem igjen.“

„Ja, men Mama, Toget gaar jo strax,“ sagde Anni fortvivlet.

„Ja, ja, Barn,“ sagde Moderen med et medlidende Smil, „saa kommer vi ikke med i Dag.“

Et Barn, som har tabt sine Godter ned i Brønden, kunde ikke se mere ynkkelig, skuffet og ulykkelig ud, end denne unge Pige gjorde.

Jeg vendte mig nu høflig om til den gamle Dame og sagde, idet jeg tog min Hat af:

„Vil De ikke tillade mig, Frue at hjælpe Dem med nogle Penge. Jeg er Dr. phil. Robert Bran-don.“

I det samme rakte jeg hende et Guldstykke.

„Det var rigtig elskværdig gjort af dem,“ udbrød Anni og saa op paa mig.

Efter nogen Talen frem og tilbage tog den gamle Dame endelig mod Pengene. Hun hed Fru Wellberg, var Enke og vilde naturligvis nødigt berøve Datteren den lovede Fornøjelse, det var maaske sidste Søndag, det var godt Vejr. Naturligvis skulde jeg „ganske tilfældig“ samme Sted hen som Damerne, jeg steg derfor ind i deres Kupé og fik Til-ladelse til at slutte mig til dem og være deres Fører for Dagen.

Den saa hurtig afvendte Ulykke havde aabenbart sat Anni i et storartet Humør, og da jeg be-fandt mig i en lignende Sindstil-stand, blev vi snart saa gode Venner, at vi syntes, vi havde kjendt hinanden Aarevis. Vore Hjerter aabnede sig, den stive, sky Tilbageholdenhed blev helt

kastet overbord, vi befandt os udmærket i hinandens Selskab.

Jeg havde ikke undladt, saa hurtig det lod sig gjøre, at fortælle, hvorfor jeg netop i Dag var saa glad — jeg kunde ikke beholde det for mig selv — og desuden besejrede jeg med denne Meddelelse ganske den ældre Dames Ængstelse overfor mig. Hun tillod, at vi to unge, hvem et mærkeligt Tilfælde havt ført sammen, spøjede med hinanden som et Par løsslupne Skolebørn.

Da Anni og jeg var blevet lidt tilbage i Skoven, hun knnde nemlig ikke blive færdig med at plukke de sidste Skovblomster og det brogede Efteraarsløv — hvi-skede hun til mig:

„De kan ikke tro, hvor jeg er Dem taknemlig. De har forskaonet mig for at skulle tilbringe en gyselig kjedsommelig Eftermiddag i Tante Ulrikas Have, ikke sandt, man faar nok af bare at høre Navnet? Aa, De ved ikke, hvor jeg er glad.“

Og i vild ubændig Henrykkelse slog hun sig tre Gange med sin lille hule Haand for Munden.

„Saa foretrækker jeg dog Deres Selskab.“

Hun bukkede sig ned efter en Blomst, saa sidelæns op paa mig med et drilagtigt, udfordrende Blik og lo med en rigtig Trolde-latter, lokkende og spottende paa en Gang.

Dersom ikke Fru Wellberg i det samme hævde vendt sig om og raabt: „Men hvor bliver Du dog af, Barn?“ havde jeg ganske sikkert allerede den Dag trykket det første Kys paa hendes røde Læber.

Da vi skiltes fra hinanden,

fik jeg Tilladelse til selv at hente mine Penge i Damernes Hjem, noget, jeg allerede gjorde Brug af den næste Dag — og ikke just for Pengenes Skyld.

Dersom jeg skulde sige bestemt, naar det første berømte Kjærlighedsord var faldet mellem Anni og mig, vilde jeg være kommen i den største Forlegenhed.

Fra det første Øjeblik af, da vi saa hinanden, var det, som var vi enige om, at vi hørte sammen, og man kunde godt have anstillet en Prøve for at bringe os bort fra hinanden, uden at det vilde være lykkedes. Ikke engang den tiltagende Fortrolighed kunde bevise noget, det Blik, hun havde sendt mig den første Dag, da hun plukkede Blomster, sagde ikke mer eller mindre end Haandtrykket, hun gav mig den næste, og hvad mig angaar, var jeg, strax jeg havde set ind i hendes brune Øjne, som et Menneske, der nu først var bleven klar over sit Livs Maal.

Saa en Aften i Tusmørket, i hendes Moeers venlige, hyggelige Dagligstue, med Udgang til den lille Have med de skinnende Glaskugler, lænede hun sig, efter at hun havde sunget en jublende Kjærlighedssang, tilbage i Klaverstolen og saa op paa mig med et Blik, hvori hele Sangens varme, straalende Kjærlighed endnu laa. Hendes Moder havde et Øjeblik forladt Stuen. I samme Sekund omslyngede mine Arme hende, og vore Læber mødtes i det første inderlige, tavse Kys.

Men det var heller ikke, fordi vor Kjærlighed nu havde naaet et nyt Vendepunkt, det var kun et nyt Udslag af, hvor fuldstæn-

dig vi hørte sammen, vore Læber sagde kun det samme, som vore Øjne og Hænder allerede havde fortalt.

Det var kun en yderligere Paamindelse til mig, om at jeg nu burde sige hendes Moder, hvorledes det stod til mellem os, hvad hun for Resten vel allerede vidste helt vel.

Vi blev ikke stillede paa nogen Prøve — Annis Moder gjorde ingen Indvendinger, og der var ingen andre, vi behøvede at spørge om Lov. Derfor blev ogsaa vort Bryllup fastsat til kort Tid efter,

Hvor følte jeg mig ikke fri og let i de Dage! Et Arbejde, jeg havde paataget mig, og som jeg egentlig gruede for, gik som en Leg. Alt forekom mig saa let, saa simpelt og saa klart. Tankerne strømmede ind over mig, alt, hvad jeg gav mig af med, saa jeg i et nyt Lys, og alt var saa skjønt og saa fornøjeligt. Mit Arbejde blev gjort færdig i utrolig kort Tid, skjønt jeg tilbragte mange Eftermiddage og hver Aften hos min Forlovede — men i den tidlige Morgenstund sad jeg i lyksalig Skaberglæde ved mit Arbejdsbord, og min Pen fløj hen over Papiret.

Mit Arbejde blev prisbelønnet og indbragte mig fra alle Sider smigrende Anerkjendelse. Men jeg kunde ikke tilskrive mig selv Fortjenesten, jeg havde skabt det som i en Drøm, mit hele Sjæleliv havde været opfyldt af en dufte Blomsterpragt.

* * *

Jeg havde bestemt ønsket, at vi skulde rejse lige efter Viel-

sen; det har nemlig altid været min Overbevisning, at man bedst formaar at gaa op i en ny Følelse, naar man er helt borte fra sine vante Omgivelser og sit sædvanlige Arbejde. Og naar kunde man ønske det mere end paa hin Dag — som kun opleves engang i Livet.

En Bryllupsrejse! En Bryllupsrejse i den fejreste Ungdom og Kjærlighed!

Vi sidder i en Jernbanekupe, omgivet af fremmede Mennesker, der forekommer os at tale med den mest komiske Iver om Ting, der synes os saa ligegyldige og ubetydelige, fordi de ikke staar i Berøring med vore Følelser.

Vi føler os alene mellem alle disse Fremmede, vi synes at tilhøre en anden Verden, en højere, renere, finere. Vi føler os stolte, vi trykker hemmeligt hinandens Hænder og smiler forstaaende og ironisk. Alt det, vi føler og tænker, ved disse Mennesker intet om. De Stakler! Og det er dog saa skjønt og herligt!

Skulde jeg nu skildre de følgende Dage, maatte jeg skrive en Bog fuld af Solskin og Blomsterduft, fuld af Foraarets og Fuglenes Højsang.

Men hvem formaar at gjengive de Stemninger, hvori alt er tilfredsstillet Lykke, Salighed uden et Ønske, og hvor man ogsaa tillægger sine Omgivelser samme Følelse. Hvem formaar at forklare med Ord det berusende, det begrebsløse, den Lykke, der er ren og bar Stemningslyrik!

Hvad var for os Navne og Steder, hvad Betydning havde det for os, hvor vi befandt os! Overalt saa og hørte vi kun os selv,

alt blev overgydt af de lyse sølvklare Toner, hvori vor drømmagtige Lykke bæres frem.

— — —

Vi gik omkring paa toppede Brostene i en gammel Bys løjelige Stræder. De smalle bugtede Gader syntes alle en afsluttet Verden for sig. De smaa, sammenklemt Huse med det snørklede Trappegelænder, de smaa hyggelige Værelser, de smalle udskaarne Døre, de lave Vinduer med de venlige grønne Jalousier, fortalte om smaa behagelige og fredelige Hjem, hvor sorgløs Tarvelighed havde til Huse; os fortalte de tillige om Kjærlighed og huslig Lykke.

Foran mangt et Vindu bliver vi staaende og ser paa de hvide Gardiner, allerede flere Steder er der tændt Lys, og det fredelige Skin falder kun over den endnu foraarlyse Gade. Vi taler ikke, vi trykker hinandens Hænder og ser paa hinanden, men vort stumme Sprog siger: mon de der inde nu ogsaa er saa lykkelige som vi?

— — —

Uendelig uden en eneste Sky, dyb mørkeblaa hvælver Himlen sig over os.

Lyseblaa Taage svæver, let som et Slør, over den mørke, staalblaa Sø. Haard og kjæmpehøj hæver sig det røde og graa Bjerg op af Vandet. Paa de høje Graner glitrer Sneen i Foraarsolen. Afskallede Træstammer ligger i det kalkhvide Støv langs Vejkannten, hvis grøn-

klædte Skraaning fører ned mod Søen.

Vi sidder paa de runde Stammer og holder hinanden under Armen, som vi altid gjør. Vi spiser vor medbragte Frokost, der smager os bedre end det rigeste Maaltid paa Hotellets hviddugede Bord. Her er vi jo alene med vor Kjærlighed. Hele Naturen er lydløs, kun hist og her rasler det, ganske sagte, næsten hemmeligt, som for ikke at forskrække os. Hvor Landevejen gjør en Bøjning kommer en Vogn til Syne, vi ser kun Lygternes Glimt, naar Solen falder paa Glasset, og saa Kuskens, der sidder paa den høje Buk, alt det andet er indhyllet i en Støvsy. Og højt oppe bugter sig som en sort Slange, gennem det lysegrønne Løv, et Jernbanetog.

Overalt Bevægelse, Liv, og alligevel for os kun en fredelig Drøm. Ingen stærk Lyd, som kan sprede vore Hjerters bløde, inderlige Lykkefølelse.

Fra det Fjerne svæver Blomsterduft hen med os, en frisk, ren Luft omgiver os, Solen spiller i vort Haar — alt stræber kun efter at forskjønne Verden for os, og henrykke os. Overalt, i os og om os, Foraarsfriskhed og Solskin.

— — —

Til sidst begyndte dog Længslen efter at vende hjem at bemægtige sig os.

Vi vilde sidde ved vort eget Bord og spise vor egen Mad, vi vilde tilbringe Aftnerne ved vor egen Lampes Lys. Vi vilde ikke mere sidde paa en Præsenter-

bakke og lade andre være smilende Vidner til vor Kjærlighedslykke. Vi vilde sidde ganske stille for os selv i vort Hjem, hvor man ikke mærkede noget til stigende Glæde, eller til Trættens Uhygge, som levede derude, hvor Menneskene ikke var forenet i Kjærlighed.

Hurtig rejste vi hjem, med Iltoget for vi gennem Landene. Der manglede heller ikke mange Dage, saa var min Ferie tilende. Jeg kunde kun takke en opofrende Kollega for dens Længde, han havde overtaget mit Arbejde helt og holdent, medens jeg var borte.

— — —

Jeg styrtede mig ivrigt over det saa længe forsømte Arbejde, der nu beredede mig en dobbelt Lykke. Min Aand længtes efter igjen at beskæftiges med bestemte Ting og ikke alene svæve om mellem Fantasier og Drømme.

Men naar Kontortiden nærmede sig sin Ende, begyndte jeg at blive nervøs og urolig, hyppigt trak jeg Uret op af Lommen, for at se, om det ikke snart var Tid, at jeg igjen skulde gjense min lille, min nydelige, min — hvor søgte jeg ikke efter Ord for rigtig at kunne betegne hende. — Og gennem min Skrift saa jeg altid brune Purkrøller, og gennem de runde Bogstaver lo brune Øjne mod mig, og i mit Øre lød en tynd, lys, blød og elskelig Stemme, der sagde drilagtige, forelskede Ord; sommetider foer jeg helt forskrækket op for at se mig omkring, om hun ikke virkelig var der. —

Endelig slog Klokken; jeg

ilede bort fra den store mørke Museumsbygning, jeg spejdede om Hjørnet — jo tigtig, der trippede de smaa højhælede Sko, og Parasollen slog ofte ret utaalmodig mod Brostenene.

Saa fløj vi mod hinanden, og vore Arme for ind i hinanden, saa fast, saa sikkert, som et Par Trapezkunstnere, der spiller Boldt med deres Legemer og griber dem hurtigt, bestemt og kraftigt, fordi de vidste, det for dem betyder Livet.

Derpaa gik vi hjem gennem den store Bys Gader. Foran mange Butiksvinduer blev vi staaende, overalt fandt vi Sager, der behagede vor Fantasi og fyldte os med Velbehag, Glæde og Følelsen af Skønhedsnydelsens Skønhed.

Der stod lækre Sager, som havde kunnet gøre vort Aftensbord mere afvekslende, der laa Smykker, jeg saa gjerne havde set om Annis Hals. Og hvor vilde ikke den Kjole der have klædt hende — jeg saa hende ganske tydelig for mig — og denne Kunstgjenstand, der vilde have forvandlet vor Dagligstue til et Pragtværrelse.

Og hvor kunde hun ikke snakke, naar hun udmalede sig det altsammen. Men desværre, som oftest blev det kun til Luftslotte, vor Pung tillod os slet ikke at opfylde alle disse Ønsker — men derfor var vor Glæde ikke ringere, vi nød det jo saa sandt, virkelig og levende, at vi undertiden kom op at skjændes om, hvor en Marmurvase skulde staa, eller hvorledes Snittet skulde være paa Kjolen, saa vi blev helt ophidsede, indtil vi endelig kom til at se paa hinanden og leende

udbrød: „men vi kjøber jo slet ikke det, som vi nu skjændes om.“

Men der kom ogsaa Regndage med store Vandpytter, hvori Lyset spejlede sig, for nu var det næsten mørkt, naar jeg forlod Kontoret, og Lygterne begyndte at blive tændte.

Saa skyndte jeg mig, saa hurtig jeg kunde, hjem efter, medens Snavset sprøjtede op om mine Støvler, og kun en Buket i en Blomsterbutik eller nogle Praliners kunde for et Øjeblik afbryde min Stormmarsch. Men under min Paraply gjemmer sig ingen ærgerlige Tanker, som der er en eller anden svabisk Digter, der har paastaaet, at der altid gjør. Alt det glittende Lygteskin paa det vaade Fortov gjør kun, at jeg glæder mig endnu mere til at se det gule, milde Lampelys falde hen over det hviddækkede Bord i min egen Spisestue.

Jeg ringer paa. Indefra lyder der en lystig trallende Stemme, og leende siger Stemmen gennem Nøglehullet:

„Godaften, min Herre, hvad ønsker De? Min Mand er ikke hjemme. Jeg kan ikke tage imod nogen!“

Pludselig flyver Døren op, et Par bløde, hvide Arme i korte Ærmer, omslynger min Hals, og et Par friske fulde Læber trykker sig inderlig mod min Mund.

„Men Din Kjole, Anni,“ raaber jeg bebrejdende. „Jeg er jo pjaskvaad.“

„Skulde jeg ikke have Lov til at kysse min Mand, naar jeg ikke har set ham i en saa forfærdelig lang Tid,“ siger Anni.

— — —

Søndag Eftermiddag. Tusmørketimen.

Graa Skygger indhyller hele Værelset, saa Hjørnerne ganske forsvinder og gjør Rummet endnu mindre og hyggeligere. Den behagelige Følelse, intet at skulle udrette, men kun hengive sig til sine Stemninger, hviler over os. Vi sidder begge to i de brede, bekvemme Lænestole, der er rykket tæt sammen, og drikker vor Eftermiddagskaffe. Vore Hænder leger med hinanden og fortæller hinanden tusinde Ting.

Saadan en Kop Kaffe er en besynderlig Drik: den opvækker ikke Vinens flammende, støjende Ophidselse, den bereder ikke ens Ganen den milde, bløde Fornemmelse, som Chokoladen, men den udbreder en Aroma, som hensætter os i en behagelig; lullende Tilstand, og paa samme Tid virker den oplivende. saa vi ingen Mathed fornemmer. Den giver munter Ro, Følelsen af Tilfredsstillelse, noget tilsløret, som den Aftenstemning, hvor alt virker rundt, blødt og gemytligt, fordi man ikke øjner hverken Hjørner eller Kanter.

Mon alle som drikker Kaffe har den Fornemmelse? — Jeg ved det ikke, men vor Søndagskaffe hensætter os altid i den Sjælstilstand.

Men længe kan Anni ikke sidde stille — pludselig springer hun op og løber hen til Klaveret. Hun smider sig ned paa Klaverstolon, hendes Fingre stormer hen over Tangenterne, hun vender Hovedet halvt om mod mig og synger udfordrende og ironisk, medens hendes hvide Tænder skinner i Mørket:

„Er soll Dein Herr sein,
Wie stolz das klingt!“

Og hun trækker og lokker mig med sin spottende Sang, sin kvidrende Latter og sine halvt sammenknæbne Øjne, der lyser som Ildfunker, indtil jeg staar bag hendes Stol og lukker hendes syngende, modstræbende Mund med et Kys.

Saa springer hun igjen op fra Klaveret og drejer sig dansende omkring i det nu næsten helt mørke Værelse, og hun nynner hen for sig i tilfreds Lykke:

„Kjærlighed, Kjærlighed er en himmelsk Magt.“

De smaa, trippende Fødder i de højhælede røde Tøfler slaar Takt mod Gulvet. Hver Gang hun drejer sig rundt, tilkaster hun mig et af sine spidse, morsomme, drilagtige Blikke, der virker saa underlig dragende paa mig og paa samme Tid gjør mig vemodig, fordi jeg, der er saa stille og alvorlig, ikke kan være saa lystig som hun og kun kan glæde mig over hendes Glæde og Livslyst.

Den 5te Oktober.

Siden vi er kommet hjem, gribes jeg undertiden af en Følelse, jeg ikke kan forklare mig selv, men som ofte ødelægger mig mine skønneste Øjeblikke. Det er en nervøs Uro, en ubestemt Anen, næsten en Slags Ængstelse for et truende Tab. Jeg formaar ikke at sige, naar jeg første Gang fik den Fornemmelse. Maaske var det engang, da jeg skyndte mig hjem fra Kontoret, at Tanken første Gang opstod hos mig: „Mon der nu intet er sket hjemme, og mon Du nu vil finde alting, som Du forlod det imorges?“ Eller maaske fik det første Gang Indpas

hos mig en Dag, jeg ikke strax fik Øje min Hustru, da jeg kom ud fra Museet: „Hvorfor er hun her ikke? Der skulde da ikke være hændet hende noget? Og engang, da hun aldeles bestemt havde lovet at komme og ikke var der, greb det mig som en Rædsel — Der maatte være sket hende noget — hun var jo ellers altid saa punktlig, naar hun skulde møde mig.“

Jeg gav mig til at gaa saa hurtigt, at Folk stod stille og saa efter mig.

Og da hun saa, ophedet og leende mødte mig i Nærheden af vort Hjem — Vadskekonen havde opholdt hende — var det før mig, som befriedes min Sjæl fra en mørk, truende Skygge, som svandt Taagerne for Morgensolen.

En Søndageftermiddag i vor sædvanlige Mørkningstid, medens Anni sad ved Klaveret og sang, og jeg sad lyttende i Lænestolen, var det mig pludselig, som befandt jeg mig højt oppe i en svejende Trætop, der hvert Øjeblik truede med at knække over. Jeg følte Grunden vakle under mig, og jeg saa mig selv tydelig, som i en Hallucination, ligge med det sammenstyrtede Træ over mig.

Og det blev ikke ved den ene Gang. Pludselig, midt i den roligste Stemning, er det uhyggelige Billede der igjen, og naar jeg med Magt vil forsøge at løsrive mig derfra, beholder jeg en Følelse tilbage af noget ubehageligt — noget, min Sjæl ligesom vil ryste af sig uden at kunne det — jeg føler Trang til at trække Vejret dybt, for at blive af med dette stærke, mørke,

tunge, som jeg alligevel ikke ved hvad er.

Hvad kan det dog være?

Er det Forudfølelsen af en truende Ulykke, eller er det rene Fantasibilleder af min Indbildning? Eller er det en begyndende Sygdom, der ytrer sig paa den Maade?

Og jeg tør aldeles ikke tale til Anni derom. Hun vilde slet ikke kunne forstaa saadanne Indbildninger, hun, der aldrig giver sig saa helt hen i Øjeblikket og aldrig gjør sig unødvendige Sorger.

Og alligevel, naar jeg gjør mig det rigtigt klart, at jeg altsaa ikke kan betro hende mine hemmeligste Fornemmelser, ikke meddele hende noget om det Tryk, der hviler paa min Sjæl, og som længes efter en blød og lindrende Haands Kjærtegn — saa overfalder der mig en forfærlig Modløshed.

Der gaar nu vi to Mennesker, i glad, taktfast Fremskriden, alt synes Harmoni mellem os, vi besjæles af den samme Følelse — men det er kun, naar det gjælder Glæden, den fredelige Lykke. Blot ved den mindste Anelse om Lidelse danner der sig strax som en haard, stærk Hæk omkring os, hvorfra vi ikke slipper ud, ikke naar hinanden uden at saare os paa Tornene.

Hvor lidt kjender jeg dog i Grunden ikke til hendes Sjælevliv! Der er kun en eneste Følelse, der har fundet Gjenklang hos mig. Hvad der ellers foregaar i hendes Sjæl, derom ved jeg ligesaa lidt noget, som hun ved noget om mine mørke Anelser.

Naar hun er i daarligt Humør

— og det kan hun godt være, kun yttre det sig ikke hos hende, som hos mig, ved en blød Sørgmodighed, men hun bliver gnaven, lunefuld og trodsig. Naar jeg saa spørger hende: „Hvad fejler Dig, Anni? Er der noget, Du har ærgret Dig over?“ Saa vender hun hurtig Hovedet bort, ethvert Spor af Skjælmeri har forladt hendes Ansigt, hun stirrer bare mørkt og vredt hen for sig. Og i hendes Øjne er der noget koldt og grusomt. Men alle mine Spørgsmaal, alle mine Forsøg paa at komme hende nærmere er forgjæves.

Jo, vi er alligevel meget forskellige; selv i vor Munterhed, hvor vi dog ellers mødes saa godt, er der en væsentlig Forskjel. Hun er glad, gaar helt op i Øjeblikkets Nydelse, hendes Glæde er som en Fugls, der maa pirre og prikke i al Ting, den varme Sol skinner paa dens Fjer og den kølige Vanddraabe forfrisker den, den jubler højt i Sky og føler Trang til, at en anden Fugl svarer den. Og hendes Glæde gaar let over til Kaadhed. Hun glemmer sine Omgivelser. Hvorfor skal hun ikke juble, skribe, le og danse, saa Kjolen hvirvler omkring hende, naar det nu netop passer hende.

Min Glæde derimod er slet ikke umiddelbar, den er bevidst og reflekterende. Den overfalder mig aldrig, jeg er altid sikker paa mig selv, jeg ved, at vil jeg det, kan jeg midt i min Glæde blive melankolsk og alvorlig. Derfor er der ogsaa altid noget vemodigt i min Glæde, den er som en forfriskende Oase i Ørkenens Brand.

Og saa forskjellig som vor

Karakter er, ligesaa forskjellig er ogsaa vor musikalske Smag. Anni synger og spiller næsten kun Operettemelodier op Kupletter. Naar hun bare engang har hørt dem, kan hun dem strax, baade Melodi og Text. I de lette vuggende Rytmer og den kokette, drilagtige Text formaar hun at finde hele sin Glæde.

Jeg derimod sætter som det højeste, jeg ved, „Den flyvende Hollænder“ og „Hans Hejling“ eller Sangen om „Havet“ og „Vandringsmanden“. Denne Musiks Grundtone falder sammen med Grundtonen i min Sjæl. Det berører mig næsten Tilfredsstillelse at dykke ned i denne Musiks nagende Smerte og pinende Lidelser.

Men er det ikke bedst saaledes? Min Alvor, min Rodæmper hendes Lystighed, og hendes glade, skjelske Lune gjør mit Hang til Melankoli mindre.

Den 10. Oktober.

Mine mørke Anelser synes at skulle antage en bestemt Retning.

Da vi i Morges netop sad ved Kaffebordet, kom Pigen ind med Posten. Mellem Brevene var der en Indbydelse til et Middagsselskab hos Kommerceraad Denhardts.

Jeg læste de faa Ord, og pludselig blev jeg greben af Angst, en Tyngde lagde sig paa mit Bryst, jeg rakte Anni Brevet, skjønt jeg havde haft mest Lyst til at putte det strax i min egen Lomme, uden at hun havde læst det.

„Nej, hvor det er pænt af dem,“ udbrød hun, og hendes Øjne straaled af Glæde.

„Du vil altsaa tage imod Indbydelse?“

Det var ganske uvilkaarligt, jeg gjorde Spørgsmaalet, det var ikke min Hensigt, og jeg følte, at mine Læber bævede af Forventning — efter hvad?

„Ja, selvfølgelig,“ sagde hun smilende. „Hvorfor skal vi ikke sige Ja?“

Egentlig havde hun jo Ret. Vi kunde ikke godt holde os afsondrede fra vore faa Bekjendte, i Særdeleshed paa Annis Side. Men alligevel sagde jeg forsigtigt, da jeg dog forekom mig selv noget latterlig:

„Bryder Du Dig virkelig om Selskabelighed — vi har jo dog hidindtil levet saa lykkeligt med hinanden alene.“

„Ja, Robert, det har Du ganske Ret i.“ Hun kom hen og satte sig ved Siden af mig i Sofaen. „Men vi kan da ikke bestandig leve i stor By som et Par Eneboere.“

Nej, det kunde vi naturligvis ikke. Hun havde selvfølgelig Ret. Det var barnagtigt af mig, hvorfor skulde vi ikke gaa til det Middagsselskab? Der var jo aldeles ingen Grund dertil — men det forekom mig alligevel, som vilde hele vor Lykke styrte sammen som et Fantasislot, dersom vi tog til det Selskab. Derfor sagde jeg, medens jeg legede med Brevet og lod, som om jeg betragtede Poststempleet — det var mig nemlig ubehageligt at møde hendes Øjne —:

„Ja, ved Du hvad, saadan en lille Kreds af gode Venner, med hvem man sympatiserer, det sætter jeg ogsaa Pris paa, men disse store Affodringer, hvor man aldrig ved med hvilke ubehagelige

Mennesker man kommer sammen, dem bryder jeg mig ikke om. Jeg vil tale, naar jeg har Lyst, og tie stille, naar det passer mig. Husker Du vore Rejsefæller paa Vierwaldstättersøen, der ustandselig talte til os om de ligegyldigste Ting. Hverken mine Enstavelsesord eller Din afvisende Mine kunde standse dem. Og da jeg saa til Slutning sagde, at Du var meget nervøs og kunde ikke taale megen Tle, sagde Manden ganske samstemmende: „Ja, saadan et snakkesaligt Menneske kan gjøre selv et raskt Menneske nervøs. Jeg har ikke det ringe Indtryk af Vierwaldstättersøen, og det er den Fyr alene Skyld i.“

Jeg blev ved med at tale, det det gjaldt for mig om at finde paa Grunde for noget, hvorfor der slet ingen Grunde gaves.

„Ja, men kjære Mand,“ sagde Anni og lo, „nu er vi jo slet ikke paa Vierwaldstättetsøen, og vi kan da ikke miste noget Indtryk fordi vi for en Gangs Skyld spiser Fasaner og drikker Champagne.“

„Naa, Du skal bare faa at se, hvorledes det vil ende. Er vi først begyndt paa Selskabeligheden, faar vi aldrig Fred, er vi saa ikke bedte ud, har vi Fremmede. Her bliver et fuldstændigt Dueslag.“

„Men Robert,“ sagde Anni indsmigrende, „man trænger da ogsaa til lidt Underholdning nu og da.“

„Og hvad skal der blive af vore dejlige Aftner, naar skal vi nu faa Tid til at læse en god Bog højt, eller til at gaa i Teatret? Det er Ting, der virker paa ens Aand og sætter ens Tanker i Bevægelse. Men hvad

tror Du, Du bringer med hjem fra saadan et Middagsselskab? En ødelagt Mave og nogle forvirrede Tanker.“

Jeg havde talt mig saa op-hidset, at min Stemme lød helt vred.

„Hvor Du er væmmelig mod mig, Robert,“ sagde Anni. „Du overdriver jo paa den latterligste Maade. Og vil Du sige mig, hvornaar jeg skal bruge alle mine smukke, nye Kjoler, naar jeg aldrig kommer ud. Men Du elsker mig vel ikke mere? Du synes vel ikke, jeg er kjøn nok, til at Du kan vise mig til andre?“

Hun surmulede og strøg sig op af mig som en Kattekillling.

Jeg saa ned paa hende og mødte de bedrøvede brune Barneøjne, som jeg første Gang havde set hin Søndageftermiddag uden for Jernbanestationen.

Hun havde Ret, jeg var en Nar, en lunefuld Egoist. Man blev ensidig, naar man kun beskæftigede sig med sine Tanker og Følelser og aldrig tvang sig til at gaa ind paa andres Ideer.

— —
Vi skal altsaa gaa til dette Middagsselskab, det er bestemt. men mine onde Anelser kan jeg ikke blive kvit.

Den 15. Oktober.

Jeg har igaar gjort en ubehagelig Opdagelse. Jeg tror, jeg er skinsyg. Maaske var den Følelse den ubevidste Grund, der har gjort, at jeg siden mit Ægteskab endnu mere end tidligere har skyet Samkvem med andre Mennesker.

Vi sad omkring Kommerce-raadens Spisebord, midt i Støjen af klirrende Glas og Skeer og summende Stemmer.

Jeg var i gyselig daarligt Humør og lod det gaa ud over min Borddame, det var en af disse saakaldte smukke Damer, der er opfyldt af den Mening, at Mænd kun er til for at beundre dem, og som baade med Blik og Smil ustandselig opfordrer en til at smigre og hylde deres Skønhed. Men jeg talte kun om lige-gyldige Ting med hende, og paa den koldeste Maade af Verden, hun holdt mig aabenbart for en meget uopdragen Fyr.

Det var nemlig første Gang efter mit Giftermaal, at jeg ikke sad ved Siden af min Hustru. Hun sad langt borte, jeg kunde akkurat se hende og udvexle Blikke med hende, men jeg kunde ikke høre, hverken hvad der blev sagt til hende, eller hvad hun svarede.

Jeg sad og ærgrede mig over den Skik at skille to Mennesker ad, der er vant til at sidde ved Siden af hinanden.

Jeg hørte næppe efter, hvad min Borddame sagde til mig, for nu sad jeg bare og ventede paa, at min Hustru skulde smile eller nikke hen til mig. Men hun sad og saa ned i sin Tallerken og smilede til alt hvad den aandrige Doktor Feldmann, som hun havde tilbords, sagde til hende. Nu lo hun endogsaa højt og saa fra Siden af skjelsk op paa ham. Hun gav ham vel et af sine pud-sige Svar, der altid kom saa uformodet, og hvis naive Logik afvæbnede os „korrekt tænkende“ Mænd saa let. Pludselig følte jeg som et Stik i Hjertet. Hun lod til at være saa optaget af sin Samtale med denne helt fremmede Mand, at hun aldeles havde glemt min Tilværelse. Jeg

blev koghed i Hovedet, helst var jeg faret op og havde fortalt dem allesammen, at denne Skik var et Tyveri af en andens Sjæls-ejendom, og at det var meget fordømmeligere, end naar en stakkels Djævel stjal noget, han havde Brug for. Og paa samme Tid forekom jeg alligevel mig selv baade dum og latterlig. Anni elskede mig jo, og kun mig alene. Og Skinsyge kan der jo kun være Mening i, naar man har Mistanke, og jeg havde jo den mest fuldkomne Tiltro til Anni. Men min Anelse om et truende Tab blev til en knugende Byrde og tillige sønderledes jeg af et afmægtigt Raseri.

Efter Bordet, da vi sad nogle flere sammen omkring et lille Bord og drak Kaffe, mærkede min Kone sikkert at jeg var forstemt. Han saa helt forbavset ud over den Tone, hvori jeg spurgte hende, om Doktor Feldmann var meget elskværdig, og uden Tvivl har den ogsaa været baade bitter og ubehagelig.

Desværre kan jeg intet sige til min Hustru om mine Følelser og heller ikke bede hende om at give Afkald paa denne Form for Selskabelighed.

Hvorledes skulde jeg ogsaa kunne forklare hende det?

Hun vilde strax erklære, at jeg ikke havde Tillid til hende og min „grundløse“ Skinsyge vilde forekomme hende forfædelig latterlig. Tillige skammede jeg mig over mig selv. Det er jo en smaalig Egoisme at ville berøve min Hustru noget uden Betænkning, og som hun tilmed finder Fornøjelse i. Hun vilde heller ikke opgive det med Glæde, kun underkaste sig det som en Tvang.

Det tør den ene ikke forlange af den anden, i Ægteskabet bør alt være fælles Glæde eller fælles Sorg.

Den 17. November.

„Synes Du nu, jeg er smuk?“

Jeg sad ved Skrivebordet i Baldragt og skrev Slutningen paa et vigtigt Brev.

Anni kom ind, i det dæmpede Lys i mit Argejdsværelse lignede hun en flammende rød Nellike.

Hun gjorde et Par raske Dansetrin, det lette glødende Silkegaze stod ud omkring hende. Hver Linje, hver Bevægelse aandede sprudlende Livslyst. Hendes Arme og Hals lyste som hvidgult Vox.

Pludselig stod hun stille og lo mig ind i Ansigtet. Man saa hendes Tænder skinne bag de røde Læber.

„De siger jo ikke et Ord, strenge Herre!“

„Jeg er jo bare Øjne,“ sagde jeg, „men nu vil jeg ogsaa være Mund.“

„Min Kjole! Min Kjole!“ raabte hun og strakte afværgende Armene ud fra sig.

Omfavnelsen var afværget. Jeg slyngede bare Armene ceremonielt om hendes Taille og dansede rundt med hende i Stuen.

Jeg var urimelig lykkelig. Saaledes at danse med hende ganske alene —

Men jeg skulde med hende hen i det store Selskab, hvor hun ikke mere alene tilhørte mig, men ogsaa alle vore Bekjendte.

Hele Dagen havde jeg gaaet omkring i Feber og med klamme Hænder og klaprende Tænder. Snart var jeg glohed, snart iskold.

Jeg ræddedes for dette vort første Bal og for de Kvaler jeg gik imøde — jeg kjendte jo nu mig selv godt nok.“

Pludselig standsede jeg midt i Dansen, men holdt fast paa hende med begge mine Hænder og sagde:

„Anni, skal vi ikke blive hjemme, nu har vi det jo saa godt?“

Mine Læber var ganske tørre, jeg pressede Ordene frem, Spændingen var uhyre.

„Aa, Du er en Nar,“ sagde hun leende. „Hvad skulde vi bestille her, og til hvad Nytte havde jeg saa pyntet mig?“

„Kunde Du ikke for en Gangs Skyld pynte Dig bare for mig? Jeg holder jo saa meget af disse straalende, stærke Farver, der staar saa smukt til Din Hud.“

„Nej, det var da altfor komisk at pynte sig saaledes for hinanden alene. Du udtrykker Dig for Resten meget malerisk.“

Hun stod lidt borte fra mig og saa smilende hen paa mig.

„Du vil altsaa ikke?“ spurgte jeg nu i en spøgende henkaste Tone.

„Men Herregud, Robert — jeg har jo glædet mig saa meget til det Bal — Du ved, hvor jeg elsker at danse.“

„Vi kan jo danse herhjemme.“

„Uden Musik — uden Lys — vi to ganske alene?“

Hun lo himmelhøjt.

„Og dersom jeg nu alligevel ikke tog paa det Bal? Dersom jeg nu ikke var oplagt dertil, dersom jeg nu ikke vilde tage derhen —?“

Det skulde lyde, som spøgte jeg bare, men jeg kunde godt

selv høre, at min Stemme lød nervøst.

„Ja, naar Du pludselig blev lunefuld — saa blev jeg maaske trodsig — og tog alene afsted til Ballet.“

Hun saa paa mig med et udfordrende Smil, men der var paa samme Tid et Udtryk i hendes Øjne, der tydede paa, at Spøgen kunde blive Alvor.

Jeg havde gjort mig latterlig, dersom jeg havde drevet Sagen videre. En Mand, der viser sig lunefuld — og saaledes maatte jeg forekomme hende, da jeg umulig kunde tilstaa hende den sande Grund — spiller altid en ynkelig Rolle. Og sæt hun virkelig tog alene afsted —. Hun kunde godt gjøre det, hun vidste, hun vilde træffe sin Moder derhenne, det kunde jeg ikke risikere, jeg vilde være kommet til at gennemleve en altfor rædselsfuld Nat.

„Ja, man burde nu ikke være saadan en Slave af sin Kjærlighed —“ sagde jeg med fremtvungen Muntherhed.

Og saa tog vi paa Bal.

Hvad jeg havde tænkt mig, indtraf ganske rigtigt.

Da Polonaisen var forbi, og Annis første Kavalier kom for at hente hende, blev jeg greben af en feberagtig Uro. Selv dansede jeg ikke, da jeg ikke brød mig om at danse med andre end med Anni, men jeg stillede mig hen i Døren, hvor jeg kunde holde Øje med min Hustru.

Musiken begyndte at spille. Annis Kavalier var en stor, flot Mand, som ejede et Gods i Nærheden, han talte ivrigt med hende, medens han saa paa hende med dette selvbevidste, paatrængende

Udtryk, der er ejendommeligt for ældre Pebersvendn, naar de taler med en ung, munter, gift Kone.

Nu lagde han Armen om hendes Liv og dansede ud. Jeg kunde tydelig se, at han trykkede hende fast ind til sig, medens hun svævede sylfelet afsted.

Mine Hænder rystede, og mine Læber skjælvede, mine Øjne brændte, som havde jeg stirret længe ind i den glødende Sol. Alt flammede for mig. Og midt i denne brogede vilde Tummel af hvide Skuldre og brune Lokker, saa jeg noget højrødt bevæge sig afsted paa en sort Baggrund.

Det var min Hustru, der laa i denne fremmede Mands Arm. Hendes blottede Skuldre berørte hans Bryst, og hendes Haand kunde han trykke, saa meget han lystede. Hans Arm omslyngede hende, og hans Blik hvilede paa hendes Hals og Nakke. Hvilke Tanker bevægede der sig nu indenfor hans skaldede Pande, havde Anni kjendt dem, var hun rimeligvis blevet flammende rød. Ikke uden Grund lyste det saaledes op i hans Øjne, netop som han passerede Døren, hvor jeg stod — og hvad kunde han dog hviske for Ord til hende, med dette stolte, ironiske Smil. Og hvor kunde jeg være sikker paa, at der ikke ogsaa hos hende i disse Omgivelser opstod Tanker og Fornemmelser, som kun burde tilhøre mig, og som besudlede vort Forhold.

Blodet steg mig til Hovedet, jeg maatte presse mine Hænder saa haardt mod hinanden, at jeg følte mine Negle gennem Handskens Skind, for ikke at styrte mig ind paa ham og rive hende fra ham.

Ganske vist smilede hun lige-saa tankeløst og uskyldigt lykkeligt, som et Barn, der kører rundt i en Karussel, og som kun tænker paa, hvor dejligt det er at blive snurret afsted. Men alligevel — mon hun tænker paa, mon hun har blot den fjerneste Anelse om, at hun er min, min Hustru?

Jeg kunde ikke udholde at se længere derpaa. Mine Knæ rystede under mig, jeg var ved at styrte om. Jeg forlod Danse-salen.

Jeg gik ind i Restarations-salen, satte mig ved et Bord og bestilte en Flaske Vin.

Der var nogen, som talte til mig, jeg saa ikke, hvem det var, og svarede noget, jeg ikke selv kunde høre. Han saa forbavset paa mig, rystede paa Hovedet og gik sin Vej.

Hvor længe jeg sad saaledes, ved jeg ikke.

Musiken var hørt op, Dansen var forbi — der kom Mennesker og satte sig ved samme Bord som jeg, jeg hørte deres Stemmer.

„Men hvor har Du dog været? Jeg har søgt Dig overalt. Hvorfor sidder Du ikke henne hos Mama?“ sagde pludselig en kjærlig Stemme, venlig og muntert lige ved Siden af mig. „Men Du ser jo helt bedrøvet ud. Hvad fejler Dig?“

Hun satte sig ved Siden af mig og klappede blødt og ømt min Haand.

Mine Tanker vendte langsomt tilbage; det var, som vaagnede jeg af en lang, forvirret Drøm. Jeg saa hen paa hende med et træt Smil. Hun saa saa sød ud, som hun sad der med et bekym-

ret Udtryk i sit varme, let rød-mende Ansigt.

„Aa, det har ingen Ting at sige. Min Stemme lød underlig halvkvalt, som var det mig besværligt at faa Ordene frem. „Jeg var kun saa angst for Dig.“

Hun saa opmærksom paa mig, halv forundret, som grundede hun over noget, der var hende aldeles ubegribeligt.

„Nej, Robert, der er noget gaaet Dig imod, og Du skal sige mig, hvad det er.“

„Hvad skulde der være gaaet mig imod?“ sagde jeg undvigende.

„Ved Du hvad,“ sagde hun kjærligt, „fra nu af danser jeg Resten af Aftenen kun med Dig. Du skal ikke mere sidde og være ængstelig. — Men kom nu med hen til Mama.“

Jeg fulgte hende viljeløst. Jeg var ganske rolig, men saa udmattet ud som efter en overstaaet svær Sygdom.

Men hvorfor sagde jeg ikke til hende, hvad det var, der havde pint mig? Jeg vilde have kunnet spare mig mange fremtidige Kvaler derved. Men jeg skammede mig for hende. Hvilke Tanker havde jeg ikke haft, i mit blinde Raseri havde jeg tornærmet hende — og nu kom hun til mig og var saa god og saa kjærlig. Jeg kunde ikke krænke hende nu.

Den 22. Februar.

Jo mere jeg tænker paa disse Baller, og Selskaber, jo uudholdeligere bliver min Tilstand. I Begyndelsen havde jeg haabet, jeg ligesom andre Mænd kunde have vænnet mig dertil, men den Tanke har jeg nu aldeles opgivet. Det er dog underligt, jeg er saa

forfængelig paa min Kones Vegne som vel muligt. Jeg interesserer mig for de mindste Enkeltheder ved hendes Toilet. Jeg er nærværende, naar hun prøver sine Kjoler, og jeg vælger Stoffet, jeg driver en fuldstændig Skønhedsdyrkelse med hendes Ydre. Jeg pynter hende som et Barn sin Dukke, og naar jeg spadserer med hende paa Gaden, er jeg stolt over de mange beundrende Blikke, der følger hende. Men jeg føler den mest rasende Smerte, naar nogen nærmer sig hende for i Ord at udtale sin Beundring, jeg har en Følelse, som blev jeg gjenneboret med skarpe Pile, dersom nogen berører hende.

Og det er ikke blot mig, som lider, ogsaa paa hende begynder det at virke. Min Sørgmodighed virker lammende paa hendes Munterhed, forstyrrende paa hendes Glæde.

Lige overfor fremmede Mennesker, som jeg intet har at bebrejde, bliver jeg nu uhøflig og opfarende — jeg, som altid før var omgængelig og hensynsfuld.

Igaar var vi igjen paa Bal.

Anni dansede med en ung Læge, som man venter sig store Ting af i videnskabelige Kredse, men som tillige gjælder for en stor og sejrrig Erobrer i Dameverdenen. Jeg stod lige overfor hende og dansede med en af hendes Skoleveninder, der ogsaa nu er gift. Det var Francaise; da Dansen var forbi, gik jeg med min Dame hen til det Bord, hvor hendes Mand sad, vi satte os begge, og jeg ventede, at Anni nu ogsaa skulde komme herhen.

Fra den Plads, hvor jeg sad, kunde jeg se hende gaa op og ned i Dansesalen med Lægen under

Armen; han bøjede sig saa langt ned over hende, at han næsten berørte hendes Haar, han vilde se hende lige ind i Øjnene. Hun legede med sin hvide Kniplingsvifte, som hun slog op og i. Det saa ud, som var hun forlegen, og som vilde hun for enhver Pris undgaa at møde hans funklende Øjne, der stirrede paa hende gennem Næseklemmen.

Ved samme Bord sad der ogsaa to andre Herrer, hvis Koner heller ikke var vendte tilbage efter Dansen. De sad og talte ivrigt om nogle sociale Love, men det var mig umuligt at deltage i Samtalen. Som fortryllet fulgte mit Blik Parret i Dansesalen.

Nu begyndte Musiken at spille paany. Parrene skyndte sig afsted. Min Kone kom ikke tilbage, hun stillede sig tværtimod op i de Dansendes Rækker med den unge Læge.

Hans Underholdning mishagede hende altsaa ikke? Hun vilde danse endnu en Dans med ham. Og denne Dans havde jeg haabet paa, at hun vilde have givet mig.

Det begyndte igjen at gjære og syde i mig. Jeg sad og famlede efter noget, jeg kunde knuge sønder og sammen.

Ude i Salen løb alt i et for mig. Og hvad der foregik i min Nærhed, havde jeg heller ingen Anelse om, jeg saa kun min Hustru, der hang ved denne Doktors Arm, medens han saa ned paa hende med et rigtigt selvbevidst Smil . . .

„Her bringer jeg Dem Deres Hustru,“ lød pludselig hans Stemme i mit Øre; „og jeg takker meget for Æren.“

Han stod lige ved min Stol

og bukkede med et oprørende ironisk Smil.

„Aa, jeg be'r!“ sagde jeg, og saa med et Smil, men som næppe var synderligt elskværdigt, for han fortsatte høfligt med et forbavset Blik:

„De maa undskylde, men Deres Frue danser saa fortryllende let, at jeg blev helt lykkelig, da hun indvilgede i at skænke mig endnu en Vals. Jeg har ikke i lang Tid haft saa behagelig en Dans.“

„Naar man fører, saaledes som De gjør, Doktor, er det ingen Kunst at danse godt,“ udbrød min Kone, der endnu var helt optaget af sin Dans.

Hun satte sig ned ved Siden af min Stol.

Han smilede forbindtligt.

„Ja, saa takker jeg endnu en Gang.“

Han saa bestemt paa mig, og der kom et skæmsk Blink i hans Øje, derpaa bukkede han høfligt og gik hurtig bort.

Naturligvis gjorde han sig ystig over mig. Jeg blev endnu mere opbragt.

„Aa, hvor jeg er tørstig,“ udbrød Anni og greb mit Glas.

„Hvorfor gik Du saa ikke strax hen til Buffeten med Din Doktor og fik Dig et Glas Is, Du lod jo til at befinde Dig særdeles vel i hans Selskab.“

Hun standsede pludselig midt i sin Drikken og tog Glasset fra Munden:

„Er Du skinsyg?“

Det lød saa forundret, som om hun dog ansaa det for umuligt.

„Skinsyg?“ sagde jeg i den foragteligste Tone, det var mig muligt at anslaa. „Nej, men jeg finder det ikke videre passende

at indlade sig saaledes med et Menneske, som vi kjender saa lidt.“

„Men hvad har jeg da gjort? Han bad mig om en Dans, det kunde jeg da ikke afslaa?“

„Men Du kunne godt i Mellemtiden være kommen herhen til vort Bord.“

„Men, Herregud, hvorfor skulde jeg ikke kunde spadserere omkring i Dansesalen for alle Menneskers Øjne, med en Herre, som er præsenteret for os, og som anses for en dannet og velopdragen Mand?“

Egentligt burde jeg have svaret: „Fordi det ser ud, som om Du glemte mig, og fordi jeg ikke vil have, at dette Menneske skal indbilde sig, at Du finder ham særlig interessant. Jeg vil kun have, at Du maa tænke paa mig, Du skal helt tilbøre mig og kun mig.“ Men jeg havde Følelsen af, at det vilde lyde egoistisk, og derfor turde jeg ikke sige det, men sagde ærgerlig:

„Aa, saadan helt uden Grund løber man nu heller ikke omkring med en fremmed Mand.“

Hun saa igjen forundret paa mig, men pludselig gled der et bedrøvet Udtryk henover hendes Ansigt, og hendes Læber skælvede, som var hun lige ved at briste i Graad.

„Robert — det kan Du da ikke mene — Du ved jo, jeg bryder mig kun om Dig.“

Den pinende, sønderrivende Smerte forsvandt, men en dyb Sorgmodighed lagde sig over min Sjæl, allerhelst havde jeg knælet ned for min Hustru, begravet mit Ansigt i hendes Skød og grædt hede Taarer.

Jeg gjorde mig selv latterlig, og hende, som var saa god og

elskelig, overdængede jeg med dumme Bebrejdelser. Og alligevel havde jeg Fornemmelsen af, at jeg havde tabt noget, noget, jeg ikke kunde forklare, hvad var!

Først i Juli.

Jeg har lang Tid ikke skrevet i min Dagbog. Jeg følte en Modbydelighed derfor. Hvorfor skulde jeg dog nedskrive saadanne Selvbetræktninger. Jeg vilde jo have bevaret Erindringen om vore skønneste Timer, og nu var det ikke blevet til andet end en Beskrivelse af mine latterlige og vanvittige Tvangsforestillinger.

Jeg har læst de sidste Sider, jeg har skrevet, igjennem, og jeg er blevet helt uhyggelig tilmode derved. Jeg maa jo have været ligeved at blive gal.

Men Gud være lovet, Foraars-solen lader til at have fordrevet alle Taagebilleder.

Vi har nu været fire Maaneder paa Landet. Det er ingen lang Tid, men længe nok, til at vi igjen føler os helt lykkelige.

Vi bor ved en lille Mølle i Schwarzwald. Bag den hæver der sig store mørke Graner, foran breder grønne Enge sig, som gjennemskæres af en lille, rindende Flod. Rundt om os er der mægtige Højder, man føler sig som ganske udenfor Verden. Baade Dag og Nat lyder Møllens fredelige, ensformige, Klapren.

Jeg synes, det er, som var vi igjen paa Bryllupsrejse. Vi lever kun for hinanden. Møllerfolkene har slet ikke Tid til at give sig af med deres „dumme“ Landliggere. De tager bare vore Penge — og dermed er de tilfreds. Og ned til den nærliggende By gaar vi aldrig.

Tidlig om Morgenens begiver vi os op paa de granbevoksede Højder, vi gaar ganske langsomt, medens Solpletterne leger hen over os. Vi indaander den friske, krydrede Duft, og Anni jubler omkap med de glade Sangfugle, eller hun jager med et Krak—Krak en Krage op af dens Morgenro.

Nu løber hun foran mig hen ad den smalle Fodsti; med Henrykkelse følger jeg hendes fine Skikkelse, der bevæger sig saa sikkert og harmonisk.

„Hun er Din,“ jubler det i mig, og hurtig iler jeg efter hende, leende løber hun endnu hurtigere afsted, men nu er jeg lige bag hende og griber hende i mine Arme, hun vender sig om og ser paa mig med et Blik, som rørte der sig ogsaa i hendes Sjæl en inderlig, dyb Følelse.

Nu sidder vi højt oppe i Bjergene, og Solen begynder allerede at gaa ned bag de underlige runde Høje, og de store Graner kaster lange Skygger.

Vi tænker ikke, vi drømmer.

Den 5te Juli

I Dag har jeg faaet Brev fra min Ven Bernhard.

Han er vendt tilbage fra sin Rejse i Lilleasien og Ægypten. I fire Aar har han opholdt sig dernede og ved sine pragtfulde, farveglødende Orientbilleder skaffet sig et berømt Navn. Hans Brev var en uventet Glæde for mig, thi som alle Malere var han naturligvis grusom doven til at skrive, og i lang Tid havde jeg intet hørt fra ham.

Jeg lover mig meget af hans Komme. Vi har været intime Venner og haft den inderligste

Fortrolighed til hinanden, vi har betroet hinanden Alt, og det er en stor Velgjerning at have et saadant Menneske om sig. Tillige er han en af dem, der forstaar sig fortraffeligt paa sine Medmennesker. Det, som andre sædvanligvis ler af eller ryster paa Hovedet over, søger han strax at udgrunde eller sætte sig ind i.

Ved Tanken paa ham og vort Venskab mindedes jeg tillige de gladeste Dage, jeg har haft i min Studentertid.

Den 10 Juli.

Bernhard skriver til mig, at han har Lyst til at komme herud til os. Han vil gjerne engang igjen nyde et ægte, tysk, idyllisk Landliv.

Jeg ved ikke rigtig, om jeg er glad derover. Saa behagelig hans Nærværelse vil være mig i Byen, saa lidt venter jeg mig af den herude. Min væsentligste Glæde over at være her var netop, at jeg var alene med min Hustru, og selv min bedste Ven vil i dette Tilfælde virke forstyrrende. Desuden er det jo nu saa længe siden, vi har set hinanden, at vi vel nok er blevet noget fremmede for hinanden, og den første Tid vil altsaa maaske slet ikke være saa behagelig.

Dette Bessøg er meget mod mit Ønske.

Den 15. Juli.

Bernhard er ankommen.

Han har forandret sig meget, baade i sit Ydre og i sin Maade at være paa.

Af den „lange Bernhard“, som Kammeraterne spottende kaldte ham paa Grund af hans høje,

knoglede Skikkelse, som Klæderne hang paa som paa en Humlestang, er det blevet en bredskuldret, kraftig og statelig Mand. Hans brede Ansigt er næsten blevet for fyldigt, det giver ham noget brutalt, noget rovdyragtigt, men de listige, skjelske Øjne, som pludselig kan lyse saa mærkeligt, hjælper paa dette Udtryk.

Hans mørke Fuldskeg klæder hans Ansigt godt, og hans brede, hvælvede Pande med det korte krusede Haar ser betydeligere ud end forud.

Hans Væsen er ogsaa meget forandret, og jeg ved ikke, om vi nogensinde mere vil finde vor gamle, fortrolige Tone igjen. Hans tidligere naive, næsten overvældende Livlighed og Munterhed er veget for en bevidst, nydelsesfuld Glæde og Villen være vittig, som jeg har en instinktmæssig Afsky for.

„Hvorfor skal man ikke nyde, hvad der morer en? Alle de smaa og store Hensyn, som I allesammen herhjemme omgiver jer med, ødelægger jo jert virkelige Liv. Granen stræber jo frem mod Solen og spørger ikke, om den der ved kvæler Egen.“

Det var en af de første Ytringer, jeg hørte af ham.

„Og alligevel er Egen baade nyttigere og kjønnere end Granen!“ indvendte jeg.

„Ja, men Granen er mere livslysten end Egen. Den vil tilvejs og hurtigt. Og den kommer tilvejs, den rager hurtigt op over Egen — og kvæler den.“

Der lyste en smilende Triumf i hans Øjne.

Hans hurtige og store Berømmelse er aabenbart steget ham til Hovedet. Den har givet ham noget altfor selvbevidst. Det Smil,

Hvormed han hører paa Invendinger, som han anser for gale, har noget ringeagtende ved sig, der aabenbarer, hvor højt han sætter sin egen Mening.

Der er ogsaa noget overdrevent sikkert i hans Holdning, der paa mig virker saa meget desto mere fremmed, som han tidligere var temmelig forlegen.

Saa har jeg desuden det Indtryk, at han ikke er ganske, som han lader, han siger ikke altid, hvad han tænker og mener; meget deraf er lavet, han koketterer med Teorier, som skal virke forbløffende paa andre.

Der er i det Hele taget meget, der ikke mere virker sympatetisk paa mig i hans Væsen. Denne Egoisme, der bæres saa ostentativt til Skue, dræber min Fortrolighed. Hvorledes skal jeg ogsaa nu hos ham kunne vente Forstaaelse for, hvad der bevæger mig?

Maaske jeg heller ikke selv formaar at give mig hen i Venskab. Nu tilhører jo alle mine Følelser min Hustru.

Det lader derimod til, at Anni synes godt om Bernhard. Den pudsige Maade, hvorpaa han sammenblander Romantik og de mest hverdagsagtige Bemærkninger, fremkalder altid hendes glade Latter. Hans livlige Fortællemaade sætter hendes Iudbildningskraft i en mægtig Bevægelse.

Han synes i det hele taget at være i Besiddelse af den Gave at kunne udbrede Stemning omkring sig. Det er umuligt at forblive en bare tavs Tilhører i hans Nærværelse. Han bringer, hvad man med et gammelt Studenterudtryk alder for „Liv i Kludene.“

Men vort fordums skønne,

idylliske Liv, hvad er der blevet deraf?

Den 22. Juli.

Desværre har jeg ikke taget Fejl.

En Tredies Nærværelse har forstyrret vort skønne Forhold. Vore Spadsereture har mistet deres tidligere Ynde — det vil sige, det synes jeg. Mon Anni synes det samme?

Hende lader det til, at Bernhardt Nærværelse bereder megen oplivende Underholdning. Mine Forsøg paa undertiden at formaa hende til at snige sig hemmelig bort med mig, finder ingen rigtig Forstaaelse, og jeg har ikke Lyst til direkte at sige til hende, at Bernhards evindelige Selskab ofte er mig trættende. Min Optørsel er jo egentlig ogsaa en Uretfærdighed mod Bernhard, der lader til stadig at holde meget af mig og aldeles ikke har givet mig nogen rimelig Anledning til at være ugæstfri overfor sig.

Jeg forstaar saa godt, at Anni finder ham interessant. Hendes Moder er en fortræffelig Kone, men om sin Datters aandelige Udvikling har hun aldeles ikke bekymret sig. Anni havde derfor egentlig kun Sands for Pynt og Selskabelighed, og selv disse to Ting tillod hendes Moders indskrænkede Midler hende kun at nyde i ringe Grad.

Men der slumrer hos hende en ejendommelig og sjæltuld Begavelse. Paa vore Rejser, og om Aftenen, naar vi sad og talte gemtligt sammen, udviklede hendes Sands for Kunst og Natur sig paa en forbavsende hurtig Maade, saa at hendes stærke personlige Bemærkninger ofte satte mig i

den mest levende Forundring. Og nu møder hun en begavet, livlig Mand, der selv har set og oplevet meget, ikke er henvist til alene at hente sin Viden fra Bøger, og som desuden besidder den Gave at kunne fremstille Tingene paa en levende og fængslende Maade; hvorfor i al Verden skulde hun saa undgaa hans Selskab? Det er igjen min gamle, misundelige Egoisme, der indgiver mig saadanne Fordringer.

Det er ganske naturligt, at hun ikke mere helt kan ofre sig for mig alene, det er ogsaa rimeligt, at naar vi en enkelt Gang er alene sammen, hun saa er alvorligere og mere tankefuld, end hun plejer; der er jo saa meget nyt, som nu bevæger sig hos hende. Det er desuden, som om hun nu følte mindre Trang til at udveksle Tanker og Følelser med mig. Men det er ogsaa naturligt, at jeg føler det som et Savn.

Vore Dage forløber ikke mere paa den fredelige og lykkelige Maade som førend Bernhards Ankomst.

Han har faaet den Ide at ville male min Hustru som en af Watteaus Hyrdinder. Han siger, han kunde aldrig finde en Model, der passede bedre dertil end netop hun.

Fra Byen er der kommet et fuldstændigt Rokoko-Kostume, som klæder Anni aldeles glimrende. Det porcellænsagtige, der er ved hendes hele Skikkelse, den udprægede Slankhed ved hendes Figur, hendes Tailles Finhed, hendes fulde Bryster, de lidt kantede, høje Skuldre, de smaa Fødder, det smilende, skelmske Ansigt med de lystig funklende Øjne, alt det er netop, som saa man en af

de smaa Sevres-Figurer fra hin Tid.

I de første Dage forskaffede det mig en stor Glæde at hjælpe hende med den besværlige Omklædning. Her er jo ingen, der kan give hende den ringeste Haandsrækning paa det Punkt.

Bernhard har placeret hende paa den solbeskinne Eng i Nærheden af Møllen, hvor der tilfældig laa en gammel Træstamme.

Hun sidder der med den lille Hyrdinde-Hat trykket skævt paa Hovedet og med Skødet fuldt af Blomster, som hun binder til sirlige Krandse. Hun er pludselig standset midt i sit Arbejde og ser op med et Blik, som var der faldet hende noget ind, eller som om hun ventede nogen, hun ikke havde ventet at træffe her.

At se levende for sig dette Billede, som Bernhard vilde male — til Tider lykkes det nemlig Anni vidunderligt at fremstille dette Udtryk — skaffede mig til at begynde med en virkelig kunstnerisk Nydelse.

Men alt som Dagene gik, og jeg sad der — sommetider med en Bog i Haanden, som jeg ikke læste i, sommetider blot iagttagende, eller snakkende med de to andre — medens Bernhard malede, og deres Blikke ustandselig mødtes, og hun stadig saa paa ham med denne henrivende Livsglæde, der er Kvindens allerfarligste Ynde, da begyndte der at røre sig en underlig ubestemt Uro hos mig, jeg blev grebet af en Hjærteangst. Dette Blik, der fyldte mig med Kjærlighedslængsel, forekom mig efterhaanden saa forførende og sireneagtigt, som kunde det styrte den, det traf, i den største Ulykke.

Desuden begyndte jeg at føle mig tilovers mellem disse to, der kun bestræbte sig for at forstaa hinanden. Jeg var jo kun en Tilskuers, som forhindrede dem i fuldstændig at gaa op i den Bestræbelse, der vilde føre dem til deres fælles Maal.

Tilsidst kunde jeg ikke udholde at blive siddende der længe, jeg forekom mig selv saa urimelig latterlig, og under et eller andet Paaskud gik jeg min Vej. Men næppe havde jeg fjernet mig fra Engen, førend en ny, ubestemt Angst drev mig tilbage igjen saa hurtigt jeg bare formaaede det. Jeg ankom helt forpustet og traf dem begge to, ganske som jeg havde forladt dem.

Pludselig var der en Stemme inden i mig, der sagde: „Harde det nu været Dig, der var Bernhard, og Du ikke havde været saa optaget af Din egen Hustru, saa havde Du ikke formaaet at se paa et saadant Billede, uden at der var opstaaet Ønsker og Forhaabninger hos Dig. Dersom det nu gik Bernhard paa samme Maade, dersom han nu pludselig ophørte at se kun som Kunstner, og paa en Gang blev Mand og hun for ham Kvinde?“

Heldigvis bliver Billedet færdigt om nogle faa Dage, og vi rejser igjen tilbage til Byen.

Den 5. September.

Nu har vi været hjemme i fire Uger.

Men det er ikke mere, som det var tidligere.

Min største Glæde havde altid været at tilbringe alle mine Fritimer alene med Anni. Og det var lykkedes mig, ved stor Udhol-

denhed, at gjøre dem ret talrige. Og selv om vi ikke havde kunnet undgaa al Selskabelighed — saa var det dog forholdsvis kun faa Aftener og Nætter; jeg maatte udholde dem ligesom en Nervøs, der har sine slemme Perioder. Regelmæssige Husvenner har vi slet ingen af, saa vi var altsaa mest alene.

Det var naturligvis min Skyld, for Anni er jo altid saa glad, naar hun er sammen med Mennesker, og bliver hurtig saa fortrolig med dem, som havde de allesammen længe været hendes gamle Venner. Ikke at hun er særlig meddelsom overfor dem, hun fortæller egentlig aldrig noget, hun taler ikke engang meget, men hun forstaar til Fuldkommenhed at høre opmærksom efter — man ser, hun hører, hendes Tanker flyver ikke til andre Ting — og hendes korte Bemærkninger forraader, at hun har forstaaet Sagen, og interesserer sig for den, paa samme Tid som hendes Ord virker beroligende, opmuntrende og harmonisk paa den, hun taler med. Pludselig lyser hendes Øjne skælmsk, og hun ler saa glad og fornøjet, at alle maa le med. Men i denne barnlige Munterhed ligger der alligevel et vist Koketteri, hun vil bedaare, hun vil gjøre Mennesker glade, hun vil ikke alene selv være det — hun opnaar ogsaa altid at udbrede Velvære omkring sig, man befinder sig behagelig i hendes Nærhed.

Men disse Egenskaber er det jo ogsaa, som gjør, et jeg elsker hende saa højt, hendes Skyld er det jo, at vore ensomme Timer altid har været de bedste, jeg har levet, de har altid været fulde af Forstaaelse og Kjærlighed.

Derfor har jeg ogsaa bestandig staaet ligesom paa Vagt for at skærme mit Ægteskab.

Men overfor Bernhard er det ikke lykkedes mig. Han har uden videre gjort sig det behageligt hos os, fordi det nu passede ham, og fordi hans Livsprincip jo er: „Hyad kommer Andres Lykke mig mig ved, Livet er til at nyde i.“ Han gjordet uden Beregning, ganske naivt, med den Hensynsløshed, der ganske taber Andre af Syne, naar det gjælder egen Behagelighed.

Ligesom i Schwarzwald er Bernhard nu her vor stadige Led-sager. Han er saa sikker paa mit gamle Venskab for sig, at det aldeles ikke falder ham ind, at hans stadige Nærværelse kan være mig ubehagelig og trættende.

Naar jeg nu kommer ud fra Museet og ser mig om efter Anni, staar hun altid og taler med Bernhard, som hun enten har truffet undervejs, eller som er kommen hjem og har hentet hende. Hun synes naturligtvis, det er morsommere at gaa med ham end at gaa alene.

Naar vi er hjemme, kommer han altid til Te og bliver siddende til Klokken elleve—tolv.

Man kan ikke bebrejde ham, at han forstyrrer os i vor Gjer-ning, han hører til, naar jeg læser højt, eller Anni spiller, og han sidder stille som en Mus, dersom jeg tilfældig har noget Arbejde, der skal gøres færdig for Museet. Til andre Tider fortæller han om sine Rejser og Oplevelser. Naar vi gaar i Teatret, følger han med, og foretager vi Spasereture eller Udflugter, er han ogsaa med.

Han er bleven en Faktor i vort huslige Liv, som vi savner, naar han undtagelsesvis udebliver.

Ja, saa stor er Vanens Magt, a vi virkelig savner ham. Jeg er endog saa sikker paa, at kom han ikke mere, vilde jeg føle det som noget ubehageligt. Der vilde komme Timer, hvor Tavsheden vilde blive trykkende mellem Anni og mig.

En Dag fortalte han os selv, hvorfor han holdt saa meget af at være hos os.

Vi sad en Søndag Eftermiddag og „holdt Tusmørke“ som sædvanlig. Kun var vi nu ikke to, men tre. Anni sad i Sofaen, Bernhard og jeg paa hver Side af hende i Lænestolene. Foran os stod de tomme Kaffekopper — Anni havde til Bernhard anskaffet en, der var Mage til vor.

„Sig mig engang, Bernhard,“ sagde jeg pludselig, efter at vi længe havde siddet ganske tavse allesammen, „jeg kan virkelig ikke forstaa, at Du kan finde Fornøjelse i bestandig at dele vor Ensomhed. Du, som jo dog er baade et selskabeligt og et nydelsessygt Menneske!“

„Ja, Robert, Du maa undskyldte, men det beviser kun, at Du er en daarlig Iagttagere, og at Du aldeles ikke kjender mig.“ Ordene lød baade selvbevidste og tillige ironiske. „Du skulde bare vide, hvad det er for en Lykke for mig, efter mit omflakkende Liv, saa her i min gamle, kjære Fødeby at finde et Hjem, hvori jeg føler mig — ja som jeg føler mig saa hjemme i.“

„Men hvor kan det være?“ spurgte jeg ivrigt.

„Ja, ser Du, det ligger ligemeget hos Eder begge to som i Eders Hjem. Du er det formløseste Menneske, som jeg endnu har truffet — ja, jeg mener, naar

man først rigtig kjender Dig — Du lægger aldeles ingen Vægt paa alle disse Høflighedsfraser og Grimasser, som ellers hører med til Jer Vestevropæere, og som I ikke engang kan opgive i Eders intimeste Omgang. Du er saa sand, at alt, hvad der har bare det allermindste Spor af at blive gjort for Syns Skyld, er Dig imod. Man kan leve sammen med Dig ligesom med sig selv, man behøver ikke altid at passe paa. Og Du, Din Kone og Dit Hjem — minder nu altid om en gammel Eneboerhytte ude i Skoven. Her er saa dejligt stille og fredeligt, her er saadan en mild Aftenluft. Og i Hyttens Vindue sidder der en lille Skovfugl og synger sine muntre Sange — Fuglen er naturligvis Din Kone, og Du er den gamle Eneboer med det store Skæg.“

Anni lo.

„Og hvad er saa De?“ spurgte hun.

„Jeg? — Jeg er den vandrende Ridder, der har været i det hellige Land og nu vender tilbage til Fædrelandet bedækket med Ar, men jeg har intet Hjem mere der. Jeg maatte have opholdt mig ude i Skænkestuen, hvor Larmen er øredøvende, naar ikke Barndomsvennen, som er blevet en from, lykkelig Eneboer havde fundet mig og taget mig ind til sig og til sin — Øjesten!“

— — —

Denne stille Fred, denne Sjæls Enfold — ja blot den endnu fandtes her. Jeg kunde have grædt højt over Bernhards Ord. Eneboerhytten var der endnu, men i den gamle Eneboers Hjerte var

der ingen stille Fred. Han flyede Menneskene og brød sig kun om sin lille Fugl, der sang de muntre Sange, men fordi han kun havde denne ene lille Fugl, var han bange for at miste den, han frygtede for, at nogen skulde høre den synge og røve den fra ham, fordi den sang saa kjønt. Ja, selv hans Barndomsvens Nærværelse indgyder ham Angst, [han ved jo, at saadan en Ridder er en vild Krabat, der ikke spørger om fremmed Ejendom — det har han jo lært i Krigen — og hans straalende Rustning glimrer saa stærkt i Solen, at Fuglen let kunde blive fristet til at sætte sig paa den.

Derfor gaar han omkring i sin Hytte i stadig Angst og nervøs Spænding, for han ved ikke, hvad der muligvis kan hænde — men han har set saa meget sørgeligt, og hans Sjæl er derfor opfyldt af bange Anelser.

Og der er ingen, med hvem han kan tale om sin Angst, for han vil ikke krænke sin Barndomsven, der mener ham det saa godt og føler sig saa lykkelig hos ham. og han vil heller ikke ødelægge en lille Fugls naive Glæde, der jo tillige er hans Glæde.

Undertiden gyser han midt i Ensomheden af Skræk, for at en ond Trolld skal have forvirret hans Forstand, og at denne naragtige, grundløse, uhyggelige Angst skal være en snigende Sygdom, der fortærer hans Sjæl.

Og han længes, længes saa pinefuldt efter den stille Fred og den tidligere Ensomhed med den kvidrende Skovfugl.

Den 2. Oktober.

Igaar Aftes var vi i Teatret. Bernhard var naturligvis med os.

Der blev spillet et nyt Drama: „Galeotto“ af Echegaraz. Det greb mig forfærdeligt. Jeg fandt utallige Lighedspunkter med mine egne Forhold. Heller ikke jeg kan tænke mig Muligheden af, at en Hustru, der lever sammen med sin Mand, kan være ham utro. Det vilde jo forudsætte en Ondskab, man ikke kan tiltro noget Menneske.

Den 18. Oktober.

Det var en smuk Efteraarsdag med klart Solskin. Bernhard havde faaet Indbydelse til en stor Middag hos en Fabriksejer, der boede udenfor Byen, og var derfor undtagelsesvis ikke sammen med os.

Jeg aandede op, som om jeg var befriet fra en stor Byrde. Endelig havde vi da en Dag, hvor vi kunde være alene sammen igjen ligesom i fordums Dage.

Jeg foreslog Anni, at vi skulde tage ud til en stor Park, der laa i Nærheden, og hvor der var nogle smukke Spadsereture.

Anni var strax villig.

Kort Tid efter stod vi udenfor Stationen, den samme, hvor jeg første Gang saa Anni. Jeg havde med Villie valgt samme Rute som dengang for at fremkalde Erindringerne hos hende fra hin lykkelige Dag.

Jeg vilde være lykkelig som dengang, jeg vilde ganske give mig hen til hin stille Fortryllelse, som dengang besjælede os — men allerede i Kupéen blev det mig klart — at det ikke lod sig gjøre.

Jeg vilde være glad og fornøjet, og jeg gjentog stadig for mig selv, hvor det dog er dejligt, men nogen rigtig Følelse deraf

havde jeg ikke. Og mit stadige „husker Du“, fandt egentlig heller ikke den rette Gjenklang hos Anni.

Hun nikkede og lo, det lød nu næsten, som gjorde hun sig lidt lystig over Tingen som over noget, der ligger langt bag en, og som man nok tænker paa med en vis Fornøjelse, men som man alligevel er kommet ud over.

Vi var nu naaede hen til Restauranten og sad ude paa Terrassen, hvorfra man har den skønneste Udsigt over Bjergene og den grønne Dal med Floden, der piler hen over de hvide Stene. Det var ligesom hin Høstdag, da vi lærte hinanden at kjende, jeg maatte ogsaa tænke paa en anden Udflygt, vi havde gjort hertil sidste Foraar, og hvor vi netop ogsaa sad her paa Terrassen; men den Gang saa vi henrykte og lykkelige ud over det skønne Landskab.

Vor Samtale, der i Begyndelsen havde været livlig, medens vi stadig huskede hinanden paa, hvad der var sket hin mærkelige Dag, var nu forstummet. Men der var en trykkende Tavshed, der havde grebet os, og jeg brød forgjæves min Hjerne for at finde paa noget at tale om. Jeg vilde ikke tale om Bernhard, han skulde idag holdes ude af Spillet. Min Hjerne var aldeles tom, det, som mine Tanker idelig kredsede om, turde jeg ikke nævne. Jeg turde knap tale om mine Følelser og Stemninger; hvor let kunde ikke et Ord forraade, hvad der foregik i mig!

Men pludselig udbrød Anni livligt, efter at hun i nogen Tid opmærksomt havde fulgt den solbeskinne Flods Løb.

„Se engang, Robert, dér hvor alle de Villaer ligger mellem Træerne, dér ligger vel ogsaa den, hvor Bernhard spiser til Middag idag?“

Hun pegede paa nogle Bygninger og Taarne, der ragede op over Træernes brogede Høstløv.

„Ja, det er rimeligt nok,“ sagde jeg irriteret, „men hvorfor tænker Du nu netop paa Bernhard?“

Ordene undslap mig mod min Villie, jeg var ærgelig over, at han, som var fraværende, alligevel skulde beskjæftige os.

Hun saa forbavset paa mig, saa sagde hun tankefuldt:

„Tænker Du da ikke paa ham? Det er jo dog, ligesom der manglede os noget idag. Du sidder jo ogsaa saa tavs. Du har ingen, Du kan disputere med.“

Hun havde altsaa lagt Mærke til min Tavshed. Der manglede hende noget, fordi han ikke var med.

„Jeg er virkelig glad over, at vi har Bernhard,“ vedblev Anni, „han bringer altid Liv og Bevægelse med sig. Vi var jo lige ved at forsumpe.“

„Du synes altsaa, at Bernhard er os uundværlig?“

„Uundværlig — Du skal altid bruge saadanne store Ord — jeg synes, der er morsommere, naar han er hos os. Husk paa, hvor ofte vi sidder uden at sige et Ord til hinanden. Du sidder og grubler — og jeg klimprer paa Klaveret, fordi jeg ikke véd, hvad jeg ellers skal foretage mig. Naar saa Bernhard træder ind i Stuen, saa begynder I strax at diskutere, og det er saa morsomt at høre, hvorledes I begge to

taler Jer varme, og hvorledes en lille Forskjel i Eders Anskuelser kan blive til en hel Afgrund af Forskjelligheder. Eller naar han fortæller — og det gjør han godt, Du, han fortæller baade med Lidenskab og Ild; man ligesom ser det, han skildrer, for sig. Selv om han maaske nok engang imellem overdriver, og ikke altid holder sig strængt til Sandheden.“

„Ja, og saa bringer han Dig Chokolade og Blomster, hvad der heller ikke er at foragte,“ sagde jeg lidt spidsere og skarpere, end det var min Hensigt.

„Synes Du virkelig, der er noget i, at han gjerne vil revanchere sig lidt, fordi han altid er hos os?“

„Nej — jeg finder bare, at jeg snart selv er ganske overflødig i vort Hjem. Han underholder Dig. Han akkompagnerer Dig til Dine Operettemelodier. Det kan jeg sentimentale Menneske jo ikke. Han siger Vittigheder, som Du kan le af!“

„Nu tror jeg virkelig, Du begynder at blive skinsyg paa ham ogsaa.“

Jeg saa, jeg var gaaet for vidt. Jeg havde forraadt mig. Jeg afbrød Samtalen og foreslog, at vi skulde spadsere lidt omkring. Jeg var saa ophidset, at mine Hænder rystede. Hvor var hun dog betaget af ham. Alt, hvad han gjorde, interesserede hende.

Jeg vilde alligevel gjøre, hvad der stod i min Magt, for at bekæmpe mit daarlige Humør. Denne Dag maatte ikke forløbe saaledes.

Vi var kommet ind i Skoven og gik hen over de raslende Blade og knagende Græs, medens Solen

spillede paa alt dette brogede Liv, snart i runde, snart i firkantede Pletter. Jeg vilde ved forøget Æmhed søge at banlyse den onde Aand, der truede vor Lykke.

Jeg lagde pludselig, og maa-ske lidt voldsomt, min højre Arm om Annis Nakke for at trykke hendes Hoved ind til mit Bryst, idet jeg hviskede:)

„Kære, elskede Anni!“

Men hun snoede sig med en energisk og lidt uvillig Bevægelse ud af mine Arme,

„Men hvad gaar der dog af Dig! Du ødelægger jo helt min Frisure.“

Hun rettede paa sin Hat.

Jeg smilede med et stygt, forlegent og bittert Smil, og min Stemme rystede, da jeg sagde:

„Maa jeg slet ikke mere holde af Dig?“

„Aa, Herregud, tag det dog nu ikke strax paa den Maade — Du maa da huske paa, at vi snart igjen kommer ud, hvor der Jer Mennesker, jeg kan da ikke se ud som et Fugleskræmsel.“

Jeg havde aldeles tabt Lysten til at være kjærlig; ganske stum slentrede jeg afsted ved Siden af Anni, medens jeg med min Stok slog i de tørre Blade.

Da der var gaaet en lille Tid, kom Anni hen og tog mig under Armen.

„Du maa ikke mere være vred paa mig, Robert, jeg ved godt, jeg var uvenlig før — men Du var saa voldsom, at Du bragte mig helt i Ulave.“

„Jamen Anni, jeg elsker Dig jo saa højt; Du ved slet ikke hvor højt. Sommetider kunde jeg gjerne trykke Dig ihjel, bare fordi jeg er saa angst, for at nogen

skal berøve mig Dig,“ sagde jeg i en fortvivlet Tone, hvori al min tilbageholdte Smerte gav sig Luft. Men Anni forstod mig aldeles ikke. Hun lo blot lystigt. Hun ansaa vel bare det Hele for en spøgfuld Talemaade.

Mit sidste Forsøg paa at faa hende til at indse, hvor dyb og varm min Kjærlighed var, mislykkedes saaledes ganske og aldeles. Denne Dag var og blev ødelagt. Vi gik tilbage til Restauranten, og lidt efter tog vi hjem.

Bernhard kom til Te, og vi tilbragte igjen en af disse Aftener, hvor vi afvejlende skændtes, Bernhard fortalte, og Anni lo og sang, medens jeg fortæredes af Vrede. Vort Skænderi antog efterhaanden en ret heftig og irriteret Karakter, fordi jeg følte Lyst til at vende det Laadne ud og lade ham forstaa, at jeg ikke var just begejstret over hans selvsikre Overlegenhed.

Det var kun en Dag, men den var Sindbillede paa vort nuværende Liv. Jeg ser nu, hvorledes mit bedste, det, der er mig dyrebarest, den tuldstændige sjælelige Besiddelse af min Hustru, svinder bort som et skønt Fantom. Endnu kan jeg gribe det med mine Hænder, men hvor længe vil det vare?

Aa, hvad skal jeg dog gjøre, hvad skal jeg dog gjøre?

Jeg kan dog ikke træde frem for hende og sige:

„Anni, Du er paa Veje til at glide bort fra mig. Bernhard indtager for stor en Plads i Dit Liv.“

Maaske vilde saa netop den Følelse opstaa hos hende, Bevidstheden vaagne, det den endnu ikke

er. Og til Bernhard kan jeg heller ikke sige:

„Du maa undgaa vort Hus, for Du forstyrrer dets Fred og ødelægger vor Lykke.“

Jeg kan ikke gjøre det, baade fordi han følte sig tilfreds hos os og intet har gjort, der kunde berettigede mig til et saadant Skridt, og tillige fordi jeg vilde føle mig dobbelt ynkværdig overfor hans stolte Selvbevidsthed. Jeg vilde forekomme mig som en Tigger, der levede af Andres Naade, og tilmed af en Mands Naade, der husede den Overbevisning, at man altid skal staa paa egne Ben, selv om man skulde gaa til Grunde derved!

Han vilde naturligvis opfylde mit Ønske, men han vilde forlade mit Hus med den sejrige Erobrers ironiske Smil.

Den 8. November.

Bernhards Indflydelse paa min Hustru bliver bestandig større. Endnu er den dem begge to ubevidst, hemmelig, kun jeg ser den.

Og Grunden er kun altfor forstaaelig. Min Hustru er en bøjelig, uselvstændig Natur. Som alle svage Karakterer er hun egensindig, men hun har ingen egen Villie. Hendes Trods vaagner, saasnart hun tror, man vil tvinge hende til noget, og saa er hun ubøjelig, men ellers er det let at lede hende og faa hende til at følge sig.

Maaske var det netop Grunden til vort lykkelige, harmoniske Ægteskab. Hun havde hengivet sig til mig med hele sin unge, opvaagnende Kjærlighed. Jeg forstod at isolere hende fra andre Menneskers Indflydelse, min Kærlighed aabnede for hende en

aandelig Verden, og hurtigt og sikkert fandt hun sig tilrette deri. Vi befandt os storartet vel derved. Men saa var det, Bernhard kom; min ulyksalige Sjælstilstand gjorde, at jeg blev bestandig mere grublende, min Frygt gjorde mig mere indesluttet, det var ham, der nu blev den talende iblandt os, og derved tiltvang han sig sit Herredømme. Desuden var han næsten mere sammen med min Hustru end jeg selv.

Jeg sidder hele Eftermiddagen paa mit Kontor, han arbejder kun om Formiddagen; om Eftermiddagen spadserer han eller gaar paa Kafé for at „samle Indtryk“. Da min Hustru nu heller ikke har noget at gjøre om Eftermiddagen, er det blevet til en Vane, at hun er hans stadige Ledsagerinde. Timevis spadserer de sammen eller sidder i et Konditori eller paa en Kafé. Hun spørger altid først om hans Mening, alle sine Anskuelser indpoder han hende paa sin veltalende, farverige Maade.

Derfor møder jeg paa alle Punkter, hvor jeg før var sikker paa hendes fuldkomne Tilslutning, nu hendes bestemte Modsigelse. Selvfølgelig er det endnu kun i Ubetydeligheder, i rent ydre Ting, hvor Smagen er saa vexlende. Men hvem indestaar mig for, at det ikke ogsaa bliver i de store, principielle Spørgsmaal, Jeg har ofte den Følelse, at hun taler mod sin indre Overbevisning, blot fordi Tingen har behaget hende ved sin aparte, paradoxale Form, eller fordi hun egensindig vil fastholde en Mening, som Bernhard sidst har udtalt, han har ligesom suggestioneret hende.

Vi sad ved Morgenkaffen.

Hvor lykkelige var i Begyndelsen af vort Ægteskab ikke netop disse Morgentimer. Paa klare Solskinsdage faldt der et friskt, lysegult Skær ind over Værelset og spillede paa Maskinens Kobber, om Vinteren laa Værelset i den matte, glansløse Belysning, som lod en føle Behageligheden af et varmt Værelse og en varm Drik endnu hyggeligere. Og ved min Side sad min Hustru, frisk og rødhusset efter Søvn, den lille kokette Morgenkappe var pyntet med mørkerøde Fløjsløjfer, ligesom hendes hvide lange Morgenkjole.

Naar jeg saaledes sidder og skriver, træder altid den lykkelige Fortid saa tydelig frem for mig. Jeg kan ikke blive fri for den, og jeg overfalder af en dyb, smertelig Længsel. Kunde jeg dog, bare trylle den Tid tilbage igjen!

Det er en sørgelig Skæbne, naar man ingen Lykke haaber af Fremtiden — ingen nyder i Nutiden — men kun drømmer om de skønne Billeder, der tilhører en Fortid, der aldrig vender tilbage igjen.

Vi sad altsaa ved Kaffeboardet, i den uhyggelige, ligesom krampagtige Stemning, der nu altid karakteriserer vort Samvær, naar vi er alene.

Jeg sidder med den faste Beslutning: nu vil jeg være lykkelig. Jeg griber ethvert kjærligt Blik, ethvert Smil.

Anni havde hentet sine Mode-journaler, hun sad paa mit Skjød, med den venstre Arm om min Hals; med den højre vendte hun Bladene, saa hurtigt som et Barn, der vil vise det allersmukkeste Billede frem i hele Bogen.

„Robert, jeg maa endelig vise

Dig,“ sagde hun ivrigt. „hvorledes jeg vil lade min ny Selskabskjole sy. Den lysegraa, som Du gav mig forleden — den er saa smuk — Du er jo altid saa god ved ved mig. — Hun kyssede mig kjærligt.

„Ja, Du ved jo nok Anni, hvor gjerne jeg vil se Dig glad og fornøjet — kunde jeg bare altid gjøre Dig lykkelig —“

„Jamen, Robert, jeg er jo lykkelig!“ — Se nu her, den er ganske pæn — ikke sandt — men Lægene der i Livet, de er for svære for min spinkle Figur — nej, se, den her er bedre —“ hun klappede Tegningen næsten kjærligt — „den er aldeles fortryllende, se bare, hvor alle Linier er fine og graciøse, den vil klæde mig glimrende.“

„Ja, den er nydelig, men ikke Ærmerne, Du ved, hvor jeg hader disse lange Ærmer, der naar lige til Hænderne, og som ligner Futteraler.“

„Jamen til den Dragt er de nødvendige, Robert, hele Kjølens Linier fordrer de snævre, lange Ærmer.“

„Men Anni, Du har jo hidindtil altid gaaet med Albueærmer. Du ved, jeg holder saa meget af at se Din Underarms fine, bøjede Linie, og den gaar aldeles tabt i lange Ærmer — tilmed naar Kjolen er graa — det vil jo se forfærdeligt ud.“

„Aa, man kan da ikke altid klæde sig ens. Man vil virkelig engang imellem have lidt Afveksling.“

„Men Du har da altid tidligere fundet de lange, snævre Ærmer grimme —“

„Ja, men nu er de Mode —“

„Aa, Mode er da ikke kjøn —“

„Man værner sig dertil — og saa finder man det kjønt.“

„Du har jo ogsaa altid før rettet Dig efter min Smag, Du sagde jo ogsaa, at Du kun pynkede Dig for mig.“

„Ja, jeg spørger Dig jo ogsaa nu om Din Mening.“

„Men Du vil jo ikke rette Dig derefter!“

„Jamen, Robert, jeg har spurgt Bernhard, om man kunde lade den Kjole sy med korte Ærmer, og han siger, at saaledes som Linierne gaar, er det aldeles umuligt.“

„Aa, nu forstaar jeg, hvorfra Dine maleriske Udtryk stammer.“

„Ja, og Bernhard maa da forstaa sig derpaa — han er jo Maler.“

„Jeg tror, Bernhard forstaar alting bedst, hans Mening er snart den ene raadende her i Huset.“

„Han har jo ogsaa en udmærket Smag. Naar man ikke kan faa noget til at se godt ud, behøver man bare at spørge ham, han ved altid Raad, og forstaar strax, hvad det er, der mangler, det Hele bliver øjeblikkelig harmonisk under hans Hænder.“

„Men Harmonien mellem to Mennesker, der tidligere altid var enige, den forstyrrer han.“

„Se saa, nu bliver Du strax giftig, og det bare, fordi jeg vil have lange Ærmer i en Kjole. Lider maaske Din Værdighed som Hustyran derunder?“

„Hustyran? Naar har jeg læst det? Ærmerne er en Ubetrydelighed, men det er med dem som med alt andet — jeg har snart ikke mere Lov til at have en Mening i mit eget Hus — Bernhard først og Bernhard sidst

— hvad han siger er et Evangelium. Desuden tror jeg, han er af en anden Mening end mig, bare for at ærgre og drille mig.“

„Men, Robert, han holder jo saa meget af Dig — naar vi er alene sammen, taler han altid saa kjønt om Dig.“

„Men han ophidser Dig dog mod mig. Han er jo saa herskesyg. Han forlanger absolut Underkastelse, han kan ikke taale, at to andre Mennesker er enige. Husker Du, hvad han sagde forleden: Jeg vilde helst se hele Verden ligge i Støvet for mig, og betragte min Villie som deres guddommelige Bud! Det maa have været berusende at være saadan en gammel østerlandsk Xerxes eller Nebukadnezar, der kun kjendte en Villie, sin egen.“

„Herregud, det er jo bare Talemaader, Ideer, som hans Fantasi beruser sig i, og som gjør, at han kan skabe herlige Billeder som hans „Kong Ramses af Syrien.“

„Ja, det er meget muligt — jeg synes nu, det er underligt, at han paa den anden Side kan være saa smaalig. En Mand som han burde være hævet over andres Mening, men Du ved da bedst, hvor rasende han bliver over den ringeste Kritik, hvorledes han saa strax slaar om sig med „den dumme Uforstand“ — og til lige ved Du, hvilket Værd han lægger paa at fornærme Folk, som han dog saa godt ved aldeles ingen Forstand har paa Kunst, fordi de roser hans Billeder. Her paa mærker man rigtig, hvor forfængelig han er, og hvilken Stræbernatur han har. Og tænksom saa paa, hvor fejt han er. Husker Du, dengang vi mødte den

lille, løvske Hest? Der var flere Mennesker, der løb efter Dyret, men Bernhard, denne store, bredskuldrede Mand, han fo'r sammen, som om han saa et Uhyre og styrtede hen mod os. Og vi lo af ham.“

„Naa, ja, Kunstnere er jo ofte nervøse —“

„Naa, saa det skal være Nervøsitet. Nej, han har altid været saaledes. Du skulde bare se ham, naar han skal i koldt Bad. Han staar og betænker sig, ryster og sitrer og vover knap at gaa saa langt i, at det naar ham til Brystet —“

Jo mere jeg anklagede Bernhard, jo tavsere blev Anni, hun svarede mig aabenbart ikke, fordi hun ikke vilde give mig Ret. Det er noget, der er kommet over mig, hver Gang jeg møder Bernhards Avtoritet, begynder jeg at fortælle om hans Svagheder og Latterligheder. Jeg formelig borer mig ind i Æmnet, jeg bliver veltalende, mine Ord bliver bestandig bitrere og skarpere, jeg behager mig i min Tales Strøm, jeg føler Vellyst derved, ligesom en ond Dreng føler Skadefryd ved at tilintetgjøre en andens Arbejde. Og jeg vedbliver dermed, indtil Annis pludselige og fuldstændige Tavshed lader mig indse, hvor ubehageligt det er hende. Saa tier jeg og bliver højrød i Hovedet. Jeg føler, jeg har begaaet en Dumhed og tillige en Gemenhed. Og ved disse listige Angreb paa en Fraværende opnaar jeg sikkert kun at svække hendes Sympati endnu mere for ham. Jeg handler ogsaa forfærdelig lavt, siger Ting om en Mand, jeg dog kalder min Ven, som jeg ikke vilde have Mod til

at sigé til ham selv, ja, som jeg, naar jeg er blevet roligere, ikke engang mener.

Den 16. November.

Kjolen er naturligvis bleven syet, som Bernhard ønskede det. Jeg bliver i det Hele taget slet ikke mere spurgt om noget. Han gav selv Syjomfruen sine „kunstneriske Anvisninger“. Hver Gang jeg ser hende med den Kjole, føler jeg et Stik i Hjertet. Det er jo et synligt Bevis paa, at Bernhards Indflydelse over Anni er større end min, jeg ejer ikke mere alene min Hustrus Sjæl.

Men det skulde blive endnu værre, hans Indflydelse skulde bevises mig endnu tydeligere.

Efter at vi havde spist ti Aften, sad vi alle tre fornylig en Aften samlede inde i Annis lille Stue. Vi var kommet til at tale om Hypnotisme. Jeg erklærede, at jeg ikke ansaa det for muligt, at nogen skulde kunne hypnotisere mig. Anni mente det samme for sit Vedkommende og tilføjede, at hun var altfor egensindig til, at nogen skulde kunne faa hende til at gjøre noget, hun ikke selv vilde.

„Og jeg siger Dem, Fru Anni,“ sagde Bernhard, „at De netop er overorordentlig let at hypnotisere. Skjøndt jeg aldeles ikke er nogen Hypnotisør, men kun har lært enkelte Kneb af en orientalsk Videnskabsdoktor, vil jeg alligevel paatage mig at hypnotisere Dem her og tvinge Dem til, mod Deres Villie, at opvarte mig som min lydige Tjenerinde.“

Anni lo.

„Det gad jeg nok se.“ Forsøgte De det bare,“ sagde hun.

„Med den største Fornøjelse,“ raabte Bernhard, og sprang hurtigt op fra sin Lænestol. „Vil De være saa god at låne Dem tilbage i Sofaen og se mig stift ind i Øjnene.“

Jeg følte mig uhyggelig til Mode. Jeg havde Fornemmelsen af, at jeg ikke burde lade det ske.

„Nej,“ sagde jeg hurtigt. „Jeg vil ikke have det. Der er allerede ofte sket stor Skade ved Lægfolks unyttige Hypnotiseringen. Jeg betvivler slet ikke, at Anni er let paavirkelig, jeg tror bare, det er skadeligt for Nerverne.“

„Aa, det kan kun blive skadeligt, naar det sker ofte, regelmæssigt. Men for en Gangs Skyld —“

„Han kan slet ikke hypnotisere mig,“ sagde Anni stadig leende. „Saa, nu sidder jeg, forsøg nu Deres Magt over mig.“

„Anni — jeg tror, Du tager Fejl. Men lad det heller være.“

„Herregud, Robert, vær nu ikke saa barnagtig. Der er jo Masser af Mennesker, der lader sig hypnotisere, saa ofte det skal være — hvorfor skulde det saa netop skade Din Kone? Det interesserer mig virkelig at se, om det vil lykkes for mig. Jeg besidder ingen Øvelse, men saameget interessantere vilde det jo være at se Virkningen.“

„Anni!“ sagde jeg, og jeg havde Følelsen af, at det gjaldt at forebygge en stor Ulykke. „Jeg ønsker det ikke, jeg frygter for —“

„Aa, Du er jo altid bange, Robert. Kom nu bare, Bernhard, og forsøg, hvad De formaar.“

Hun lænede sig tilbage og saa smilende, næsten ironisk paa ham.

Lampens gule Lys faldt lige paa hendes Ansigt og gjorde hende blegere end sædvanlig. Hendes Smil virkede som en drilende Løkken. Men under Bernhards faste, energiske Blik blev det snart forlegent og tvungent, indtil det rent forsvandt. Han strøg hende nu flere Gange over Panden, og for med uhyggeligt udspilede Fingre frem og tilbage i Luften foran hendes Øjne. — Hvor var disse Fingre ikke lange, og smalle, de lignede Klør, en Gribes Klør, der vilde røve noget fra mig.

Jeg sad feberglødende paa den anden Side af Bordet og agttog Bernhards mindste Bevægelse, jeg blev mere og mere uhyggelig tilmode. Der herskede lydløs Stiihed i Værelset, jeg hørte kun Annis dybe Aandedrag, Lampens svage, sugende Lyd og derimellem Bernhards monotone „Sover De, De skal sove,“ det lød næsten som en Besværgelse.

Plndselig blev hendes Øjne stive, matte og udtryksløse, paa engang faldt Øjenlaagene til.

Bernhard greb hende let med Fingerspidserne og rejste hende op. Hun stod. Han saa stadig paa hende med dette haarde, kolde, herskesyge Udtryk, som hans Øjne undertiden kan have.

Jeg følte en rasende Vrede stige op i mig — jeg vilde gjerne have sprunget frem og skreget: „Hvorledes kan Du være min Hustrus Herre?“ Men jeg vidste, jeg gjorde mig latterlig ved at tage en Spøg saa alvorligt. Jeg tav derfor. Sommetider maatte jeg lukke mine Øjne i nogle Sekunder for at undgaa at se det rædselsfulde Syn!

„Hent Askebægeret til mig,

det staar paa Rygebordet," sagde Bernhard med bydende, haard, men dæmpet Stemme.

Anni gik langsomt, prøvende, som man gaar i Mørke, gjennem Værelset hen til det lille Rygebord, greb Askebægeret og stillede det paa Bordet foran Bernhard.

"Nu er det nok," sagde jeg.

Jeg var sunken helt sammen i min Stol, jeg stirrede kun paa Anni som paa et Drømmesyn.

"Giv mig Deres Haand," sagde han bydende.

Hun rakte ham den, den faldt med et Klask ned i hans

"Sæt Dem nu igjen i Sofaen."

Han ledte hende derhen, hun satte sig. Han strøg nogle Gange let hen over hendes Pande.

"Nu skal De vaagne op," sagde han.

Lidt efter aabnede Anni Øjnene, træt og forvirret, som naar man mod sin Villie er sovet ind og ikke ved, hvor man er, idet man slaar Øjnene op.

Aldrig glemmer jeg Billedet af min Hustru, da hun, bleg og villieløs, med lukkede Øjne gik gjennem Stuen for at udføre denne fremmede Mands Befaling. Jeg syntes, jeg ganske havde mistet den aandelige Besiddelse af hende, hun var jo ikke engang Herre over sig selv, men en anden — en anden Mand beherskede hende.

Hvorledes skal jeg dog blive er for disse Forestillinger? De fri jo overdrevne, jeg ved det. Det er Vanvid, siger min Forstand mig, mer alligevel gærer og slider at det mig. Jeg forekommer mig selvi sm Manden, der byggede sig en straalende og lun Hytte one, okog som nu, da Foraarslen sSommer, ser den pludselig

blive sort, skæv og sammenfalden. Ødelæggelsen foregaar saa at sige for mine Øjne.

Den 21. November.

Hvad var det? Har jeg Hallucinationer? Det eksisterer jo, skøndt jeg hidindtil har anset det for Udslag af en sygelig Tilstand. Men jeg saa det jo ganske tydeligt med mine egne Øjne, hørte det med disse mine Øren!

Min Hustru har Hemmeligheder med Bernhard. Der er noget, hun taler med ham om, og som hun skjuler for mig.

Sidste Søndag, da vi, som sædvanlig, sad og drak Kaffe, det var en taaget, graa Dag, og Skyggerne laa allerede og lurede i Krogene. Vår Samtale bestod mest af korte, afbrudte Sætninger, pludselige Indfald, en Underholdning, vi har vænnet os til.

Jeg sad i Lænestolen tilhøjre for Sofaen, Bernhard lige overfor med Ryggen mod Vinduet. Jeg kunde altsaa ikke se hendes Ansigt, som laa aldeles i Mørke, medens mit var oplyst af den svindende Dag. Anni sad i venstre Sofahjørne, altsaa lige ved Bernhard, hvorover jeg var meget forstemt; jeg troede nemlig at have bemærket, at hun havde gjort det med Hensigt. Hun satte sig nemlig først, efter at Bernhard og jeg havde valgt vore Pladser.

Hvorfor satte hun sig saa nær ved ham? Hun trykkede sig saa fast ind i Hjørnet af Sofaen, at ogsaa hendes Ansigt laa i Skygge. Ellers plejede hun altid at sidde henne ved mig, og vore Hænder legede med hinanden ganske tankeløst, men alligevel fremkaldte

det dog Følelsen af, at vi to hørte sammen.

Min Vrede blev bestandig heftigere, jo mere jeg tænkte paa, hvorfor hun havde gjort det. Længe havde jeg intet sagt, ikke engang svaret paa de to sidste Spørgsmaal. Nu var der indtraadt en længere Tavshed, kun Anni nynnede mellem Tænderne matte, drømmende, afbrudte Melodistumper.

Pludselig bemærkede jeg, at Anni bøjede sig lidt fremover — hendes graa, mørke Skygge tegnede sig silhuetagtig mod Vinduets lysegraa Baggrund. Hun hviskede sagte og utydelig et Par Ord til Bernhard, som jeg ikke formaaede at skelne, og han svarede paa samme Maade ganske kort: „Ja i Morgen“. Det hørte jeg, fordi det kun var disse tre Ord, og Lyden blev baaret over mod mig.

Hvad kunde de dog have at sige hinanden, som jeg ikke maatte høre, for kun derfor talte de naturligvis saa hurtigt og utydeligt — var det en Aftale?

Jeg lod, som om jeg blev vækket op af mine egne Tanker og sagde pludselig:

„Hvad var det, I sagde?“

De tav begge to forskrækkede. Jeg kunde ganske vist ikke se deres Ansigtters Udtryk, men jeg havde den sikre Fornemmelse af, at de foer sammen.

„Aa, det var ikke noget.“ sagde Anni lidt efter, som om hun først havde maattet fatte sig.

„Men I talte dog,“ sagde jeg; man kunde tydelig paa den nervøse Klang i min Stemme høre, hvor stor en Spænding jeg var i.

„Jamen, det var ikke noget,

Du skulde høre,“ sagde Anni og lo, som det forekom mig tvungent.

„Din Kone spurgte mig bare om, naar jeg igjen skulde begynde at male paa mit nye Billede,“ sagde Bernhard nu, uden at tage Notits af Annis Ord. Han løj aabenbart, men hans Svar var beregnet paa at skulle stemme med de Ord, jeg havde hørt, de stemmede derimod ikke med Annis forlegne Svar. Jeg lærte ogsaa noget andet af dem, han malede paa et nyt Billede, og Anni vidste derom, for hun spurgte ikke videre, medens jeg, „hans Ven“, ingen Anelse havde derom.

„Hvad forestiller det Billede?“ spurgte jeg paany. „Du har jo slet ikke fortalt mig noget derom,“

„Der er heller ingen, der faar det at se, førend det er færdigt. Jeg lover mig meget deraf. Det skal blive det betydeligste, jeg endnu har gjort. Jeg vil se, hvorledes det virker paa Dig, naar det er færdigt. Den uforberedte Virkning paa et kunstforstandigt Menneske er den allerbedste Bedømmelse for, om ens Arbejde er lykkedes.“

De taler sammen, de forstaar hinanden med et Bliks Hurtighed, de har fælles Hemmeligheder, hun ved Besked med Ting, jeg har ingen Anelse har om, og hun lyver for mig.

Er jeg dog alligevel ikke altfor lidt mistænksom?

Denne Tvivl, der griber mig saaledes ganske pludselig, er ikke til at udholde. Jeg ved, der er mig forbeholdt Helvedeskvaler. Jeg vil begynde at udspionere hende, overalt vil jeg ane Bidrag og Falskhed. Jeg vil mistyde de uskyldigste Ting, og skulde der

virkelig være noget at opdage — jo saa vil jeg opdage det.

Borte er min Fred — min Kærlighed — min Lykke.

Den 27. November.

Maaske har jeg hidindtil haft altfor høje Tanker om Kvinden. Alle er vi jo opdraget til at betragte hende og knæle for hendes Renhed og Uskyldighed.

Jeg er i den sidste Tid begyndt at betragte andre Kvinder med et skarpere Blik. Jeg sagde til mig selv, at overfor andre Mænds Hustruer vilde mit Blik blive koldere og klarere, end naar det gjaldt Anni — og allerede den første Gang gjorde jeg en besynderlig Opdagelse.

Bernhard og jeg var sammen Teatret, Anni var blevet hjemme, da hun ikke var ganske rask. Foran os sad der en ung Dame, som er gift med en velhavende Grosserer. Jeg kjender hende kun af Udseende, men jeg har hørt en Del Tale om hende, selv er jeg hende ganske ubekjendt. Hun har kun været gift i to Aar, men i flere Familier, hvor vi kommer, har jeg hørt rosende, spottende og misundelige Udtalelser om hende og hendes Mands ægteskabelige Lyksalighed. Hendes Mand var ikke med i Theatret, hun var der sammen med en Herre, jeg ofte havde set i hendes og hendes Mands Selskab, altsaa en Husven.

I hendes Vifte sad der et lille Spejl; jeg saa, hvorledes hun deri prøvede det kokette eller elskværdige Smil, som hun lidt efter skænkede sin Ledsager. Han var en aandfuldt udseende, ikke længer ganske ung Mand, men rank og statelig. Hele Tiden sad hun

og rettede paa sit Haar og sin Pynt. Alle hendes Bevægelser forraadte hendes Lyst til at behage, hun saa at sige tilbød sig selv. Alene den Maade, hvorpaa hun hævede sin Kikkert med den ubehandskede Haand, hvorpaa Brillantringene funkledede, sagde tydeligere end Ord: „Beundre mig, tag mig!“ Og hendes flotte Ledsager betænkte sig ikke. Da hendes Haand igjen sank ned i Skødet — det var under Forestillingen, Tilskuerpladsen laa i Mørke — sneg hans Haand sig hurtigt hen over hendes, der hvilede i den bløde Silkekjole, og trykkede kjærligt den lille, fine, rosenrøde Haand, deres Blikke mødtes paa samme Tid, de smilede, et Smil saa forstaaende, at jeg ikke behøvede at se mere.

Efter Teatret gik Bernhard og jeg hen i en Kunstnerforening, hvor der netop skulde afholdes en Jubilæumsfest, hvortil Bernhard var indbudt.

Det var en lystig Fest med Damer. Man var lige blevet færdig med Aftensbordet, da vi kom. Paa en Tribune blev der givet nogle humoristiske Smaating til Bedste, Selskabet havde fordelt sig rundt om i Salen ved smaa Borde.

Der maatte allerede være blevet drukket godt, for da vi traadte ind, mødte der os højroestet Tale, enhver vilde sige sin Mening, men ingen vilde høre den andens.

Paa de forskellige Ansigter laa der det umotiverede, smilende Udtryk, som ikke er fremkaldt af en god Spøg, men som forraader en indre Glæde, der maa give sig Udslag. Og medens vi i Baggrunden af Salen nød vort Aftens-

maaltid, blev der „soldet“ vældigt rundt om i Salen. Bernhard og jeg befandt os i den nøgterne Tilstand, hvori et lystigt Selskab forekommer en ubehageligt.

Jeg satte mig strax, da jeg var færdig med at spise, hen til et lille Bord, hvor der sad flere Forfattere med deres Hustruer, som alle lod sig underholde af en veltalende ung Polak. Han havde været i Sibirien, var flygtet derfra og fortalte nu med livlige Gestus og funklende Øjne sit romantiske Æventyr. I hans Flugt fra Sibirien til Evropa havde en Fangevogters Datter spillet en væsentlig Rolle.

„Ja“, sluttede han sin Fortælling, som det var vanskeligt at sige, hvormeget af der var Sandhed, og hvormeget, der var Digting, „der er kun en Ting, der stadig gør mig bedrøvet og det er, at jeg maatte lade den smukke Pige med de store, varme Øjne blive tilbage i det kolde Sibirien. Jeg drømmer ofte om hende, jeg ved, hun længes efter mig, jeg ser, hvorledes hun hentes og dør, og hvorledes den hvide Sne lægger sig som et Dække over hendes runde, fulde Lemmer.“

Han sad og stirrede med det tankefulde, stive Blik, der er ejendommeligt for Folk, der ikke er helt ædru, ned mod den hvide Dug, som var den det Snedække, han saa for sig af det fjerne Sibirien.

Paa Tribunen sang en ung Maler i neapolitansk Negerkostume, til en Guitar, italienske Kjærlighedssange, under vild Parodieres.

De fleste havde rejst sig op fra Bordet og var gaaet nærmere

hen til Tribunen for bedre at se hans komiske Grimaser og overdrevne Gebærder; kun jeg blev siddende ved den ene Ende af Bordet, medens den unge Polak sad helt ovre ved den modsatte Side sammen med en yppig Skjønhed, der var gift med en af vore unge, begavede Digtere. Enhver Bevægelse hos denne unge, smukke Frue forraaede Nydelseslyst og Livskraft. En fransk Journalist, der i nogen Tid havde været Medlem af denne Forening, havde lavet et humoristisk Digt om hende og hendes Ægtefælle, hvori han sammenlignede dem med et Par bestandig kurrende Turtelduer.

Man kunde se, hun var paa-virket af Vin, hendes Øjne havde faaet dette stirrende, glansagtige Udtryk som den altfor hurtige Nydelse af Alkohol giver i Polakkens Fortælling havde virket betagende paa hende, hun kunde ikke løsrive sig fra hans Selskab, men blev ved med at sidde og stirre paa ham.

Han stirrede imidlertid kun ned paa Borddugen.

Pludselig rykkede hun sin Stol nærmere til hans, hendes Haand faldt let ned paa hans faste, muskuløse Overarm, og hun sagde med hæs, sagte, næsten halvkvalt Stemme:

„Ladislaus — jeg elsker Dig!“

Han fo'r i Vejret og saa forvirret paa hende.

„Forskrækker det Dig“ spurgte hun. Hendes hvide, stærke Tænder skinnede hag dehrøde Læber. Han lod til aldeles at have glemt min Nærværelse, eller hun troede maaske, jeg var for optaget af Musiken til at lægge Mærke til andet.

„Skulde en skjøn Kvindes Kjærlighed forskrække mig. Men Du spørger — og jeg er ikke oplagt til Spøg.“

„Ja, selvfølgelig spørger jeg kun!“

Hun lo hen for sig, men Ordene lød bittært. Blev Situationen hende med ét klar, eller opdagede hun, at hendes Følelser ikke fandt den tilstrækkelige Gjenklang?

Polakken saa et Øjeblik alvorligt og prøvende paa hende.

„Det er farligt at spøge med sligt, sagde han pludseligt, og det flammede i hans sorte Øjne. „Den Art Spøg kan opvække hede Ønsker.“

Hun havde knebet Øjnene sammen og saa paa ham. Hendes Mand sad og smilede, et hedt Blik skjød sig frem under de sammenknebnede Øjenlaag. „Og naar det nu var det, man vilde?“

„Marie“.

Han bøjede sig frem og greb nervøst efter hendes Hænder.

Hun trak dem hurtigt til sig og saa ængstelig over mod mig.

Jeg sad saaledes, at det saa ud, som saa jeg kun, hvad der foregik paa Tribnen, medens jeg dog fra Siden af kunde iagttage dem begge to.

„De glemmer, hvor vi er.“ Hun rejste sig hurtigt. „Den Sang lader jo til at være meget morsom,“ sagde hun højt.

Han havde ogsaa rejst sig, han stod tæt op ad hende, nu bøjede han Hovedet og hviskede noget til hende.

Mit hele Væsen koncentreredes i min Hørelse.

„Jeg kommer op til Dig i Morgen.“

„Mon jeg saa er hjemme?“

sagde hun smilende og saa paa ham med et ubestemt Blik.

„Marie“, sagde han bedende.

Hun bøjede Hovedet umærkeligt og traadte derpaa hen mellem de andre Tilskuere. — — —

Det var en Mønsterkone og en Turteldue!

Den Art Ting lægger man Mærke til hos andres Koner, hvem garanterer mig for, at andre ikke observerer det samme hos min Kone?

Manden er jo altid den, der sidst ved Besked.

Aa, denne Angst, denne navnløse Angst, og denne tilintetgjørende Sørgmodighed!

Den 4. December.

Nu er mine Øjne blevne aabnede, jeg ser, hvad jeg ikke før saa.

Alt siger mig, at der bestaar et Forhold imellem dem.

Jeg ser det paa den Maade, hvorpaa deres Hænder hviler, ligesom kjærtegnende, i hinanden.

Jeg ser det paa deres udtrykfulde Miner, paa deres hemmelighedsfulde Smil. Paa hans varme, kjærlige Blik.

Ganske sikkert er de først paa Kjærlighedens første Stadium, hvor man endnu hverken vover at forlange eller at tilstaa.

Men hvorledes kan det være ved saaledes? Og jeg staar der, jeg ser Ulykken nærmere sig — og kan ikke forhindre den.

Aa, hvor de allerede forstaaar hinanden godt!

Vi vendte hjem fra et større Bal. Nu danser min Kone kun med mig — og saa med Bernhard.

Og han danser udmærket. Enhver af hans Bevægelser viser

Sikkerhed og rytmisk Modtagelighed. Han fører sin Dame gennem den brogede Vrimmel, som var han den eneste dansende i Salen.

Og hun, hun hviler, fuld af Hengivelse og Glæde, i hans Arme. Hele hendes Væsen aander jublende Fryd, naar hun danser med ham — og jeg staar imens henne ved en Pille, med Hænderne knyttede i Lommerne i magtesløst Raseri, i smertefyldt Angst; helst skreg jeg højt, saa det rungede gennem den store, høje Sal. Men jeg nøjes med at smile, smile lykkeligt, naar en eller anden taler til mig om min Hustrus Ynde og om hendes smukke Maade at danse paa!

Smukt og yndigt, det er alt hos denne Kvinde — men naivt og uskyldigt, som jeg hidindtil troede, er intet. Nej, hun er en Kokette, der af bare Behagelyst spiller naiv.

Hele hendes Paaklædning er ogsaa beregnet paa at gjøre Virkning. Kjolen er kortere end de andre Damers, for bedre at vise den lille Fod, i den altfor højhælede Sko. Hendes Taile er næsten hvepæagtig tynd, Udskjæringen paa Kjolen i Halsen dybere, end det er nødvendigt, og Skuldrene mere blottede end ønskeligt. Og saa disse Øjne! Dette øvige Koketteri, og saa Smilet om Læberne! Disse hurtige, udfordrende Lynglimt. Disse Lokker, der omgiver hendes Pande som smaa Snoge. Der er heller ingen, der lægger sig saa kjælent i sin Kavalers Arm som hun, ingen, der under Pauserne i Dansen ler saa højt.

Hvor har jeg dog hidindtil kunnet være saa blind?

Min Skinsyge, naar jeg saa hende danse, var altsaa slet ikke saa latterlig, som jeg dengang selv troede. Det laa aldeles ikke i selve Dansen, men i den Maade, hvorpaa hun netop dansede!

— — —
Vi var paa Hjemvejen fra Ballet.

Vejret var klart og mildt, vi havde derfor ikke bestilt nogen Vogn. Det er desuden en stor Behagelighed efter al den Hede og Støv at komme ud i frisk Luft.

Naturligvis fulgte vi alle tre ad. Det forekom mig som en fjern Drøm, at det nogensinde havde været anderledes.

Anni gik med mig under Armen; pludselig gjorde hun en komisk, drilagtig Bevægelse og tog ogsaa Bernhards Arm.

„Saadan gaar man varmere,“ raabte hun leende og trak os begge to fast ind til sig, som vilde hun skjule sig mellem vore Frakker.

Jeg kjendte allerede altfor godt denne Spadseren tre sammen, vi gjorde det jo næsten altid efter hver Teaterforestilling, hvert Bal — men denne Gang maatte min Vrede have Luft og jeg fortsatte hendes Replik:

„Og — uden Takt.“

Det skulde lyde som en Vitighed — Bernhard kunde nemlig daarligt følge med Annis smaa trippende Skridt — men Bitterheden skinnede for stærkt igjennem Ordene.

Dør blev en Pause.

I mørk, nervøs Ophidselse gik jeg ved Siden af dem. Pludselig ser jeg foran mig — vi havde

lige passeret en Lygte — vore tre Skygger paa Fortovet. Ganske tydelig kunde jeg skjelne Annis og Bernhards Profiler, de var vendte mod hinanden. Forsigtig løfter jeg mit Hoved i Vejret og skeler hen til dem. Annis Ansigt kunde jeg ikke se, det var jo vendt fra mig til ham, men han saa lige paa hende, i Halvmørket lyste hans Øjne, og om hans Mund laa et Smil — et Smil, som man kun ser det hos en Mand, der er forelsket. Det var spørgende og fortalte dog saa meget, det var triumferende og taknemmeligt, fuldt af Hengivelse og af glødende Bøn, det var rigt, varmt og selvforglemmende.

Som fortryllet gik jeg, stum og stiv, ved deres Side — jeg var allerede glemt — jeg eksisterede slet ikke mere for dem.

I Gaar Aftes sad vi hjemme.

Min Hustru spillede sine lystige kokette Operettemelodier. — Alt er koket hos denne Kvinde.

Kun henne ved Klaveret var der lyst, ellers laa Stuen i et dæmrende Halvlys.

Jeg sad noget borte og saa over paa hende. Til venstre for mig var der et stort Hjørnespejl, hvori hele Værelset blev gengivet.

Foran Spejlet stod Bernhard med Armene lænede mod en Stole-ryg, ogsaa han betragtede Anni; drømmende, fuldstændig betaget stod han der. Jeg saa bort, jeg vilde ikke se mere, jeg kunde ikke udholde det, min vanvittige Fortvivlelse var ved at faa Magt over mig igjen, jeg var rasende af Vrede. Jeg sank hen i Grublen. Men pludselig blev jeg vækket op

af mine Tanker, jeg følte, der var nogen, som saa stivt paa mig. Jeg saa hen i Spejlet.

Bernhard saa paa mig. Han stod lige op og ned, med Armene krydsede over Brystet, i Herskerstilling; hovmodigt hvilede hans Blik paa mig. Om hans Læber laa der et haanende Smil, i hans Øjne læste jeg Spot og Foragt. Det var Sejrherrrens Triumf over Fæhovedet, der intet anede. Hvor kolde, grusomme og hævngrigge var ikke disse Øjne!

Kun det Udtryk var muligt, naar jeg allerede var bedraget; han lo over Taaben, Byttet var hans.

Men han skal ikke blive ved med at le.

Saa snart jeg har Vished, handler jeg.

Den 8. December.

Jeg vil have Vished. Jeg har den næsten, og alligevel handler jeg ikke. Endnu tvivler jeg — fordi jeg vil tvivle.

Igaar Aftes var Anni og jeg alene. Bernhard var i et eller andet Selskab. Jeg sad og læste højt af Avisen. Anni sad ligeoverfor med et Haandarbejde.

I Avisen stod en Beretning fra Italien om en Ægtemand, der overraskede sin Hustru sammen med en Elsker og strax paa Stedet stødte hende ned med en Dolk. Historien interesserede mig levende.

„Jeg synes, det er brutalt,“ sagde Anni uden at se op fra sit Arbejde.

„Naa, Du synes maaske, han skulde gjøre en Undskyldning for sit ubelejlige Komme og gaa sin Vej igjen?“ sagde jeg med bitter Spott

„Dersom han havde været humoristisk anlagt — hvorfor saa ikke? Han kunde jo lade sig skille bagefter.“

„Nej, hun burde allerede forlængst have tilstaaet ham sin Kjærlighed til den anden og bedt om Skilsmisse. — Saa havde hun endnu kunnet være i Live.“

„Maaske var det første Gang, de var alene sammen, og deres Følelser havde overvældet dem.“

„I sin Mands Hus burde hun aldrig ladet det være kommet saa vidt.“

„Aa Du med Dit evige „burde“,“ sagde Anni trodsigt, stadigt uden at se op fra Arbejdet. — „som om Følelsen spurgte derom. Saadan noget er jo altid Udslag af en øjeblikkelig Stemning.“

„Hvorfra har Du disse nymodens Anskuelser? Vil Du dermed sige, at Du muligen selv kunde ligge under for en saadan Stemning?“ spurgte jeg med en Stemme, der var hæs af Ophidselse, og paa samme Tid hvilede mine Øjne gjennemborende paa hendes Ansigt.

„Ja, hvorfor ikke?“ Hun lo og prikkede med sin Synaal forlegen i Borddugen foran sig. „Maaske — —?“ Hun smaalo igjen, tav et Øjeblik, som mente hun, jeg skulde sige noget, derpaa fortsatte hun drilleborn:

„Naar Du for Exempel var kommet som Fortører til mig — saa ved jeg virkelig ikke, hvad der kunde være sket.“

„Aa, der er jo slet ikke Talo om mig.“

Jeg havde Fornemmelsen af, at hun vilde se at slippe fra mig.

Men pludselig blev jeg ganske

rolig, Spændingen var forbi, en aandelig Mathed greb mig. Det gik mig som den Svømmer, der paa en Gang opdager, at Kræfterne forlader ham, at han er kommet for langt ud og nu tænker paa atter at naa det frelsende Land. Sidde her rolig og se den nøgne Sandhed i Øjnene kunde jeg ikke.

Jeg greb efter en Redningsplanke, jeg gav Samtalen en spægende Vending. „Naa, ja Bernhard maa jo altid være med!“ sagde jeg.

„Du er skinsyg paa ham.“

Hendes Stemme lød nervøs, nysgerrig, næsten lurende.

„Ja, paa hvem er jeg ikke skinsyg,“ sagde jeg igjen for at afværge med en Spøg.

„Du under altsaa ikke nogen andre mig?“

Hun trak Vejret hurtigt.

Jeg saa ned i Avisen, jeg forekom mig selv saa elendig, saa fejj. Jeg skammede mig for hende.

„Jeg elsker Dig jo! — Jeg elsker Dig jo saa usigelig højt.“

Jeg hulkede og skjulte mit Ansigt i mine Hænder.

„Gjør Du, Robert —?“

Det lød saa varmt og glad — men det var vel kun Forstillelse. Havde jeg nu set paa hende, havde jeg vel kun set koket Triumf i hendes Øjne! Hun kunde jo gjøre med mig, hvad hun vilde, hun kunde næsten direkte tilstaa mig sin Forbrydelse og paa samme Tid paany opflamme min Kjærlighed.

Jeg for op og løb ind i mit lille Arbejdsværelse.

Den 13. December.

Nu gjaldt det om ogsaa at

udforske ham og faa ham til at fortale sig, for at jeg kunde faa Vished; for Vished vilde jeg have, og dog gyste jeg for den.

Jeg maatte være alene sammen med ham. Jeg maatte uforstyrret kunde føre lange Samtaler med ham for ad Omveje bestandig at komme mit Maal nærmere. Derfor foreslog jeg ham, at vi Dagen efter, om Søndagen, skulde foretage en lang Spadseretur langs med Floden, loget vi før ofte havde gjort.

Tidlig begav vi os paa Vej, Solen skinnede ned gennem de snebedækte Grene paa den frosne Jord, vi mødte ikke et Menneske.

Hurtigere, end jeg havde tænkt mig, lykkedes det mig at faa ham derhen, hvor jeg vilde. Vi talte om Engifte og Mangesifte. Jeg erklærede Engifte for den eneste rigtige Institution, den eneste, der førte til et virkelig tilfredsstillende Forhold for begge Parter, da den jo anerkjendte begges Ligeberettigelse.

„Et virkeligt tilfredsstillende Forhold,“ gjentog han smilende. „Du bliver dog bestandig den samme gamle Fantast, der kun ser Principerne, aldrig Kjendsgjerningerne.“

„Mener Du da, at Ægteskabsbrud er noget almindeligt hos os?“ Jeg turde ikke indlade mig paa nogen Diskussion, det gjaldt for mig om at naa mit Maal.

„Ja, for Mandens Vedkommende — det er jo næsten en Æresag for ham at have haft mange Elskerinder. Man er jo ingen rigtig „Mand“, naar man ikke kan rose sig af saa og saa mange Erobringer. Mange reno-

merer jo med Forhold, de aldrig har havt.“

„Ja, det er netop min Mening — denne Renomeren med Kvindegunst er forfærdelig —“. Jeg saa pludselig, som i et Syn, Bernhard sidde omgivet af Venner og fortælle med et kynisk Smil om sit Forhold til min Hustru. — „Men hvad menermin nu om Kvinderne; tror Du ogsaa, de hyppigt gjør sig skyldige i Ægteskabsbrud?“

„Ja, ser Du, det er ikke saa let at sige. Paa den ene Side har vi jo disse Mænd, der roser sig af at have besiddet alle mulige Kvinder — troede man dem, fandtes der jo ikke en ærbar Kvinde. Paa den anden Side holder Kvinderne jo af at hylle sig i Dydens Kappe, de forstiller sig jo til Fuldkommenhed, deres sidste Elsker er ogsaa altid deres første. Alligevel tror jeg, Ægteskabsbrud er sjældnere, end man efter den nuværende Maade at afslutte Ægteskaber paa skulde tro. Alt for ofte skal den unge Pige forsørges, hun tager derfor den første den bedste, der tilbyder sig; vaagner saa senere Lidenskaben — og det skér vel nok for de fleste — ja, saa kan der jo komme en Katastrofe.“

Som Regel bliver den nu i Almindelighed skjult: derved beviser Ægteskabet sin moralske Størhed!“

„Du mener altsaa, at Ægteskabsbrudet særligt forekommer i Konveniensægteskaber?“ spurgte jeg, stadig forfølgende mit Maal.

„Aa, nej — vore unge Piger har jo ingen Erfaring, de forelsker sig jo i en Mand, der bare daaser godt, eller som har et glat Ansigt, eller naar det kom-

mer højt, som kan føre en aanderig Samtale. Men Kjærligheden, den hede, begjærende Kjærlighed — de kommer først senere, naar den ikke mere er fri.“

„Men synes Du ikke, det er en Gemenhed, som ingen Gentleman burde gjøre sig skyldig i, at stjæle en andens Hustru?“

„Jeg har jo sagt Dig, man roser sig deraf — det er desuden intet Tyveri. Det er en Erobring.“

„Ja ligesom i fordums Tid Ridderne, der røvede Kjøbmandens Varer.“

„Javist. Den Lignelse er god; der stikker i os alle noget røverisk — desuden den Hund, der kommer løbende til mig, stjæler jeg ikke, fordi jeg beholder den. Det kommer altsammen an paa Omstændighederne. Naar man nu ikke synes, man har noget Hensyn at tage til Manden —“

„Naar er det Tilfældet?“

„Naa, lad os nu for Exempel sætte, jeg kommer til et Bade-sted, hvor jeg lærer en smuk Dame at kjende, en Dag opdager jeg saa, at denne smukke Blomst, som egentlig voxede i en andens Have, helder sig venligt ind over min Have, skulde jeg saa ikke plukke den? Jeg kjender slet ikke den, den tilhører, ved ikke, om han bryder sig om Blomsten. Hvorfor skulde jeg ikke tage, hvad der tilbydes mig?“

„Ja, jeg ved nu ikke, jeg vilde alligevel gjøre mig Skrupler, jeg vilde tænke paa, om jeg dog ikke forstyrrede en andens Lykke.“

„Ja, men saa tør Du jo overhovedet aldeles intet gjøre. Saa tør Du heller ikke gifte Dig — Du kan jo nemlig ikke vide, om der ikke eksisterer en eller anden,

som Du derved berøver de lykkeligste Forhaabninger —

„Ja, men —“

„Nej,“ vedblev han ivrig, „Du tør ikke engang saa selv skabe noget, for ogsaa derved kan Du komme til at tilintetgjøre en andens Livsforhaabninger. En Mester maler et Billede — det bliver udmærket. Paa Udstillinger ser en ung Kunstner det — alle hans Forhaabninger bliver slaaet til Jorden. Det er hans Ide, i Aar igjennem har han gaaet omkring med den, kæmpet og slidt uden at kunne bemestre sig den — pludselig staar han ligeoverfor den, han ser den udført med modent Overlæg og slaaende Virkelighedssands. Aldrig mere kan den Ide blive til noget for ham, Aars Arbejde, Aars Tanker er spildte. Og hvor længe kan det ikke vare, førend han igjen finder noget, der saa fuldstændigt falder sammen med hele hans Følelsesliv.“

„Men Ideen var jo ikke hans Ejendom — den anden fandt den jo ogsaa hos sig selv.“

„Og en Kvinde — er hun da en Mands Ejendom? Fordi hun har taget fejl, og fordi det nu engang er blevet Skik og Brug — skal hun derfor berøves Retten til at følge sine Følelser —?“

„Men hun maa saa da i det mindste være sand — hun maa sige sin Mand, naar hun ikke elsker ham mere —“

„Og derved først rigtig ødelægge hans Lykke. Saalænge han intet ved, kan han, naar han elsker hende, jo være fuldstændig lykkelig. Og i hvor mange Tilfælde erfarer han noget. Desuden — maaske er hendes Mand hende heller ikke ligegyldig, hun drages

mod den anden af sit sandselige Begjær — mod Manden af Vane og en vis Hyggelighedsfølelse, han yder hende jo sin Beskyttelse. — Jeg kan for Exempel meget godt forstaa det Forhold, at en Kone har en Forbindelse med en god Husven, hun føler alligevel stor Sorg ved den Tanke at skulle lade sig skille fra sin Mand. Og jeg kan udmærket tænke mig, at hun hellere forstiller sig lidt, — en Mand, der elsker sin Kone, er jo saa let at narre — jeg har selv iagttaget et saadant Tilfælde . . .“

Under denne Samtale havde vi naaet den høje, mægtige Jernbanebro, der spænder over Floden, vi gik langs med den ydre Side, hvor Vejen findes for Fodgjængere. Midt paa Broen var vi standsede. under os strømede Flodens grønne Vand med de hvidtoppede Bølger, vi saa ned paa den brusende Strøm, der førte smaa Isflager afsted med sig.

Nu var alt mig klart. Hele Ægteskabsbrudets Umulighed faldt sammen overfor denne Logik.

Jeg blev greben af et pludseligt Raseri. Jeg saa Bernhard læne sig langt ud over det lave Jernrækværk, rimeligvis for bedre at kunne beregne Dybden under os. Jeg behøvede bare at give ham et lille Puf, saa var jeg befriet for ham, ingen vilde nogensinde falde paa at mistænke mig, det var et fuldstændigt Ulykkestilfælde, min Hustru tilhørte igjen mig — mig alene. Jeg havde allerede bukket mig ned, grebet om hans Knæ og hævet ham lidt i Vejret.

Kun en Ting havde jeg ladet

ude af Betragtning: Selvopholdesdriftens Instinkt.

Da han følte sit Legeme blive løftet i Vejret, klamrede i samme Nu hans Hænder sig fast om Jernrækværket. Jeg følte noget, der gjorde Modstand og slap mit Tag. Han stod igjen paa Broen, vendt om mod mig.

„Men hvad tænker Du dog paa? — Er Du bleven gal? — Jeg kunde jo være styrtet ned!“

Alt Blodet var steget mig til Hovedet, og jeg rystede over hele Kroppen. Mine Knæ ligesom knækkede over, jeg kunde knap holde mig oprejst.

„Aa, sig dog ikke saadan noget Snak!“ Jeg lo hæst, kort og tvungent, og vendte mig om, for at gaa videre. „Det var jo bare Spøg. Jeg vilde blot give Dine Tanker en anden Retning.“

„Jeg forstaar aldeles ikke.“ sagde han med flammende Øjne og skyndte sig efter mig, „hvoreledes Du kan falde paa saadanne Dumheder. Du er dog ellers ikke saa barnagtig.“

„Aa, der var jo ikke et Gran pø Fare ved det.“

„Ja, det vil jeg da bare sige Dig, at havde jeg ikke faaet fat i Rækværket, havde jeg nu ligget dernede. Hvor kunde det dog falde Dig ind?“

„Ja, hvor falder man paa den Slags Ting; som Regel ved man det jo ikke selv.“ Jeg gik saa hurtigt til, at han ikke kunde se mig ind i Ansigtet. „Du, som er Stemmingsmenneske par excellence, Du skulde da aldeles ikke forundre Dig derover.“

„Ved Du hvad, Robert,“ sagde han efter en lille Pause, hvori han rimeligvis havde tænkt over, hvad der var forefaldet, —

han var blevet roligere, og han lagde sin Haand paa min Skulder for at komme til at gaa ved Siden af mig — „jeg finder, Du i den sidste Tid er blevet saa underlig. Du falder i Tanker, Du svarer ikke paa hvad man spørger Dig om, eller giver rent forkjerte Svar, fordi Du aabenbart aldeles ikke har hørt, hvad Du blev spurgt om, Og somme-tider ser Du saa besynderligt paa en, saa listigt og prøvende — man skulde tro, Du var en Inkvisitionsdommer, og at Du allerede havde fældet Din Dom, men dog vilde have Dit Offer til at komme ud med Tilstaaelsen. — Ja, sommetider er Du ligefrem ubehagelig mod mig, som om min Nærværelse var Dig ubehagelig.“

„Men hvor kan Du dog falde paa saadan noget?“

„Din Kone har ogsaa lagt Mærke dertil. Det sagde hun nylig til mig. Du skal ogsaa være helt anderledes overfor hende, saa besynderlig lunefuld i Dit Væsen.“

„Naa, saa det har hun sagt til Dig.“

„Ja, hun er bange for, at Du er syg. Dit Blik er ogsaa saa løjerligt ustadigt, vildt og glødende, og til andre Tider igjen saa mat, som havde Du udstaaet en forfærdelig aandelig Ophidselse.“

„Aa hvad, jeg er noget nervøs. Jeg har arbejdet meget i den sidste Tid. Vi har travlt med et nyt Katalog til Museet. Det er naturligvis det, der løber mig rundt i Hovedet.“

„Nej, nej, det kan umuligt være det alene. Du skulde virke-

lig tale med en Læge. Der er sikkert noget galt fat med Dig.

Den 17. December.

Ja, hvad fejler der mig! Jeg begynder virkelig selv at tvivle paa, at jeg er ganske normal. Jeg sover næsten ikke mere. Jeg ligger Timevis i Sengen uden at tænke, medens alle Slags Billeder farer forbi mit Øje. Scener af vort Liv — snart er det fordums lykkelige Timer, snart Ting, der er foregaaede i de allersidste Dage, som jeg vaagen egentlig næppe har lagt Mærke til, men som nu staar for mig med en Tydelighed og med en helt anden Betydning. Et Smil hos min Hustru — eller et Blik hos Bernhard — nogle Ord, de har vexlet med hinanden.

Pludselig bliver jeg helt forvirret. Blodet bruser for mine Øren, og naar jeg lægger mig ned paa min Hovedpude, hvisker det uophørligt: „Vaagn op. Pas paa. Ser Du ikke noget?“

Jeg ved, jeg sover ikke. Jeg hører min Hustrus rolige Aandedrag, jeg føler de kjølige Lagner behageligt mod mit Legeme. Det kan altsaa ikke være noget virkeligt. Men det vedbliver alligevel at hviske — tydeligere, bestemttere, jeg er helt forfærdet, badet i Sved farer jeg op og stirrer vildt paa min Hovedpude. Der er naturligvis intet — slet intet — men naar jeg igjen lægger mig og lukker Øjnene, er det der igjen.

Naar jeg gaar paa Gaden, bliver jeg pludselig grebet af Hjertebanken, jeg føler den Angst, som naar man tror, man har tabt noget, man sætter Pris paa. Som rodfæstet staar jeg stille. Med febrilsk Hurtighed

føler jeg i alle mine Lommer efter min Portemonæ, min Brevtaske og mit Ur — som var det det, jeg troede, jeg havde mistet, eller ogsaa noget andet, noget, jeg ikke selv ved hvad er, men som jeg altid savner. Saa bliver jeg saa bedrøvet, ganske modløs, som var nu alt mig ligegyldigt, som havde intet mere Betydning for mig, uden det, som jeg ikke ved, hvad er.

Fornylig var jeg nærved, under et saadant Anfald, at være blevet kjørt over, jeg hørte aldeles ikke Vognen, der kom bagfra.

Og saa dette Mordforsøg overfor Bernhard — for jeg vilde have myrdet ham, og det blot paa en løs og bar Mistanke. — Mon jeg ikke er gal?

Jeg ved, jeg havde ingen bestemt Hensigt dermed. I et Øjeblik var min Forstand som bortblæst, jeg handlede som under en andens Vilje og Indflydelse. Jeg, som jo ellers tænker frem og tilbage i en Uendelighed, som tager enhver Mulighed med i Betragtning. Der gives altsaa Øjeblikke, hvor vi handler uden egen Bevidsthed?

— — —

I Gaar Aftes hændte der mig noget meget mærkeligt.

Min Hustru var gaaet i Seng. Bernhard havde ikke tilbragt Aftenen hos os.

Hun var ikke ganske rask, sagde hun. Hun vilde vel ikke tilbringe Aftenen alene sammen med mig.

Jeg sad inde i mit eget Værelse og læste i et illustreret Værk, der lige var blevet sendt mig.

Værelset laa i dybt Mørke: kun paa mit Skrivebord stod der en lav Lampe, som kastede et grelt, blændende Lys henover den store Bogs hvide Blade.

Jeg kunde ikke læse — Ordene vilde ingen Betydning faa for mig.

Pludselig følte jeg noget blødt noget, der bøjede sig let ned over min højre Skulder; det var noget, der sad paa Ryggen af min Stol, noget, der var ganske smaat, og som hviskede til mig i en underlig, hemmelighedsfuld Tone: „Vaagn op. Pas paa!“

Jeg gyste som i Feber. Jeg saa ikke op fra Bogen, jeg sagde til mig selv, at jeg ikke vilde vende mig om, for det var bare Vanvid af mig; i Virkeligheden turde jeg det ikke. Jeg var angst for alligevel at se noget.

Nu var der igjen ganske stille i Stuen — forfærdeligt stille — ikke en Lyd hørtes — det var, som om hele Naturen var hørt op med at leve — jeg følte en navnløs Gru, jeg vovede næppe at trække Vejret. En glødende Hede slog langsomt, ustandseligt op i mit Legeme, helt op i Halsen, derpaa op i mine Kinder og samlede sig oppe i min Hjerne — mine Tindinger begyndte at hamre, mine Øjne brændte —

Saa blev Stilheden afbrudt af en kriblende og kradsende Lyd. Jeg for op og stirrede omkring mig — mine Knæ rystede, saa at jeg maatte støtte mig til Skrivebordet. Jeg saa nu ind i et stort Værelse, det var vort Soveværelse. Men det laa saa underlig langt borte, og helt i det Fjerne foran Sengene, saa jeg to utydelige Skikkelser, der

stod sammenslyngede i en inderlig Omfavnelse — den ene Skikkelse var høj med brede Skuldre og glat sort Haar, den anden fin og lille med lange, mørke Krøller — det maatte være Anni og Bernhard — pludselig bøjede han sig ned over hende, som vilde han kysse hende. Jeg blev greben af et vanvittigt Raseri — jeg slog omkring mig med Armene greb, hvad jeg fik fat i og kastede det med al min Magt efter min Hustru og min Ven —

En hvislende Lyd, en Klirren, som naar Glas slaas sønder, et dumpt Fald — og jeg stod i Bælgmørke.

Min Hustru skreg forfærdet — Pigen kom løbende ind fra Kjøkkenet og raabte:

„Hvad er der paa Færde. Men Gud, her er jo ganske mørkt.“

Selv stod jeg midt i Stuen, helt forstumlet, som naar man vaagner op af en Drøm, jeg var lammet, fuldstændig bedøvet.

Nu viste min Kone sig ogsaa i Døren ind til Soveværelset, hun holdt et Lys i Haanden.

„Jeg har bare tabt Lampen“, mumlede jeg undskyldende.

„Tabt Lampen? Men hvorledes har Du baaret Dig dermed —?“

Jeg stod lige ved Siden af Skaarene, uden at jeg vidste, hvorledes jeg var kommet derhen.

„Den gled ud af min Haand.“

Jeg talte stammende, jeg følte, jeg maatte være ligbleg.

„Gaa bare i Seng, Anni, jeg har vistnok siddet og læst altfor længe, nu kommer jeg ind til Dig. — Karoline kan samle Skaarene op.“

Den 18. December.

Jeg kan ikke lade være med at udspejde dem — jeg maa forfølge min Mistanke. Min Aand er i den Retning skarp som en videnskabelig Forskers. De ubetydeligste Træk opdager og forstaar jeg at føje sammen, saa at der snart intet Hul mere er for Haanden, men alt er sammeflettet til en uløselig Kjæde.

Og alligevel ønsker jeg ingen Vished, eller helst vilde jeg glemme det Hele og igjen vende tilbage til tordums Dages Lyksalighed.

Men det lykkes mig kun sjældent.

En usynlig Magt driver mig frem, jeg maa gaa videre i utrættelig Paapassenhed. Jeg maa studere hvert Blik, hvert Ord, deres Tavshed, som deres Latter, hans Komme og hans Bortgang — alt tjener mig til Materiale, af det alt sammen drager jeg, som Viden-skabsmanden, mine Slutninger, der bestandig bliver et og det samme: Min Lykke, min Kjærlighed, min Hustru har jeg mistet.“

*

*

*

Det er igjen Søndag. En af de allerværste Dage for min Sportsands.

Jeg lod dem være lidt alene i Tasmørket. Jeg gik ind i mit Arbejdsværelse og lod begge Dørene staa paa Klem ind til Dagligstuen.

Jeg vilde overraske dem, se, om de sad i samme Stilling, naar jeg kom tilbage.

Min Hustru sad henne ved Vinduet, hun var i daarligt Humør og saa ud, uden at sige noget. Bernhard sad helt i Mørket, til-

bagelænet i Sofahjørnet. Man saa intet andet af ham end Ilden paa hans Cigaret.

Inde i mit Arbejdsværelse var der endnu mørkere. Kun fra et oplyst Vindu ligeoverfor, faldt en Lysstrime henover mit Skrivebord.

Uvilkaarlig fulgte mit Blik denne Lysstrime og standsede ved et skinnende Staalløb, der laa paa Skrivebordet.

En Pistol. Hvorfor var den det eneste, som mit Øje netop standsede ved. Jeg gik hen til Bordet og tog Revolveren, der laa en til ved den anden Ende af Bordet.

Disse Pistoler havde jeg faaet forærende af Bernhard i vor Studentertid.

Jeg kunde akkurat i det svage Lys skimte Indskriften i Løbet. Der stod: Til min kære Ven Robert, som Værn for hans Ære og til Beskyttelse i Fare — den 10. Oktober 1880.

Hvilke underlige Ord! Var det en Manelse? En Manelse fra ham — eller for ham?

Hvilken Forskel paa den Gang og nu! Hvor havde vi ikke haft det godt sammen i de Dage, vi var glade og letsindige — og trolige. Mellem os var der ingen Hemmeligheder! Og nu holdt jeg denne glinsende Staaltingest i min Haand, jeg vidste, den var ladet — og inderst inde i min Sjæl, endnu ikke moden, ikke formet i klare Ord, laa den Hensigt at begaa et Mord. Ja, netop et Mord — ikke et Sekund tænkte jeg paa at duellere. Saa havde jeg jo kunnet falde — og de to vilde være forenede — min Hustru vilde være en andens Ejen-
dom.

Blodet for mig til Hovedet, Værelset syntes mig fyldt med et rødt Skær, hvori jeg kun saa den lille glinsende Staallaas.

Jeg for sammen — jeg havde hørt en Lyd. De to havde allerede været for længe sammen. Jeg gjemte Pistolen i min Frakkelomme og gik nu sagte tilbage til Dagligstuen. Jeg tænkte ikke mere — mit hele Væsen var koncentreret paa, hvad jeg vilde faa at se, og paa, hvad der saa vilde ske.

Jeg stødte pludselig Døren op; der mødte mig et Lyshav.

Anni havde tændt Lampen og sad ved den ene Side af Bordet med et Haandarbejde, Bernhard sad endnu i sit Sofahjørne næsten i samme Stilling, som førend jeg forlod Stuen.

En Soldat, der vender hjem fra Krigen til sit stille, fredelige Hjem, kunde ikke føle sig lykkeligere end jeg i dette Øjeblik.

Jeg trak Vejret dybt og smilede fornøjet, en berusende Glæde rev mig med. Og vi tilbragte en saa gemytlig Aften som ikke i lang Tid.

Den 24. December.

Nu har jeg Vished. Der er ingen Tvivl mere mulig.

Efter den sidste muntre Søndagften har Bernhard ikke vist sig hos os. Han havde ganske vist sagt, at han maatte male sit store Billede færdigt, han var saa stærkt optaget deraf, at han ikke turde beskæftige sig med andre Tanker. Men var det nu egentlig en Grund til heller ikke at tilbringe Aftenerne hos os? Skulde han maaske føle Situationen mindre behagelig hos os? Vilde han aldrig komme mere?

Det er forunderligt! Hvad der havde været mit højeste Ønske, det foruroligede mig nu, det forstærkede min Mistanke, det gjorde mig gal. Jeg maatte skaffe mig Vished.

Desuden skulde jeg jo indbyde ham til i Aften. Det var jo indlysende, han maatte være hos os, naar vi tændte Juletræet.

Efter min Kontortid begav jeg mig paa Vej til hans Atelier. Langsomt, modstræbende, men dreven frem af en almægtig Magt gik jeg op ad de mange Trapper.

Uden for Ateliærdøren standser jeg og vil vende om; hvorfor udsætte sig paany for denne Fare! Jeg opdager pludselig, at Døren kun er trukket til, ikke lukket af.

„Du kan nu overraske ham, Du behøver ikke først at ringe,“ denne Tanke overvælder mig, jeg kan ikke modstaa, jeg maa gaa ind.

Ganske langsomt sniger jeg mig ind i den halvmørke Korridor, banker let paa Ateliærdøren og lukkr den op med det samme uden at afvente Bernhards: „Komind“.

Han ligger henslængt i en Lænestol, ligeoverfor et Staffeli, han holder en Cigaret mellem Fingrene og er aabenbart fortabt i Beskuelsen af sit Billede.

Han lægger slet ikke Mærke til, at jeg kommer ind.

Mine Øjne følger hans Bliks Retning.

En forfærdelig Afgrund aabner sig for mine Fødder, jeg føler, hvorledes Grunden glider bort under mig, og som en Druknende klamrer jeg mig til en Søjle i min Nærhed.

Jeg ser — der paa det kæmpe-mæssige Lærred — min Hustru

— men hvorledes har han formaaet —?

„Aa, er det Dig, Robert,“ lyder en Røst fra det Fjerne. „Det var pænt af Dig at besøge mig igjen engang.“

Jeg nikker ganske mekanisk, min hele Sjæl fatter jo kun det jeg ser paa dette Maleri.

„Jeg vilde egentlig først vise Dig det, naar det var helt færdigt — men saa gaa dog nærmere — det er det Billede, jeg talte om. Jeg har villet sætte hele mit Talent ind paa at male det. Det skal blive mit Mesterstykke.“

Han blev ved med at tale — jeg husker ikke mere hans Ord, jeg forstod dem heller ikke.

Jeg forstod kun, at denne nøgne Kvinde, denne Venus, hvis Udtryk var en fuldstændig Hengivelse i Kjærligheds Fryd, den Kvinde var min Hustru — det var hendes Træk, hendes Øjne — og dette Udtryk — ja, jeg kender det — men hvorfra kan han kjende det? Den, der har formaaet at male det — saa glødende, saa levende — den maa have set det — og den, som har set, han — — —

Jeg hører ham igjen tale:

„Jeg vil kalde det Venus og Tannhäuser — af Tannhäuser ser Du nu kun et tomt Rum — men hvorledes synes Du om Venus —?“

„Hvorledes jeg — hvorledes jeg finder Venus —?“ stammer jeg. „Jeg finder, at hun ligner min Hustru — mærkværdigt.“

„Virkelig —? Ja, det kan godt være — jo vist — nu, Du siger det, ser jeg det ogsaa. Vi har jo ogsaa omgaaedes meget, medens jeg malte Figuren. — Jeg ser hende jo daglig — saa medens

jeg malede, har naturligvis hendes Træk staaet indpræget i min Erindring — hun har desuden ogsaa noget lokkende, indsmigrende, der virkelig passer vidunderligt netop for en Venus. — Men ved Du hvad, Tannhäuser ham giver jeg sandelig Dine Træk. Nej, hvor Du staar og stirrer paa Billedet — det er storartet. — Det er akkurat som min Tannhäuser skal se paa sin Venus, da han vil rive sig løs fra hende, men ikke formaar det. Han gruer for denne Kvinde, men alligevel beruser hun ham. — Aa, staa stille bare et Øjeblik endnu, saa —“ han har allerede med Blyant kradset en Skitse ned paa Papiret.

„Du vil male mig som Tannhäuser, der vaagner op af sin Rus, og hos denne Venus? Det er ligefrem kosteligt.“

Jeg ler saa paafaldende højt, at Bernhard taber sin Blyant og ser forskrækket paa mig. Jeg følger til min Lomme — Pistolen — nej, den ligger i den anden Frakke. Jeg ler igjen højt og vedholdende, indtil det gjør ondt i Brystet, og jeg føler, at min Latter er ligeved at gaa over til Hulken.

Jeg vender mig pludselig mod Døren og styrter afsted:

„Men Robert — hvad er der i Vejen med Dig,“ raaber Bernhard efter mig.

Jeg iler ned ad Trappen, stormer hjem, sniger mig ubemærket ind i mit Værelse, hvor jeg skriver disse Linier, jeg vil nemlig gjøre mig det selv ganske klart — jeg vil se Sandheden lige i Øjnene, for ikke at kunne tvivle mere.

Det er forbi — forbi — jeg maa handle!

— — —

Bernhard havde hørt op med at læse. Han sad nu og støttede Hovedet i Haanden og stirrede ud i Luften.

„Og han har handlet — desværre anderledes, end det var hans Hensigt,“ sagde han sagte. „Om Aftenen gik jeg hen til ham, jeg vidste jo, de ventede mig Juleaften — desuden havde hans underlige Opførsel gjort mig urolig. Det faldt mig pludselig ind, at han maaske havde taget mig det ilde op, at jeg havde benyttet hans Kones Træk til dette Billede. Nu, naar jeg tænker over Sagen, er det mig ubegribeligt, at jeg ikke før var faldet derpaa. Det var en brutal Egenmægtighed, en Hensynsløshed, som kun en skabende Kunstner kan gjøre sig skyldig i. — Men den Gang — da var min Kunst mig noget guddommeligt — jeg kunde ingen Hensyn tage — desuden, jeg har jo aldrig forstaaet at tage Hensyn til andre.“

Robert var ikke hjemme. Hans Hustru, som var i Færd med at pynte Juletræet, sagde, at han ved Middagsbordet havde været underlig distraet og nervøs opfarende, han havde hele Tiden siddet og set saa bedrøvet og prøvende paa hende. Ligesom de var færdige med at spise, var han gaaet sin Vej. Han havde noget, han skulde besøge.

„Jeg forstaa ham slet ikke mere,“ sagde hun. „Han skjuler noget for mig, som piner ham. Sommetider er han saa kold og fratrødende mod mig, til andre

Tider næsten stormende og ængstelig heftig i sin Ømhed — hans Øjne kan ogsaa være saa uhyggelige, saa stive og stirrende!“

Da vi var færdige med at pynte Juletræet, satte hun sig ned ved Klaveret, pludselig vendte hun sig om mod mig, jeg stod bagved hendes Stol, hun spurgte mig om noget i Anledning af en ny Operette, der stod opslaaet paa Nodestolen, jeg bøjede mig over hende for bedre at se, hvad hun mente. Rimeligvis har det set ud, som om vi vilde kysse hinanden.

„Ved De hvad,“ sagde hun nu til mig, „undertiden tror jeg, han er skinsyg paa Dem, skjønt han aldrig har sagt et Ord derom!“

I samme Minut blev Døren revent op. Vi for begge to forskrækkede sammen. Anni rejste sig op med et Spring.

Der lød et Skud og med et Klageskrig sank hun ned foran Klaveret.

I Døren stod Robert med en affyret Pistol i Haanden, han saa med et af Rædsel stivnet Blik paa sin Hustrus Legeme.

Et forfærdeligt, gennemtrængende Skrig undslap hans Læber — han styrtede hen mod mig og forsøgte at kvæle mig. Der opstod en kort Kamp — hans Raseri gav ham Kæmpekræfter, og skønt jeg var saa meget stærkere end han, vilde jeg uidentvilt være blevet overmandet, dersom der ikke, hidkaldt ved Skudet, var kommet Folk stormende til, der befriede mig for den Rasende. Nogle Timer senere var han anbragt i et Galehus.

Han havde vel villet skyde mig, men da Anni for iveiret,

traf Kuglen hende i Stedet for mig. Og da han nu saa sin Hustru ligge afsjælet paa Jorden, kom Vanvidet til Udbrud.

Bernhard tav og stirrede stadig frem frem for sig.

„Lever han endnu?“ spurgte jeg.

„Nej, i Dag har jeg faaet Brev fra Sindsygeanstalten, at han er død — i fuldstændig Sindsforvirring. Derfor vilde jeg endnu engang læse disse Optegnelser igjennem — som befandt sig mellem hans Papirer; det var overdraget mig — hans bedste Ven — at gennemse og ordne dem. Min Hensynsløshed er Skyld, i at disse to Mennesker er død i deres Livs Blomstring.

„Havde den Ulykkelige da set rigtigt?“ spurgte jeg forsigtigt, i den Hensigt, muligen at kunne trøste ham.

„Nej og Ja! Der er aldrig blevet vexlet et eneste Kjærlighedsord mellem os — intet, som kunde retfærdiggjøre hans Handiing. Men da Anni laa der som Lig, blev det mig klart, at jeg elskede hende, som jeg aldrig mere vil komme til at elske en Kvinde. Og hun — ja, jeg var hende vel ogsaa mere end hendes Mands Ven, selv om hendes barnlige, uskyldige Sjel aldrig havde dromt om at begaa et Fejltrin, hun elskede desuden Robert med om Hengivenhed — havde elsket ham med den første Kjærlighed — som aldrig helt kan udslukkes.

„Men hvorfor vil Du saa bebrejde Dig noget, hvori Du er ganske uskyldig. Det var jo en usalig Sygdom som — —?“

„Det skal Du ikke sige.“ — Han havde rejst sig op og stod nu foran mig. „Jeg var ogsaa

dengang saa sikker. Jeg aavde en saa fast og bestemt Verdensanskuelser. Jeg mente at Indidets frie Udvikling var Livets højeste Princip. Og pludselig

ser jeg saa, at man er ansvarlig for noget, man slet ikke har villet, og at det kan blive skæbnesvangert for vor egen Lykke, at leve Livet uden Pligtfølelse.

Ende.

b)

Sidste Høst

Efterladte Noveller af

Guy de Maupassant

„VORT LAND“S FORLAG

KJØBENHAVN
TRYKT HOS BRØDRENE HØRNUM

1899

Foraar.

Jeanne skulde giftes med sin Fætter Jacques. De havde kjendt hinanden fra de var Børn, og Kjærligheden mellem dem fik derfor ikke det formelle Tilsnit, som ellers er det almindelige mellem Folk af Stand. De var blevet opdraget sammen, uden at det var faldet dem ind at de elskede hinanden. Den unge Pige, som var en Smule koket, kunde nok drille den unge Mand i al Ustyldighed, hun syntes alligevel, han var net og rar, og hver Gang hun saa ham igjen, kyssede hun ham af et godt Hjerte, men uden det Gys, der ligesom løber Huden krympe sig i Folder fra Fodsaalen til Fingerspidserne.

Og han sagde bare ganske ligefrem til sig selv: „Hun er sød, min lille Kusine,“ og tænkte han paa hende, var det med den uvilkaarlige Sorgmodighed, som en Mand altid føler overfor en smuk ung Pige. Hans Reflektioner gik ikke længer.

Saa en skønne Dag hørte Jeanne tilfældig sin Moder sige til Tanten (til Tante Alberte, Tante Lison var gammel Jomfru): „Jeg forsiker Dig, om ganske kort Tid vil de elskne hinanden,

det ser man allerede nu. Og hvad mig angaar saa er Jacques netop den Svigersøn, jeg har drømt om.“

Og i samme Nu tilbad Jeanne sin Fætter Jacques. Hun rødmede, naar hun saa ham, hendes Haand skjælvede i den unge Mand, hun slog sine Øjne ned, naar hun mødte hans Blik, og hun gjorde Vanskeligheder, naar han vilde kysse hende. Tilsidst kunde han ikke undlade at lægge Mærke dertil. Han havde forstaaet hende, og i sin Begejstring, der ligesaa meget skyldtes tilfredsstillet Forfængelighed som virkelig Kjærlighed, havde han grebet hende i sine Arme og hvisket i hendes Øre: „Jeg elsker Dig, jeg elsker Dig!“

Fra den Dag af havde det ikke været andet end Kurren, Galanteri etc. Udfolden af alle Kjærlighedens Former, som deres stadige Fortrolighed berøvede enhver Forlegenhed. Oppe i Salonen kyssede Jacques sin Forlovede lige for Øjnene af de tre Søstre, hans Moder, Jeannes Moder og Tante Lison. Han spadserede med hende ganske alene hele Dage ude i Skoven, langs med den lille Flod, tværs over de fugtige Enge, hvor Græs-

set var oversaaet med Markblomster. De ventede paa det Øjeblik, der var fastsat for deres Forening, uden altfor ssor Utaalmodighed, de omgav hinanden med en henrivende Ømhed og nød de ubetydeligste Kærtegn udsøgte Fortryllelse. De trykkede hinandens Hænder, saa paa hinanden med lidenskabelige Blikke, saa længe indtil deres Sjæle flød sammen, kun svagt foruroliget af eet endnu ubevidste Ønske om den store Omfavnelse. Deres Læber mødtes med en Følelse af Uro, der ligesom kaldte, anede, ventede og lovede.

Undertiden, naar de havde tilbragt hele Dagen i denne lidenskabelige Lunhed, med disse platoniske Kærtegn, følte de om Aftenen en besynderlig Udmattelse, de udstødte begge to dybe Suk, uden at vide hvorfor, uden at forstaa disse Suk, der var fulde af Forventning.

Begge Mødrene og disses Søster, Tante Lison, betragtede den unge Kærlighed med en smilende Sørghed. I Særdeleshed lod Synet til at bevæge Tante Lison stærkt.

Hun var en lille Dame, der kun talte lidt, som ikke gjorde sig bemærket, heller ikke gjorde Ophævelser og kun viste sig ved Maaltiderne; ellers sad hun altid oppe paa sit Værelse, hvor hun lukkede sig inde. Hun saa god og gammel ud, med blide og bedrøvede Øjne, og hun regnedes næsten for ingenting i Familien.

De to andre Søstre, der var Enker og havde levet med i Verden, betragtede hende som et temmelig ubetydeligt Væsen. Man behandlede hende med en ugenert Fortrolighed, — som skjulte en

Art Godhed, der var lidt foragtelig overfor den gamle Pige. Hun hed Lise; hun var nemlig født paa den Tid, da Béranger var paa Mode i Frankrig. Da man saa, hun ikke giftede sig, ja rimeligvis aldrig vilde blive gift, lavede man Lise om til Lison. „Tante Lison“, en ydmyg, gammel Jomfru, forfædelig forlegen selv overfor sine egne, der holdt af hende med en Blanding af Vane, Hengivenhed og ligegyldig Velvillie.

Børnene kom aldrig op paa hendes Værelse for at hilse paa hende. Pigen var den eneste, der fik Lov at komme ind til hende. Vilde man tale med hende, sendte man Bud efter hende. Det var knap at man vidste, hvær hendes Værelse var, dette Værelse, hvor hun tilbragte hele sit stakkels Liv. Der blev ikke regnet med hende, man faldt aldrig paa at tale om hende, man tænkte aldrig paa hende. Hun hørte til den Slags Væsener, der ligesom udsletter sig selv, endogaa hendes nærmeste kjendte hende ikke, hendes Død vilde intet Tab efterlade i Huset, hun hørte til dem, der aldrig forstaaer at leve sig ind i andres Existens eller Vaner, og heller ikke i deres Kjærlighed, hvem de lever sammen med.

Hun gik altid med smaa hurtige og stilfærdige Skridt, gjorde aldrig den ringeste Støj, slog aldrig noget i Sykker, hun lod til at kunne overøre sin egen Stilhed paa alle Ting, hendes Hænder skulde man tro, var lavede af en Slags Bomuld, saa let og fint forstod hun at tage paa alt, hvad hun fik fat paa.

Naar man sagde: „Tante Lison,“ opvakte, saa at sige,

disse Ord ikke nogen som helst Tanke hos nogen. Det var om-trent, ligesom om man havde sagt „Kaffekanden“ eller „Sukkerskaa-len“.

Hunden Lonte var en ganske anderledes Personlighed, den kjælede man for og kaldte paa, man sagde: „Min egen Lonte, min søde Lonte, min lille Lonte.“ Hvis den døde vilde man begræde den langt mere.

De to Søskendebørns Ægte-skab skulde finde Sted i Slut-ningen af Maj. De unge Menne-sker levede kun for hinanden, de saa paa hinanden trykkede hin-andens Hænder, tænkte paa hin-anden, elskede hinanden. For-aaret lod vente paa sig i Aar, betænkte sig, frøs under Nætternes klare Frost og Morgenens friske Taage, for saa pludselig at bryde i em.

Nogle varme, lidt tilslørede Dage havde kaldt al Jordens Sæd tillive, aabnet Bladene som ved et Mirakel, og overalt sporede man de udsprungne Knoppers og de første Blomsters gode, fine Aroma.

Saa en Eftermiddag brød Solen sejrrig igjennem, Taagen, der havde svævet i Luften, for-svandt, straalende skinnede den henover hele Plænen. Den ly-sende Glæde havde fyldt Land-skabet, og var trængt ind overalt, baade hos Planter, Dyr og Mennesker. De forelskede Fugle fløj omkring, slog med Vingerne og kaldte paa hinanden, Jeanne og Jacques var betagne af en vidunderlig Lykke, men mere frygtssomme overfor hinanden end de plejede, urolige over den ny Skælven, der bemægtigede sig dem inde i Skovens Tykning, de

blev derfor hele Dagen siddende ved Siden af hinanden paa en Bænk foran Slotsporten, de turde ikke gaa alene sammen, de saa usikkert ned over den lille Indsø, hvor de store Svaner for-fulgte hinanden.

Ved Aftenens Komme følte de sig roligere, sikrere, og efter Middagen havde de slaaet sig ned i et Vindu, der stod aabent inde i Salonen, medens deres Mødre spillede Piquet henne ved Bordet, hvor Lampens Skjæm dannede en lys Cirkel. Tante Lison strikkede Strømper til Stedets fattige.

Bag ved Dammen saa man den store Skov, og mellem Træ-ernes endnu spinkle Løv var Maanen pludselig kommen til Syne. Lidt efter lidt havde den hævet sig op over Grenene, som tegnede sig paa dens lysende Skive, og gled nu henover Him-len, midt mellem Stjernerne, hvis Skin den udslukte. Den spredte sit Lys ud over Verden, dette melankolske Lys, hvori Ideer og Drømme svæver omkring, og som elskes af alle bedrøvede, Poeter og forelskede.

De to unge havde først staaet og betragtet dette Syn, var saa blevne helt betagne af Nattens ømme Blidhed, af dette svævende Lys paa Grønsværet og henover Busketterne, ganske langsomt var de gaaet ud og gik nu frem og tilbage paa den store Plæne, der laa hvid og skinnende som en Sø.

Da de to Mødre havde endt deres fastsatte fire Partier Piquet, som de spillede hver Aften, var de blevne søvnige og følte Lyst til at gaa til Sengs.

„Vi maa kalde paa Børnene,“ sagde den ene af dem.

Den anden saa ud mod den blege Horisont, hvor to Skygger gik blidt frem og tilbage.

„Lad dem kun blive derude,“ sagde hun, „der er saa smukt. Lison kan vente paa dem; ikke sandt, Lison?“

Den gamle Pige hævede sine urolige Øjne og sagde med sin forlegne Stemme:

„Vist saa, jeg skal nok vente paa dem.“

Og de to Søstre gik i Seng.

Nu rejste Tante Lison sig ogsaa, hun lod det paabegyndte Arbejde blive liggende paa Stolen tillige med Uldgarnet og den store Hæklenaal, og hun gik hen til Vinduet, satte sig og saa ud i den dejlige Nat.

De to forelskede gik uden at standse tværs over Grønsværet fra Dammen til Terrasen og fra Terrasen til Dammen. De trykkede hinandens Hænder, men de talte ikke mere sammen; det var, som var de gledet bort fra sig selv og smeltet sammen med den synlige Poesi, som Jorden udaandede. Pludselig opdagede Jeanne den gamle Pige, der stod indenfor Vindusramme, og hvis Silhouette Lampens Lys fremhævede.

„Se bare, Tante Lison ser daa os,“ sagde hun.

Jacques saa op.

„Ja,“ sagde han, „Tante Lison ser paa os.“

Og de vedblev at drømme, at gaa langsomt frem og tilbage og at elske hinanden.

Men Duggen laa nu paa Græsset. De følte et lille Gys ved dens friske Kulde.

„Lad os nu gaa ind,“ sagde hun.

Og de vendte om.

Da de kom ind i Salonen, havde Tante Lison sat sig til at strikke igjen. Hendes Hoved var bøjet ned over Arbejdet, og hendes smaa, magre Fingre skjælvede lidt, som om de var meget trætte,

Jeanne gik hen til hende.

„Nu skal vi gaa i Seng, Tante.“

Den gamle Pige saa op. Hendes Øjne var røde, som af Graad. Jacques og hans Forlovede lagde slet ikke Mærke dertil. Men den unge Mand saa, at den unge Piges tynde Sko var helt vaade. Han blev urolig derover og spurgte ømt:

„Fryser Du ikke om Din smaa, kjære Fødder?“

Pludselig begyndte Tante Lisons Hænder at ryste saa stærkt, at hun tabte sit Arbejde, Uldgarnsnøglet rullede hen ad Gulvet, hun skjulte hurtigt sit Ansigt i sine Hænder og gav sig til at græde, store, krampagtige Taarer.

De to unge skyndte sig hen til hende. Jeanne knælede ned foran hende, tog hendes Hænder bort fra Ansigtet og sagde ganske forvirret:

„Hvad er der i Vejen med Dig, Tante Lison. Hvad fejler Du, Tante Lison? . . .“

Den gamle Pige stammede, med en Stemme, der var helt kvalt af Taarer, medens hendes Legeme trak sig sammen i Sorg:

„Det er . . . det er . . . det var, da han spurgte Dig: — Fryser Du ikke om Dine kjære smaa Fødder? . . . Der er aldrig nogen . . . aldrig nogen, der har sagt saadan noget til mig! . . . aldrig . . . aldrig!“

II.

En Forældreløs.

Frøken Source havde adopteret denne Dreng for længere Tid siden under meget sørgelige Omstændigheder. Hun var dengang omtrent sexogtredive Aar, og hendes Hæslighed havde gjort, at hun havde bestemt sig til ikke at gifte sig, da hun ikke vilde tages for sine Penges Skyld. Frøkenen var nemlig som lille Barn gledet ned ad Pigenes Skjød og ind i Kaminen og havde forbrændt sit Ansigt saa forfærdeligt, at det var blevet ved at være en Gru at se paa det.

En af hendes Naboer, som var blevet Enke, døde i Barsel seng uden at efterlade sig en Øre. Frøken Source antog sig den nyfødte, anbragte ham hos en Amme, opdrog ham, sendte ham i Pension, og da han var bleven fjorten Aar, tog hun ham hjem til sig for i sit øde Hus at have nogen om sig, der kunde elske hende, drage Omsorg for hende og gjøre hendes Alderdom blid.

Hun beboede en lille Landejendom, fire Mil fra Rennes, og hun levede nu uden Tjenestepige. Hendes Udgifter var blevne fordoblede, siden hun havde taget den forældreløse hjem til sig, og hendes Rentepenge, der kun beløb sig til tre tusind Francs, kunde ikke betale tre Personers Underhold.

Hun besørgede selv Huset og lavede Maden, og hendes Adoptivson besørgede hendes Kommissioner, han arbejdede desuden i Haven. Han var blid, frygtsom, tavs og kjærlig. Og hun følte en

dyb og ny Glæde over at blive kysset af ham, uden at det lod til, at han følte Afsky for hendes Grimhed. Han kaldte hende Tante og behandlede hende, som var hun hans Moder.

Om Aftenen sad de begge to foran Ildstedet, og hun lavede et eller andet Lækkeri til ham. Hun varmede noget Vin og ristede en Skive Brød; det var en lille delikat Aftensmad, førend han skulde i Seng. Hun tog ham ofte op paa Skjødets, overvældede ham med Kjærtegn og hviskede ømme og lidenskabelige Ord til ham. Hun kaldte ham: „Min lille Blomst, min Engleunge, min dejlige Skat.“ Han lod sig kæle for og glemte sit Hoved ved den gamle Piges Skulder.

Og skjønt han nu var næsten femten Aar, var han stadig spinke og lille og saa lidt sygelig ud.

Undertiden tog Frøken Source ham med ind til Byen paa Besøg hos to Slægtninge, hun havde, hendes eneste Familie, langt ude beslægtede Kusiner, som var gifte og boede i Forstaden. Disse to Damer var stadig vrøde paa hende, fordi hun havde adopteret dette Barn, og de derved gik glip af Arven; men alligevel modtog de hende med Henrykkelse, de haabede stadig alligevel paa at faa en Trediedel af Arven, dersom man delte hendes Efterladenskaber ligeligt.

Hun var lykkelig, meget lykkelig, stadig optaget, som hun var, af sit Barn. Hun købte Bøger til ham, for at han kunde uddanne sin Aand, og han gav sig til at læse med den største Lidenskab.

Nu satte han sig ikke mere som før paa hendes Skjød for at

blive kjælet for; han satte sig derimod hurtigt paa sin lille Stol henne ved Kaminen og lukkede sin Bog op. Lampen, der stod paa Kanten af Bordet, ovenover hans Hoved, kastede sit Lys henover hans krøllede Haar og et Stykke af hans Pande; fra det Øjeblik af rørte han sig ikke mere, han saa ikke op, han gjorde ikke en Bevægelse, han læste, slugte, helt og holdent optaget af Bogens Handling.

Hun sad ligeoverfor ham og betragtede ham med et ivrigt og vedholdende Blik, hun var forbavset over den Opmærksomhed, hvormed han læste, jaloux, somme-tider ligeved at græde.

Nu og da sagde hun til ham: „Du anstrænger Dig vistnok for meget, min Skat!“ Hun haabede paa, at han skulde se op og komme hen og kysse hende; men han svarede ikke engang, han havde intet hørt, intet forstaaet; for ham eksisterede kun det, der stod paa disse Sider, som han slugte.

I Løbet af to Aar læste han en utallig Masse Bind. Hans Karakter forandrede sig.

Han bad flere Gange Frøken Source om Penge, som hun gav ham. Men da han stadig forlangte flere, endte hun med at nægte ham dem, da hun baade var sparsommelig og energisk og naar det forlangtes, kunde være fornuftig.

En Aften, da han blev ved med at plage hende, gav hun ham dog en større Sum, men da han nogle faa Dage senere paany forlangte Penge, viste hun sig urokkelig, og hun gav heller ikke mere efter for hans Bønner.

Det lod til, at han havde indset, hun havde haft Ret.

Han faldt igjen til Ro, han holdt af at sidde i flere Timer i Træk ganske stille med lukkede Øjne, som hensunken i Drømmerier. Han talte slet ikke mere til Frøken Source; det var knap, han ganske kort besvarede hendes Spørgsmaal.

Han var alligevel venlig overfor hende, fuld af Hensyn; men han kyssede hende aldrig mere.

Om Aftenen, naar de nu sad, tavse og ubevægelige ligeoverfor hinanden, indgjød han hende undertiden en Angst. Hun vilde vække ham, sige noget, ligegyldigt hvad det var, bare for at komme ud af denne Tavshed, der forskrækkede hende, som Mørket i en Skov. Men han lod ikke til at høre hende, og hun gyste af Skræk, som den svage gamle Kvinde hun var, naar hun en fem, sex Gange i Træk havde spurgt om noget uden at faa et Ord ud af ham.

Hvad fejlede der ham dog? Hvad foregik der bag denne tavse Pande? Naar hun saaledes havde siddet en to, tre Timer ligeoverfor ham, havde hun Fornemmelsen af at blive gal, hun var ved at flygte sin Vej, ud i Marken, for at undgaa den evindelige og tavse Tilværelse; og tillige grebes hun af en svag Angst, som hun ikke forstod, men som hun følte.

Naar hun var ene, græd hun ofte.

Hvad fejlede der ham dog? Naar hun udtalte et Ønske, opfyldte han det strax uden et Ord, Var der noget, hun havde Brug for inde fra Byen, begav han sig øjeblikkelig paa Vej. Hun kunde

ikke paa nogen som helst Maade beklage sig over ham. Og alligevel . . .

Paa denne Vis forløb der et Aar, saa forekom det hende, at der skete en ny Overgang i den unge Mands mærkelige Sjæl. Hun lagde Mærke dertil, hun følte det, hun gjættede det. Hvorledes? Jo, det var lige-meget! Hun var sikker paa, at hun ikke tog Fejl; men det var hende umuligt at sige, hvori den underlige Drengs skjulte Tanker var forandrede.

Det forekom hende, som havde han hidindtil været ligesom en Mand, der havde vaklet, men saa pludselig taget en Bestemmelse. Denne Tanke paakom hende en Aften, da hun mødte hans Blik, et besynderligt, stirrende Blik, som hun ikke kjendte hos ham.

Han gav sig fra nu af til at betragte hende ufravendt, hun følte Trang til at skjule sig for at undgaa det kolde Øje, der var heftet paa hende.

Hele Aftenen igjennem kunde han saaledes se stift paa hende, og kun naar hun tilsidst, med en Kraftanstrengelse, sagde til ham:

„Se dog ikke saadan paa mig, Barn!“ tog han Øjnene til sig og bøjede Hovedet.

Men saa snart hun havde vendt ham Ryggen, følte hun paany hans Øjne hvile paa sig. Hvor hun gik og stod, forfulgte han hende med sit stirrende Blik.

Undertiden, naar hun spadserede i sin lille Have, opdagede hun ham pludselig, sammenkrøben bag et tæt Buskads, ligesom om han laa i Baghold; og naar hun havde sat sig foran Huset for at stoppe Strømper, og han gravede

i Bedet med Grøntsagerne, ud-spejdede han hende, medens han arbejdede, paa en underfundig og udholdende Maade.

Og det hjalp ikke, hun sagde til ham:

„Hvad fejler Dig dog, min lille Ven; Du har helt forandret Dig i disse tre Aar. Jeg kan næsten ikke kjende Dig igjen. Sig mig, hvad der fejler Dig, hvad Du tænker paa, jeg bønfalder Dig om at gjøre det.“

Han svarede ufravigelig, i en rolig og træt Tone:

„Men jeg fejler jo ikke noget, Tante!“

Og naar hun trængte ind paa ham, naar hun blev ved med at bede ham, naar hun sagde:

„Barn, Barn, svar mig dog, naar jeg taler til Dig. Dersom Du vidste, hvilken Sorg Du gjør mig, vilde Du altid svare mig, og Du vilde ikke saadan stirre ustandselig paa mig. Er der noget, som piner Dig? Sig det til mig, saa skal jeg trøste Dig . . .“

Saa gik han bare sin Vej med træt Mine, idet han mumlede:

„Jeg forsikrer Dig, jeg fejler ikke noget.“

Han var ikke voxet noget videre, han saa stadig ud som et Barn, skjønt hans Ansigtstræk var blevet en Mands. De var haarde, og alligevel ikke rigtig færdige. De var ufuldendte, udvoxede, ligesom kun skitserede, men tillige urovækkende, som en Hemmelighed. Han var et indesluttet, utilgængeligt Væsen, i hvis Indre der syntes at foregaa et ustandseligt, beregnende Arbejde, virksomt og farligt.

Frøken Source følte godt alt

det, og hun sov ikke mere for Rædsel. Hun grebes af forfærdelige Ængstelser, gyselige Mare-ridt. Hun lukkede sig inde paa sit Værelse og barrikaderede sin Dør, pint af dette Grufulde.

Og hvad var hun saa bange for?

Ja, det vidste hun ikke.

Hun var angst for alt, for Natten, for Murene, for Skyggerne, som Maanen kastede tværs gennem de hvide Gardiner, der hang for Vinduerne, men fremfor alt var hun angst for ham!

Og hvorfor?

Hvad havde hun at frygte? Vidste hun det? . . .

Hun kunde ikke mere udholde at leve paa den Maade. Hun var overbevist om, at en Ulykke truede hende, en forfærdelig Ulykke.

En Morgenstund begav hun sig hemmelig paa Vej ind til Byen til sine Slægtninge. Aandens fortalte hun dem Sagen, De to Kusiner trøede, hun var bleven gal, og forsøgte at berolige hende.

Men hun sagde:

„I skulde bare vide, hvorledes han stirrer paa mig fra Morgen til Aften! Ikke et Øjeblik tager han sine Øjne bort fra mig. Sommetider har jeg Lyst til at skribe om Hjælp, kalde paa Naboerne, saa angst er jeg. Men hvad skulde jeg sige til dem? Han gjør mig jo intet andet end se paa mig.

De to Kusiner spurgte hende:

„Er han nogensinde raa mod Dig, svarer han Dig haardt?“

Hun sagde:

„Nej, aldrig. Han gjør alt, hvad jeg beder ham om, han arbejder flinkt, og nu er han

ogsaa fornuftig, men jeg kan ikke udholde den Angst længere. Der er noget, han tænker paa, det ved jeg saa sikkert, saa sikkert. Jeg vil ikke mere bo alene sammen med ham paa den Maade ude paa Landet.“

Kusinerne blev forskrækkede, de forestillede hende, at man vilde forundre sig derover, man vilde ikke kunne forstaa det, og de raadede hende til at skjule sin Ængstelse og sine Planer, uden dog at fraraade hende at flytte til Byen, de haabede paa den Maade at komme i Besiddelse af hele Arven.

De lovede hende endogsaa at hjælpe hende med at sælge Huset for hende og se at finde en Bolig til hende i deres Nærhed.

Frøken Source tog derpaa hjem igjen. Men hun var saa nervøs, at hun skjælvende ved den mindste Støj, og hendes Hænder rystede ved den ringeste Bevægelse.

To Gange til tog hun ind og talte med sine Slægtninge, og hun var nu fast bestemt paa ikke længere at blive i sin ensomtliggende Bolig. Ude i Forstaden fandt hun en lille Villa, som passede hende, og den købte hun hemmeligt.

Kontrakten blev undertegnet en Tirsdag Morgen, og Resten af Dagen tilbragte Frøken Source med at gjøre sine Forberedelser til Flytningen.

Klokken otte om Aftenen kørte hun med Deligencen, der standsede en Kilometer fra hendes Hus, hun blev sat af paa det Sted, hvor Konduktøren altid satte hende af. Og da Manden paany satte sine Heste i Bevægelse, raabte han til hende:

„Farvel, Frøken Source, og sov godt.“

Og hun svarede, idet hun gik hjem efter:

„Farvel, Far Joseph.“

Dagen derpaa, Klokken halv otte om Morgenen, bemærkede Postbudet, der bar Brevene omkring i Landsbyen, paa Tværvejen, lige i Nærheden af Hovedlandevejen, en stor Blodpøl, der endnu var hel frisk. Han sagde til sig selv: „Se, der er nok en eller anden Tyveknægt, der har haft Næseblod.“ Men ti Skridt længere borte saa han et Lommetørklæde, der ogsaa var plettet af Blod. Han tog det op. Det var af fint Lærred, han blev forbavset og nærmede sig til Grøften, hvor det forekom ham at han saa en besynderlig Gjenstand ligge.

Nede paa Bunden, mellem Løvet laa Frøken Source med Halsen skaaret over af en Kniv.

II.

En Forældreløs.

En Time efter stod Gendarmerne, Dommerne og mange af Autoriteterne og gjorde deres Bemærkninger rundt om Liget.

De to Slægtninge, der var tilkaldte som Vidner, fortalte om den gamle Piges Ængstelser, og hendes sidste Planer.

Den forældreløse blev arresteret. Lige siden hans Adoptivmoders Død havde han grædt fra Morgen til Aften, tilsyneladende følte han den hæftigste Sorg.

Han beviste, at han havde opholdt sig paa en Kafe til Klokken elleve om Aftenen. Ti

Personer havde set ham, de var blevet, lige til han gik.

Og Kusken paa Deligeneen erklærede, at han havde sat den myrdede af om Aftenen mellem Klokken ni og halv ti. Forbrydelsen kunde kun være begaaet paa Tværvejen, der førte fra Hovedlandevejen til Huset, og senest Klokken ti.

Den anholdte blev løsladt.

Et Testamente, af gammel Dato, som var deponeret hos en Notar i Rennes, gjorde ham til Universalarving.

Folkene i Omegnen satte ham lang Tid i Karantæne, de havde ham stadig mistænkt. Hans Hus, den Dødes Hus, blev betragtet som forbandet. Man undgik ham paa Gaden.

Men han viste sig saa godmodig, saa aabenhjertig, saa ligefrem, at man lidt efter lidt glemte den forfærdelige Mistanke. Han var gavmild, forekommende, talte med selv de ringeste Mennesker om alt muligt.

Notaren, Herr Rameau, var en af de første, der kom ham imøde, besejret af hans smilende Snakkesalighed. Han erklærede en Aften, efter en Middag hos Sognefogden:

„En Mand, der taler med en saadan Lethed, og som altid er i godt Humør, kan ikke have en saadan Forbrydelse paa Samvittigheden.“

Slaaet af dette Argument, gav de Tilstedeværende sig til at tænke over Sagen, og de huskede paa de lange Samtaler, de havde haft med denne Mand, der standsede dem, næsten med Magt, overalt paa Gaden for at meddele dem sine Ideer, som næsten tvang dem til at komme ind til

sig, naar de passerede hans Have, som havde saa let ved at udtrykke sig, endogsaa lettere end Politiløjtnanten selv, hvis Munterhed var saa smeltende, at de, trods deres Modvilje mod ham, alligevel ikke kunde lade være altid at le, naar de var sammen med ham.

Alle Døre aabnede sig nu for den gamle Dames Adoptivson og Universalarving.

Og den Dag i Dag er han Maire i sin Kommune.

III.

Yveline Samovis.

Grevinde Samovis.

„Er det den Dame i sort, som staar helt nede i Salen.“

„Netop, hun er i Sorg for sin Datter, som hun har myrdet.“

Hvad er det dog, De fortæller?“

„En ganske ligefrem Historie, uden Forbrydelse, og uden Voldsomheder.“

„Ja, men, hvad vil det sige?“

„Ja, egentlig ikke noget. De ved jo, man siger, at mange Kurtisaner egentlig er fødte til at være honnette Kvinder, og mange honnette Kvinder til at være Kurtisaner, ikke sandt? Nuvel, Grevinde Samovis er født Kurtisane, og hun havde en Datter, der var født honnet Kvinde, det er det Hele.“

„Jeg er lige klog.“

„Jeg skal tale tydeligere.“

„Grevinde Samovis hører til dette fornemme Flitterguld, der hvert Aar oversvømmer Paris, ungarsk eller valakisk Grevinde,

eller ogsaa noget andet. Hun viste sig pludselig en Vinter i Paris i Champs-Élysées, dette alle Æventyrers Kvarter, hvor hun aabnede sine Saloner for alle og enhver.“

Jeg gik derhen. De vil maa-ske spørge mig, hvorfor? Jeg ved det ikke. Jeg gik der som alle andre, fordi man spillede der, og fordi Kvinderne, som kom der, ikke var fordringsfulde, og Mændene nogle Slyngler. De kjender jo denne Verden af Fribyttere, med alle mulige Dekorationer, allesammen adelige, allesammen betitlede, allesammen ganske ubekjendte ved Ambasaderne, med Undtagelse af Spionerne. Allesammen taler de, ved den ringeste Anledning, om deres Ære, citerer deres Forfædre, fortæller deres Livshistorie. De er Pralere, Løgnere, Snydere, farlige som deres Kort, Bedragere lige til deres Navn, med et Ord, Bagniets Aristokrati.

Jeg tilbeder de Mennesker. De er interessante at studere, interessante at kjende, morsomme at tale med, ofte aandrige, aldrig kjedelige som vore offentlige Embedsmænd. Deres Damer er altid smukke, med et lille Stænk af udenlandsk Frækhed, med noget vist hemmelighedsfuldt over sig, som maaske kommer af, at deres halve Tilværelse rimeligvis er tilbragt i et Forbedringshus. De har i Reglen vidunderlige Øjne og et fabelagtigt Haar. Dem tilbeder jeg ogsaa.

Grevinde Samovis er Typen paa en saadan Æventyrerske, elegant, moden, men endnu smuk, bedaarende og indsmigrende, man føler, hun er lastefuld lige ind i Marv og Ben. Man morer sig

udmærket hos hende, man spiller, danser, superer naa, man gjør alt det, hvori det moderne Livs Glæder bestaar.

Hun havde en Datter, stor, prægtig Pige, altid i godt Humør, altid beredt til at more sig, altid leende og dansende. Men fuldstændig uskyldig og uvidende, et af disse naive Mennesker, der intet ser og intet forstaar og intet ved, og som ingen Anelse havde om hvad der gik for sig i det moderlige Hjem.

„Hvoraf ved De nu det?“

„Hvoraf jeg ved det? Ja, se det er nu det allermærkeligste. En Morgen ringer det paa hos mig, og min Tjener melder, at der er en Herr Joseph Bonenthal, der vil tale med mig. Jeg siger strax:

„Hvad er det for en Herre.“

Min Tjener svarer:

„Jeg kan ikke sige det bestemt, Herre, det kan godt være en Tjener.

Og det var en Tjener, som tilmed søgte Plads hos mig.

„Hvor tjener De nu?“

„Hos Grevinde Samoris.“

„Ja, men hendes Hus ligner aldeles ikke mit.“

„Det ved jeg, Herre, og det er netop derfor, jeg gjerne vil tjene her. Jeg har faaet nok af de Folk; man tager Plads der, men man bliver der ikke.“

„Jeg havde netop Brug for en Tjener, og jeg fæstede ham.

En Maaned senere døde Frøken Yveline Samoris paa en hemmelighedsfuld Maade. Og nu skal jeg fortælle Dem alle Detaillerne ved dette Dødsfald, som jeg netop har fra Joseph, der igjen har dem fra en Veninde,

som var Kammerpige hos Grevinden.

En Aften, da der var Bal, stod to ny Gjæster og talte sammen bag en Dør. Frøken Yveline, som lige havde danset, stod netop og lænede sig op mod denne Dør, medens hun trak frisk Luft. De havde ikke set hende komme, men hun hørte deres Samtale. De sagde:

„Men hvem er Fader til den unge Pige?“

„En Russer, siger man, Grev Rouvaloff. Han har for Resten ikke mere at gjøre med Moderen.

„Og hvem er den regerende Prins for Tiden?“

„Den engelske Prins, som staar der henne ved Vinduet, Fru Samoris tilbeder ham. Men hendes Inklinationer plejer ikke at vare mere end en Maaned eller højst sex Uger. For Resten vil De se, at de personlige Venner er talløse. Alle er kaldede . . . og næsten alle er udvalgte. Det koster en Del, men . . . naa!“

„Hvorfra har hun det Navn Samoris?“

„Fra den eneste Mand, hun virkelig har elsket. En jødisk Bankier fra Berlin ved Navn Samuel Morris.

„Tak for Underretningen. Nu jeg ved Besked, ser jeg klart. Og jeg skal vide at rette mig derefter.

De begriber, hvilken Orkan der brød løs i denne unge Pige-hjerne, der var i Besiddelse af alle en honnet Kvindes Instinkter. Hvilken Fortvivlelse, der rystede denne ærlige Sjæl. Hvilken Pine, der udslukte hendes fordums Glæde, hendes fortryllende Latter, hendes Henrykkelse over at leve. Hvilken Kamp der foregik i

hendes unge Hjerter indtil det Øjeblik, da den sidste Gæst tog bort, det har Joseph ikke kunnet fortælle mig. Men samme Aften kom Yveline farende ind til sin Moder, der lige skulde gaa i Seng, og sendte Pigen ud af Værelset. Hun blev saa istaaende udenfor Døren og lyttede. Iveline stod lige op og ned, dødbleg med vidt aabne Øjne og sagde:

„Mama, jeg maa sige Dig, hvad jeg iaften har hørt i Salonen.“

Og hun fortalte Ord for Ord, hvad jeg nu har meddelt Dem.

Grevinden blev helt bestyrtet og vidste først ikke, hvad hun skulde sige. Derpaa benægtede hun det altsammen med Energi, lavede en Historie sammen, svor paa den og tog Gud til Vidne.

Den unge Pige trak sig cvervældet tilbage, men overbevist var hun ikke. Og hun begyndte at spionere.

Jeg husker tydelig den fuldstændige Forandring, der foregik med hende. Hun var nu altid alvorlig og bedrøvet og saa paa os med sine store, stirrende Øjne, som vilde hun læse i vor Sjæls Dybde. Vi vidste ikke, hvad vi skulde tænke derom og antog, hun søgte sig en Mand enten for hele Livet eller ogsaa muligvis kun for en Tid!

En Aften forsvandt hendes sidste Tvivl, hun overraskede sin Moder. Og ganske koldblodig, som en Forretningsmand, der fremlægger Betingelser for en Handel, sagde hun:

„Hør, Mama, hvad jeg har besluttet. Vi trækker os begge to tilbage til en lille By eller rejser ud paa Landet. Vi lever der ganske stille, som vi bedst kan.

Dine Juveler alene repræsenterer jo en hel Formue. Dersom Du kan finde en honnet Mand, som vill gifte sig med Dig, saa meget desto bedre. Allerbedst vilde det være, om jeg ogsaa kunde finde en til mig. Dersom Du ikke indvilliger heri, tager jeg mig af Dage.“

Denne Gang bad Grevinden sin Datter gaa i Seng, og hun forbød hende nogensinde mere at tale et Ord om denne Sag, det passede sig ikke.

Yveline svarede:

„Jeg giver Dig en Maaned til at betænke Dig i. Dersom vi, naar der er gaaet en Maaned, ikke har forandret vor Maade at leve paa, tager jeg Livet af mig, fordi der ikke staar mig anden Udvej aaben til at blive ved med at være honnet.“

Derpaa gik hun sin Vej.

Etter en Maanedes Forløb dansede og superede man endnu som sædvanlig i Hotel Samovis.

Yveline foregav nu, at hun havde Tandpine og fik købt lidt Kloroform paa Apoteket. Dagen efter gjorde hun det samme, og hver Gang hun gik ud, købte hun en Dosis af dette Bedøvelsesmiddel. Hun samlede det altsammen i en Flaske.

Man fandt hende en Morgen i hendes Seng, med en Maske af Bomuld for Ansigtet, hun var allerede kold.

Hendes Ligkiste var bedækket med Blomster, Kirken betrukket med Hvidt. Der var Trængsel ved Begravelsen.

Ja, dersom jeg havde vidst — men man ved jo aldrig noget — saa havde jeg jo giftet mig med denne unge Pige. Hun var overordentlig smuk.

„Og Moderen?“

„Hun græd meget. Efter otte Dages Forløb saa hun kun endnu sine intimeste Venner.

„Men hvorledes forklarede man dette Dødsfald?“

Man sagde noget om en Kakkelovn, der gik i Stykker. Der var jo allerede hændet flere lignende Tilfælde, som der var blevet talt meget om. Der var slet ikke noget usandsynligt i det.

IV

Brevvexling.

Fru de X... til Fru de Z...

Etretat, Torsdag.

Kjære Tante.

Jeg nærmer mig ganske langsomt. Den anden September, Dagen før Jagten aabnes, den vil jeg nemlig gøre med. Saa vil jeg være i Fresnes, hvor jeg ordentlig skal drille alle Herrerne. Du er altfor god, Tante, Du giver dem Lov til, den Dag, naar Du er alene sammen med dem, at møde til Middagen uden at være i Kjole.

Jeg ved ogsaa godt, at de er henrykte over, at jeg ikke er der. Men jeg kommer, og naar Middagsklokken lyder, skal jeg holde Revu over dem ligesom en General. Og dersom jeg opdager en eneste, der har sløjet lidt af, om ogsaa nok saa lidt, saa sender jeg ham ud at spise i Køkkenet sammen med Pigerne.

Mændene nu til Dags tager saa lidt Hensyn og har saa lidt *savoir-vivre*, at man stadig maa vise sig streng overfor dem. Det er et fuldstændigt Pøbelregimente.

Naar de skændes indbyrdes, betjener de sig af rene Bybude-Udtryk, og naar vi hører derpaa, opfører de sig langt mindre velopdraget end vore Tjenestefolk. Det er i Særdeleshed ved Badestederne, man rigtig faar Øjnene op derfor. Der befinder de sig i sluttet Trop, og man kan bedømme dem en masse. Aa, hvor de dog kan være plumpe!

Vil Du tænke Dig, i Jernbanen var der en Herre, han saa ved første Øjekast, takket være hans Skrædder, meget net ud, men ganske stilfærdigt trak han sine Støvler af og erstattede dem med Morgensko. Og der var en anden, en gammel en, rimeligvis en rig Parvenu (det er de slettest opdragne), som sad lige overfor mig, han placerede ganske roligt sine to Fødder paa Sædet ved Siden af mig. Og det finder man sig i.

Paa Badestederne kulminerer det nu. Jeg maa dog tilføje en Ting: Disse Hensynsløsheder opfører mig maaske mere, fordi jeg ikke til daglig Brug omgaas med den Slags Mennesker, som løber en paa Albuerne her; deres Maade at være paa vilde maaske forfærde mig mindre, dersom jeg oftere saa dem.

I Hotellets Kontor blev jeg næsten væltet omkuld af en ung Herre, der tog sin Nøgle ned over mit Hoved. Og en anden stødte, uden at sige om Forladelse eller tage sin Hat af, saa haardt til mig, da han kom ud fra et Bal i Kasinoet, at jeg endnu har ondt i Brystet deraf. Men saadan er de alle. Man behøver bare at se paa dem, naar de møder en Dame paa Terrassen, det er knap, de hilser. De hæver

bare Haanden op mod deres Hovedbedækning. Men da de allesammen er skaldede, saa er det maaske alligevel det heldigste.

Hvad der irriterer mig allermost, er dog den Ugenærthed, hvormed de paa offentlige Steder taler, uden den ringeste Forsigtighed, om de mest oprørende Æventyr. Naar to Mand sidder sammen, fortæller de hinanden med de raaeste Ord og de gyseligste Reflexioner de forfærdeligste Historier uden at bryde sig det ringeste om, at der er Damer i Nærheden, som kan høre dem. Igaar, nede paa Strandbredden, maatte jeg skifte Plads for ikke at blive ufrivillig gjort til Fortrolig i en slibrig Anekdote, der blev fortalt paa saa raa en Maade, at jeg følte mig baade ydmyget og indigneret over, at sligt kunde hænde mig. Burde ikke den simpleste Velopdragenhed lære dem at tale sagte om den Slags Ting i vor Nærhed?

Etrelat er for Resten Sladderens Land. Mellem fem og sex ser man Menneskene gaa paa Jagt efter Ondskabsfuldheder, som de derpaa bringer fra Sted til Sted. Du havde Ret, kære Tante, da Du sagde til mig, at Sladdereren er et Særkende for tarvelige Mennesker og tarvelige Aander. Men den er ogsaa de Kvinders Trøst, der ikke mere bliver elskede eller har nogen, som gjør Kur til dem. Det har været tilstrækkeligt for mig bare at se paa de Kvinder, der her udpeges som de mest sladderagtige, for at være overbevist om, at Du ikke har taget fejl.

Forleden Dag overværede jeg i Kasinoet en Koncert, som en meget betydelig Kunstnerinde gav.

Hun hed Fru Masson og sang aldeles henrivende. Desuden havde jeg Lejlighed til at applaudere de beundringsværdige Coquelin og tillige to nydelige Debutanter fra Vaudeville, M . . . og Meillet. Jeg kan for Tiden se alle Badegæsterne samlede i Aar her paa dette Badested. Der er for Resten ikke nogen særlig mærkelige.

Iforgaars spiste jeg Frokost i Yport. Jeg saa der en meget beskægget Mand, der kom ud fra et Hus, som lignede et Citadel. Det var Maleren Jean Paul Laurens. Det lader ikke til, at det er ham tilstrækkeligt at indemure sine Personer, han maa ogsaa indemure sig selv.

En anden Gang sad jeg paa Strandbredden ved Siden af en ung Mand af et fint og blidt Ydre, med rolige Manerer, han læste nogle Vers. Men han læste dem med en saadan Opmærksomhed, jeg kunde næsten sige Liden-skab, at han ikke en eneste Gang saa hen paa mig. Jeg følte mig lidt stødt derover, og jeg spurgte en Bademester, ganske tilfældig, om hvad den Herre hed. Jeg kunde ikke lade være med indvendig at smile over denne Verslæser, af en Mand at være syntes han mig noget for antikveret. Jeg sagde til mig selv, at det er en ren Uskyldighed. Men tænk Dig, Tante, nu er jeg vanvittig begejstret over min Ubekjendte. Du vil forstaa det, naar jeg siger Dig, at han hedder Sully Prudhomme. Jeg gik igjen tilbage til min Plads ved Siden af ham for ret at kunne betragte ham i Mag. Hans Ansigtsudtryk forraader megen Rolighed og Finhed. Der kom en hen for at tale med ham, hans Stemme er blid, næsten forlegen.

Han i det mindste vilde ikke raabe Raaheder højt, 'naar andre hørte derpaa, heller ikke vilde han løbe Damer overende uden at gjøre Undskyldning derfor. Han er sikkert et meget fint Menneske, næsten sygelig 'fin, helt Følelsesmenneske. Jeg vil sørge for, at han bliver forestillet for mig til Vinter.

Nu ved jeg ikke mere at fortælle Dig, kære Tante, jeg slutter derfor i en Fart, da Posten strax gaar. Jeg sender Dig tusinde Kys.

Din hengivne Niece

Berthe de X . . .

P. S. Jeg maa dog tilføje, for at være retfærdig mod den franske Høflighed, at vore Landsmænd paa Rejse alligevel er Mønstre paa Savoir-vivre i Sammenligning med de gyselige Engländerne, der gjør Indtryk af at være blevne opdragne af Staldknægte, saa megen Umage gør de sig for aldrig at genere sig selv, men altid deres Naboer.

* * *

Fru de Z . . . til Fru de X . .

Les Fresnes, Lørdag

Min kjære lille Ven, Du fortæller mig mange Ting, der er fuldstændig rigtige, hvad der dog ikke forhindrer, at Du har Uret. Ligesom Du var ogsaa jeg i forudums Dage meget opbragt over Mændenes Uøflighed; men siden jeg er bleven gammel og tager alt i Betragtning, ikke mere er koket, iagttager uden selv at være Part i Sagen, saa er jeg kommet til det Resultat, at Mændene ikke

altid er høflige, Damerne derimod altid ubegribelig lidt velopdragne.

Vi tror, at alt er os tilladt, min Kjære, og paa samme Tid mener vi, at alle skylder os Hensyn, og vi gør os ganske ugenert skyldige i Handlinger, der bestemt strider mod de allerførste Regler for Velopdragenhed, og som Du paataaler med saa stor en Vrede.

Jeg finder nu tværtimod, at Mændene viser os meget Hensyn, naar jeg sammenligner det med, hvad vi viser dem. For Resten, min Skat, bør Mændene være, og er ogsaa, det, vi selv gør dem til. I et Selskab, hvor alle Kvinder er virkelige Damer, der bliver Mændene ogsaa Gentlemen.

Gjør Dine Iagttagelser og tænk over det.

Se to Damer, der møder hinanden paa Gaden; læg Mærke til deres Holdning og det foragtelige og tilintetgørende Blik, hvormed de maaler hinanden. Se Kastet med Hovedet, hvor det er skarpt og fordømmende! Og derksom Fortovet er smalt, tror Du saa, den ene viger ud for den anden eller gjør en Undskyldning? Aldrig i Livet! Naar to Mænd møder hinanden paa et snævert Sted, saa hilser de begge to og gaar begge af Vejen for hinanden, medens vi staar som to Klodser og ser paa hinanden med Ufor-skammethed.

Læg ogsaa Mærke til, naar to Damer, der kjender hinanden, mødes paa Trappen udenfor en fælles Venindes Dør, som den ene har besøgt og den anden vil besøge. De giver sig strax til at konversere, medens de hensynsløst optager hele Pladsen paa Trappen. Og tror Du, naar der kommer nogen og skal forbi, ligegyld-

dig om det er en Herre eller Dame, at de flytter sig en Tomme. Aldrig i Livet, det falder dem ikke ind.

Jeg stod forrige Vinter med Uret i Haanden i toogtyve Minutter udenfor Døren til en Salon. Og bag ved mig stod der to Herre, som ogsaa ventede, men uden, som det lod til, at blive rasende som jeg. Det kom af, at de i umindelige Tider har været vænede til uophørlige Uforskammetheder.

Forleden Dag, lige inden jeg rejste fra Paris, spiste jeg med Din Mand i en Restaurant i Champs Elysees, for at faa en Smule frisk Luft. Alle Borde var optagne. Opvarteren bad os vente.

Jeg opdagede saa en gammel Dame, af et meget elegant Ydre, der var ifærd med at betale, og som lod til at være færdig med at spise. Hun saa hen paa mig, maalte mig med et Blik, men gjorde ikke Mine til at rejse sig. Et helt Kvarter blev hun siddende, trak sine Handsker paa, betragtede alle de besatte Borde ogsaa med den største Ro paa alle dem, der ligesom jeg stod og ventede. To unge Herrer havde ogsaa faaet Øje paa mig, de skyndte sig at spise, kaldte hurtigt paa Opvarteren, betalte deres Regning og tilbød mig strax deres Plads, de vilde endogsaa staa op og vente paa at faa igjen af Opvarteren. Og husk saa paa, Kære, at jeg ikke er smuk som Du, men gammel og graa.

Det er os, man skal lære Høflighed først, og det Arbejde vil være saa strængt, at Herkules ikke engang vil kunne udføre det.

Du fortæller mig om Etrétat og om de Folk, som nu morer

sig paa dette fortryllende Bade-sted. Nu er det en lukket Bog for mig, men i fordums Dage har jeg moret mig udmærket der.

Vi var kun nogle faa, der, dengang fornemme, virkelig fornemme Folk, og tillige var der nogle Kunstnere, som vi omgikkes. Dengang var der imidlertid ikke noget, som hed Sladder.

Og da vi hverken havde et idiotisk Casino, hvor man var nødt til at tage sig ud, bagtale hinanden, afholde latterlige Baller og kjede sig efter en større Maalestok, saa søgte vi paa forskjellig Maade at tilbringe vore Aftener nok saa fornøjeligt. Ved Du, hvad en af vore Mænd fandt paa? At vi hver Aften gik hen og dansede i en af Omegnens Forpagtergaarde.

Vi to afsted i stort Optog, med en gyselig Lirekasse, som Maleren Postlevin sædvanligvis drejede paa, iført en Bomulds Nathue. To af Herrerne bar Lygter. Vi andre fulgte efter i Processionen, leende og snakkende som gale Mennesker.

Vi vækkede Forpagteren, Folkene og Karlene. Vi lod dem endogsaa lave os Løgsuppe (det var rædselsfuldt), og vi dansede under Æbletræerne til Lirekassens Musik. Hønsene, der ogsaa var blevne vækkede, kaglede inde i Huset og Hestene blev helt urolige i Stalden. Den friske Vind bragte en landlig Duft af Urter og slaaet Hø med sig og hjært tegnede vore Kinder.

Men hvor er det længe, længe siden! Over tredive Aar!

Jeg bryder mig ikke om, Kjære, at Du skal komme den Dag, Jagten bliver aabnet. Hvorfor fordærve Fornøjelsen for vore

Venner ved at tvinge dem til at iføre sig Selskabsdragter paa den Dag, som dog er helliget de landlige og voldsomme Glæder. Ja, lille Ven, jeg ved jo nok, det er paa den Maade man ødelægger Mændene.

Jeg sender Dig de hjerteligste Hilsner.

Din gamle Tante.
Geneviève de Z. . .

V.

Den døde Moder.

„Hun var død uden Kamp, ganske stille, som en Kvinde, hvis Liv var uden mindste Plet. Nu hvilede hun paa Ryggen i sin Seng, med lukkede Øjne, rolige Træk og det lange Haar omhyggelig ordnet, som havde hun gjort Toilette ti Minutter førend hun var død. Hele hendes Fysiognomi, som Døden havde blegnet, var saa samlet, saa fuldt af Fred, saa roligt, at man forstod, hvilken blid Sjæl der havde boet i dette Legeme, hvilken uforstyrret Tilværelse denne glade Stammoder maatte have ført.

I Nærheden af hendes Seng knælede, opløst i Graad, hendes Søn, en Dommer med urokkelige Principer, og hendes Datter, Marguerite, kaldet Søster Eulalie. Moderen havde, lige fra Børnene var smaa, opdraget dem i en uangribelig Moral, hun havde lært dem en Religion uden Svagthed og en Pligtfølelse, der ikke gik paa Akkord. Sønnen var bleven Dommer, og svang Lovens Svøbe, uden Medlidenhed nedslug

han de svage og vaklende. Datteren, der var helt og holdent gennemtrængt af den Dyd, som havde omgivet hende i denne alvorlige Familje, var blevet Herrens Brud, af Afsky for Mændene.

Deres Fader havde de næsten ikke kjendt, de vidste kun, at han havde gjort deres Moder ulykkelig, de nærmere Omstændigheder kjendte de ikke.

Nonnen kyssede lidenskabeligt den Dødes ene Haand, som hang nedefter, en Haand af Elfenben, der lignede den guddommelige Kristus. Den Dødes anden Haand syntes endnu ligesom at kramme Lagenet med den underlige urolige Bevægelse, som man saa ofte træffer hos dem, der ligger i den sidste Dødskamp. Og Lagenet havde bevaret ligesom smaa Bølger, en Erindring om det sidste Øjeblikks Bevægelse, der gaar forud for den evige Ubevægelighed.

En let Banken paa Døren lod de to grædende hæve Hovedet; det var Præsten, der altid spiste til Middag hos dem, som nu traadte ind. Han var rød, stakaandet efter det nyde Maaltid. Han havde blandet temmelig meget Cognac i sin Kaffe, for at bekjæmpe Trætheden fra de sidste Nætter og styrke sig til denne Nats Vaagen.

Han lod bedrøvet; det var denne falske, gejstlige Bedrøvelse, for hvilken Døden betyder Fortjeneste. Han gjorde Korsets Tegn og nærmede sig med sin embedsmæssige Bevægelse:

„Mine kjære Børn, jeg kommer for at hjælpe Eder over disse sørgelige Timer.“

Søster Eulalie rejste sig strax

op: „Tak, Fader, men min Broder og jeg ønsker at blive ene hos vor Moder. Det er de sidste Øjeblikke, hvori vi ser hende, og vi vil være alene sammen, vi tre, som fordem, da vi . . . vi . . . vi var smaa, og vor stak . . . stakkels Moder . . .“ Hun kunde ikke fuldføre sin Sætning, Taa-terne overvældede hende, Smerten betog hende næsten Vejret.

Men Præsten bøjede Hovedet, beroliget, han tænkte paa sin Seng.

„Som de ønsker det, mine Børn.“

Han knælede ned, korsede sig, bad, rejste sig op, og gik, medens han mumlede blidt hen for sig: „Hun var en Helgeninde.“

Den Døde og hendes Børn blev ene tilbage. Et Uhr, man ikke saa, tikkede i Mørket med en svag, regelmæssig Lyd. Gjennem det aabne Vindu trængte den bløde Duft af Hø og Skov ind i Værelset, sammen med Maanens svage Skin. Der hørtes ingen anden Lyd uden for end Frørernes Kvækken og undertiden en Svirren af en natlig Insekt, der for ind som en Kugle og slog mod Muren. En uendelig Fred, en himmelsk Sorgmodighed, en hellig Tavshed omgav den Døde, den syntes ligesom at flygte bort med hende, gyde sig ud over alt, berolige selve Naturen.

Da var det, at Dommeren, der stadig laa og knælede med Hovedet trykket ned i Sengens Lagner, udbrod med en sønderrivende Stemme, der lød, som kom den langt borte fra: „Moder, Moder, Moder!“

Og Søsteren kastede sig ned paa Gulvet, slog sin Pande mod

det haarde Træ og klagede i et hysterisk Anfald, fanatisk, krampagtig, sammenknugget og rystende: „Jesus, Jesus, Moder, Jesus!“

Begge to blev de grebne af en overvældende Smerte, de aandede tungt, de rallede.

Da Anfaldet var overstaaet, blev de roligere og de begyndte at græde paa en blødere Maade, det var den beroligende Regn, der følger efter Stormens Rasen paa det oprørte Hav.

Da der var forløbet en lang Tid, rejste de sig op og gav sig til at betragte det kjære Lig. Og Erindringerne, disse fjerne Erindringer, der var saa blide i Gaar, men i Dag syntes saa oprivende, greb deres Sjæle med alle sine smaa, forglemte Detaillier, alle disse Detaillier, saa kjendte og fortrolige og som gjenkaldte saa levende hende, der var gaaet bort. De huskede Omstændigheder, Ord, Smil, Betoningen af hendes Stemmé, som aldrig mere skulde tale til dem. De saa hende igjen for sig, lykkelig og rolig, de erindrede Sætninger, hun havde sagt til dem, og de huskede den lille Haandbevægelse, der var ejendommelig for hende, naar hun vilde ligesom fastslaa en Samtales Vigtighed.

Og de elskede hende, som de endnu aldrig havde elsket hende. Og det gik op for dem, da de maalte Dybden af deres Fortvivelse, hvor højt de havde tilbedt hende og hvor de nu vilde komme til at føle sig forladte.

Det var deres Støtte, deres Raadgiver, hele deres Ungdom, hele deres Livs Glæde, der forsvandt. Det var det Baand, der havde bundet dem til Livet, Moderen, deres Barndoms Moder,

deres Ophav, Forbindelsen med deres Forfædre, som de nu ikke havde mere. Nu var de ensomme, ene, de kunde ikke mere se sig tilbage.

Nonnen sagde til sin Broder: „Husker Du, at Moder altid sad og læste i sine gamle Breve? De ligger allesammen der i Skuffen. Skulde vi nu ikke lade hele hendes Liv passere forbi os, medens vi sidder her hos hende. Det vilde være, som gik vi en Sorgens Vej, som gjorde vi Bekjendtskab med vor Moders Moder, med vore ubekjendte Bedsteforældre, hvis Breve ligger der, og som hun, husker Du nok, saa ofte talte til os om.“

*

*

*

Og de tog i Skuffen mange smaa Pakker af gulnet Papir, omhyggelig ombundne og ordnede ved Siden af hinanden. De lagde disse Reliquier paa Sengen, og de udvalgte en af Pakkerne hvorpaa der stod Ordet „Fader“ skrevet, den aabnede de og læste.

Det var disse gamle Breve, som man finder i gamle Familjemøbler, disse Breve, der aander et svundent Aarhundrede. Et af dem begyndte: „Min Yndling,“ et andet: „Min kjære lille Pige“, saa kom der nogle med: „Mit kjære Barn“, derpaa endnu et med: „Min kjære Datter“. Nonnen gav sig nu til at læse højt, hun læste hele den Dødes Historie, alle hendes ømme Erindringer. Og Dommeren sad og støttede sin Arm mod Sengen og medens han hørte efter, saa han paa sin Moder. Og det ubevægelige Lig syntes at være lykkeligt.

Pludselig standsede Søster Eulalie i sin Læsning og sagde: „Vi vil give hende dem med i Graven, det skal være hendes Ligklæde, vi vil begrave hende i dem.“

Hun tog nu en anden Pakke, hvorpaa der ikke stod noget skrevet, Og hun begyndte at læse med høj Stemme: „Min Tilbedte, jeg elsker Dig til Raseri. Lige fra i Gaar fortæres jeg af Flammer, som en af de Fordømte ved Erindringen om Dig. Jeg føler Dine Læber mod mine, jeg ser kun Dine Øjne, og jeg føler Dit Legeme røre ved mit. Jeg elsker Dig, jeg elsker Dig. Du har gjort mig vanvittig. Med aabne Arme brænder jeg af en umaadelig Længsel efter endnu engang at omfavne Dig paany. Hele mit Væsen kalder paa Dig, jeg vil eje Dig. Paa mine Læber føler jeg endnu Dine Kys . . .“

Dommeren havde rejst sig op. Nonnen standsede sin Læsning, han rev Brevet fra hende og saa efter Underskriften. Der var ingen, kun under Ordene: „Den, som tilbeder Dig“, stod der Navnet „Henry“. Deres Fader hed René. Disse Breve var altså ikke fra ham. Med hurtig Haand ledte Sønnen rundt i Pakken, tog et andet Brev, og han læste: „Jeg kan ikke mere leve uden Din Kjærlighed. . .“ Han rettede sig i Vejret, streng, som stod han foran Skranken, saa han paa den ubevægelige Døde. Og Nonnen, hun stod som en Statue; endnu sad Taarerne i hendes Øjenkroge; medens hun ventede, saa hun paa sin Broder. Med langsomme Skridt gik han

hen til Vinduet og saa, medens han tænkte, ud i Natten.

Da han vendte sig om igjen, stod Søster Eulalie paa samme Sted, ved Siden af Sengen, men hendes Øjne var tørre og Hovedet bøjet.

Han gik hen til Sengen, samlede hurtigt Brevene sammen og smed dem Hulter til Bulter ned i Skuffen, derpaa trak han Gardinerne sammen om Sengen.

Og da Dagens Skin fik Lysene, som stod paa Bordet, til at blegne, rejste Sønnen sig langsomt op fra sin Lænestol, og uden endnu engang at se sin Moder, som han havde fordømt, sagde han langsomt: „Nu vil vi trække os tilbage, Søster.“

VI.

Kvindelist er uden Ende.

— Aa, de Kvinder,

— Naa, hvad er der i Vejen med Kvinderne?

— Der findes ikke mere drevne Taskenspillere i Verden, de tager os ved Næsen med eller uden Grund, ofte bare for den Fornøjelse at holde os for Nar. Og de holder os for Nar, fra Morgen til Aften, baade de hæderlige, de ærlige, og de fornøftigste, allesammen.

Jeg indrømmer, de er somme-tider lidt tvunget dertil. Manden er meget ofte latterligt stridig og holder af at være Tyran. En Ægtemand vil stadig i sit Hjem hævde sin Vilje paa en dum Maade. Han er fuld af Ideer; hans Kone smigrer dem og narrer ham. Hun bilder ham ind, at en

Ting koster saa og saa meget, fordi han vilde skribe op, dersom det kostede mere. Og hun ved altid at trække sig ud af Sagen, ved Midler, der er saa lette og saa snu, at vi taber baade Næse og Mund derover, naar vi tilfældig opdager dem, Og vi siger aldeles forbavsete til os selv: „Hvor er det muligt, at vi ikke har opdaget det?“

* * *

Den Mand, der talte saaledes, var en gammel Minister fra Kejserdømmets Tid, Grev L . . . , man sagde om ham, at han havde levet meget med og var en overlegen Aand.

En Del unge Mennesker lytsede til hans Tale.

Han blev ved:

„Jeg er selv blevet holdt for Nar af en ubetydelig lille, borgerlig Dame, og det paa en baade komisk og glimrende Maade. Jeg vil fortælle dem Historien, for at de kan lære af den.

Jeg var dengang Udenrigsminister, og hver Morgen plejede jeg at gaa en lang Tur i Champs-Elysée. Det var i Maj Maaned; medens jeg gik, indaandede jeg af fulde Lunger denne herlige Duft af nyt Liv.

Det varede ikke længe, forend jeg lagde Mærke til, at jeg hver Dag mødte en fortryllende, lille Dame, et af disse forbavsende, gratiøse Væsener, som kun Paris frembringer. Om hun var smuk? Ja og nej. Smukt skabt? Nej, hun var noget meget bedre end det. Hendes Taille var altfor tynd, Skuldrene for lige, Brystet for hvælvet, det indrømmer jeg, men jeg foretrækker nu disse

fuldendte Dukker af buttet Kjød for det store Stativ, Venus fra Milo.

Og saa trippede hun afsted paa en aldeles uforlignelig Maade. Det saa ud, som om hun saa paa mig, naar hun gik forbi. Men den Slags Kvinder ser altid ud til alt muligt; og man ved alligevel aldrig . . .

En Morgen saa jeg hende sidde paa en Bænk, med en aaben Bog i Haanden. Jeg skyndte mig at sætte mig ved Siden af hende. Fem Minutter efter var vi Venner. Og herefter, hver Dag, naar vi smilende havde udvexlet de sædvanlige Hilsner: „Goddag Frue“ — „Goddag min Herre“, saa talte vi sammen. Hun fortalte mig, at hun var gift med en mindre Embedsmand, at Livet var sørgeligt, Fornøjelserne faa og Bekymringerne mange, og forresten fortalte hun mig meget andet.

Jeg fortalte hende, maaske tilfældig, maaske af Forfængelighed, hvem jeg var; hun hyklede fortrinligt, at hun blev noget forbavset.

Den næste Dag kom hun op i Ministeriet for at besøge mig, og hun kom saa ofte, at Budene, der nu kjendte hende, hviskede sagte til hinanden, naar de saa hende, det Navn, de havde givet hende: „Fru Leon“. — Det er mit Fornavn.

I Løbet af tre Maaneder saa jeg hende hver Morgen, uden at blive kjed af hende et Minut, hun forstod den Kunst at variere og krydre sin Kjærlighed. Men en Dag lagde jeg Mærke til, at hendes Øjne var omgivne med mørke Ringe og fulde af Taarer, som hun forsøgte at holde til-

bage, hun talte med Besvær og faldt hen i hemmelige Tanker.

Jeg bad hende, bønfuldt hende om at sige mig, hvad der trykkede hende. Endelig stammede hun skjælvende: „Jeg er . . . t . . . skal have et lille Barn.“ I det samme brast hun i Taarer. Jeg skar en forfærdelig Grimasse, og rimeligvis er jeg ogsaa blevet bleg, som man jo i Reglen bliver ved at høre den Slags Nyheder. De aner ikke, hvilken ubehagelig Fornemmelse man faar i Brystet ved Meddelelsen om disse uventede Faderrettigheder. Men tidligere eller senere lærer de det nok at kjende. Nu var det min Tur til at stamme: „Men . . . men . . . Du er jo gift, ikke sandt?“

„Jo, men min Mand er i Italien, der har han allerede været i to Maaneder og han kommer ikke tilbage for det første.“

Jeg holdt paa, hvad det end skulde koste, at fri mig for mit Ansvar, derfor sagde jeg: „Du maa ligestrax rejse ned til ham.“ Hun rødmede op til Haaret og slog Øjnene ned: „Ja . . . men . . .“ Enten turde hun ikke, eller ogsaa vilde hun ikke fortsætte.

Jeg havde forstaaet hende og jeg overgav hende diskret en Konvolut med Rejsepenge.

* * *

Otte Dage efter skrev hun et Brev til mig fra Genua. Ugen efter fik jeg et fra Florens. Derefter fulgte Breve fra Livorno, Rom og Neapel. Hun skrev til mig: „Jeg har det udmærket, min Elskede, men jeg ser for-

færdelig ud. Jeg vil ikke have, Du ser mig, førend det er overstaaet, ellers vil Du ikke elske mig mere. Min Mand har ikke den ringeste Mistanke. Da hans Forretninger endnu holder ham i længere Tid i dette Land, kommer jeg først tilbage til Frankrig, naar Barnets Fødsel er overstaaet.“

Efter omtrent otte Maaneders Forløb fik jeg fra Venedig et Brev med blot disse Ord: „Det er en Dreng.“

Nogen Tid efter traadte hun en Morgen, hurtig og pludselig, ind i mit Arbejdsværelse, friskere og smukkere end nogensinde, og kastede sig i mine Arme.

Vort gamle Kjærlighedsforhold begyndte paany.

Jeg gik ud af Ministeriet, hun kom derfor nu i min Bolig i Rue de Grenelle. Hun talte ofte til mig om Barnet, men jeg skjænkede ikke hendes Ord nogen Opmærksomhed, den Sag angik ikke mig. Jeg gav hende nu og da en ret betydelig Sum og sagde altid blot: „Gjem det til ham.“

Tilslidst plagede hun mig saa meget, at jeg lovede hende, jeg den næste Dag vilde gaa hen i Champ-Elysées, paa den Tid, hvor hun spadserede med ham.

Men da jeg skulde gaa derhen, blev jeg overfaldet af Frygt. Manden er svag og dum; hvem kunde vide, hvad der pludselig kunde foregaa i mit Hjerte. Dersom jeg kom til at elske dette lille Væsen, der skyldte mig sin Fødsel! Min Søn!

Jeg havde allerede baade Hat og Handsker paa. Jeg smed mine Handsker paa mit Skrivebord, min Hat paa en Stol. „Nej, det var bestemt, jeg gik

ikke derhen, det var det fornuftigste.“

Pludselig blev min Dør lukket op, og min Broder kommer ind. Han rækker mig et anonymt Brev, som han har faaet om Morgenen: „Underret Grev L... Deres Broder, om, at den lille Dame fra Rue Cassette gjør forfærdelig Nar af ham. Lad ham søge Oplysning om hende.“

Jeg havde ikke talt til et Menneske, om dette gamle Eventyr. Jeg blev derfor forbavset og fortalte min Broder Historien fra først til sidst. Og jeg tilføjede: „Hvad mig angaar, saa vil jeg ikke befatte mig med den Sag, men Du kunde gjøre mig den Tjeneste, at forhøre Dig, om hvorledes det forholder sig.“ — Min Broder gik sin Vej, og jeg sagde til mig selv: „Hvorledes kan hun bedrage mig. Maaske har hun andre Elskere? Hvad kommer det mig ved! Hun er jo ung, frisk og smuk; jeg har ikke forlangt noget andet af hende. Det ser ud, som elskede hun mig, og man kan egentlig ikke sige, at hun koster mig saa overdrevent meget. Saa jeg forstaar virkelig ikke.“

Min Broder kom snart efter tilbage. Hos Politiet havde man givet ham alle mulige Oplysninger om Manden: „Han var ansat i Indenrigsministeriet, han var korrekt, vel anskreven, godt omtalt, men gift med en meget smuk Kone, hvis Udgifter syntes lidt vel overdrevne for hans beskedne Stilling.“ Mere var der ikke.

Derpaa havde min Broder søgt Konen i hendes Hjem erfaret, at hun var gaaet ud; ved Hjælp af et Guldstykke havde

han faaet Portneren til at snakke. — „Fru D. . . ., var en udmærket Dame, og hendes Mand en udmærket Mand, de var hverken rige eller stolte, men flotte.“

For at sige noget spurgte saa min Broder:

„Hvor gammel er nu hendes lille Dreng?“

„Hun har slet ikke nogen lille Dreng, Herre.“

„Hvad for noget. Og den lille Leon?“

„De tager virkelig Fejl, Herre.“

„Hun fik ham jo for to Aar siden, dengang hun var i Italien.“

„Hun har aldrig været i Italien, Herre, i de fem Aar hun har boet her i Huset, har hun aldrig været rejst bort.“

Min Broder blev naturligvis meget forbavset over hvad han hørte, gav sig paany til at undersøge Sagen, og drev sine Efterforskninger saa langt som muligt. Ikke Spor af Barn, ikke Spor af Rejse.

Jeg var aldeles forbavset, men uden at forstaa Grunden til denne Komædie.

„Jeg vil,“ sagde jeg nu, „vide fuldstændig Besked. Jeg vil bede hende komme herhen imorgen. Du skal modtage hende i mit Sted, dersom hun har holdt mig for Nar, giver Du hende disse ti tusinde Francs, og saa vil jeg ikke se hende mere. Jeg begynder desuden ogsaa allerede at have faaet nok deraf.“

* * *

De kan nu tro mig, om De vil, Dagen forud havde jeg været fortvivlet over at have et Barn med denne Dame, nu var jeg

irriteret, skamfuld, næsten saaret over intet at have, Jeg var fri, uden Spor af Forpligtelse, behøvede ikke mere at ængste mig for noget, og jeg følte mig aldeles rasende derover.

Dagen efter sad min Broder i mit Arbejdesværelse og ventede paa hende. Hun kom hurtigt ind i Stuen, som hun altid plejede, løb hen imod ham med udbredte Arme og standsede pludselig, da hun saa ham.

Han hilste og gjorde en Undskyldning.

„De maa undskylde, Frue, at De træffer mig her i Stedet for min Broder, men han har bedet mig om at forlange nogle Oplysninger af Dem, som det vilde være ham selv pinligt at forlange.“

Derpaa saa han stift paa hende og sagde:

„Vi ved, at De ikke har faaet noget Barn med ham.“

Efter at den første Forbavelse havde sat sig, kom hun hurtig til sig selv, han satte sig og saa smilende paa sin Dømmen. Derpaa sagde hun ligefremt:

„Nej, jeg har slet ikke noget Barn.“

„Vi ved ogsaa, at De aldrig har været i Italien.“

Nu lo hun højt.

„Nej, jeg har aldrig været i Italien.“

Helt bestyrtet, sagde min Broder nu:

„Greven har bedet mig give Dem disse Penge og sige til Dem, at alt er forbi mellem Dem og ham.“

„Jeg faar altsaa ikke mere Greven at se?“

„Nej, Frue.“

Det lod til at gjøre hende

ondt, men hun sagde i rolig Tone.

„Det bedrøver mig; jeg holdt meget af ham.“

Da min Broder nu saa, at hun tog Sagen saa fornuftig, kom kom han til at smile og spurgte hende.

„Sig mig nu, hvorfor De egentlig har lavet hele denne lange og indviklede Historie om Rejse og Barn?“

Hun saa forbavset paa min Broder, som om han havde gjort et dumt Spørgsmaal og sagde;

„Tror De, at en ussel, lille, Borgerkone, som jeg, kunde have holdt paa Grev L . . ., en Minister, en fornem Mand, en Modeherre, baade rig og indtagende, i hele tre Aar, uden at have givet ham lidt at sørge for? Nu er det forbi. Og det gjør mig ondt. Men naturligvis, det kunde jo ikke vare evigt. Alligevel, i tre Aar er det i det mindste lykkedes mig. De maa hilse ham mange Gange fra mig.“

Hun rejste sig for at gaa. Min Broder sagde:

„Men Barnet, For De havde jo et, til at vise ham?“

„Naturligvis, min Søsters Barn. Hun laante mig det. Og jeg tør vædde paa, at det er hende, der har advaret Dem.“

„Ja, lad nu det være godt. Men alle Brevene fra Italien?“

Hun satte sig ned igjen, for rigtig at kunne le ud.

„Aa, jo, de Breve, det er et helt Digterværk. Greven var ikke for ingenting Udenrigsminister.“

„Men . . .“

„Det er min Hemmelighed. Jeg vil ikke kompromitere nogen.“

Hun hilste med et lidt dril-

lende Smil, og gik sin Vej uden at vise mere Bevægelse end en Skuespillerinde, der har spillet sin Rolle færdig.

*

Og Grev L . . . tilføjede som Historiens Moral.

„Vogt dem for den Slags Fugle!“

VII.

Smørkagen.

Lad os kalde hende Fru An-serre, for at man ikke skal opdage hendes virkelige Navn.

Hun hørte til disse parisiske Kometer, der lader ligesom en Stribe af Ild bagefter sig. Hun skrev Vers og Noveller ud af et poetisk Hjerte og var henrivende smuk. Hun saa ikke mange hos sig, og aldrig andre end udmærkede Folk. At blive modtaget i hendes Hus forudsatte en Adkomst, en virkelig Adkomst i Aandens Verden; i al Fald ansaa man hendes Invitationer derfor.

Hendes Mand spillede en ubemærket Statist—Rolle. Det er ikke nogen let Sag at være gift med en Stjerne. Han havde imidlertid haft en god Ide, nemlig den at skabe sig en Stat i Staten, han vilde selv besidde sin Fortjeneste; ganske vist, det var en anden Rangs Fortjeneste, men hvad gjør det. Han modtog derfor sine Venner paa samme Dag, som hans Kone modtog sine. Han havde sit særlige Publikum, der beundrede ham, og skjænkede ham mere Opmær-

somhed end hans lysende Led-sagerinde.

Han havde viet sig til Agrikulturen, dog dyrkede han den kun indenfor fire Vægge. Der findes jo ogsaa Stue-Generaler — alle dem, der fødes, lever og dør på Krigsministeriets runde Lædersæder, er de ikke netop af den Slags? — I Marineministeriet finder vi en Stuesoldat, — der findes ogsaa Stuekolonister o. s. v. Naa, han havde altsaa kastet sig over Agrikulturen, men han havde studeret den grundigt, i Forbindelse med de andre Videnskaber, Nationaløkonomi og Kunst — Kunst er jo nu til Dags Saucen, der hører med til alt. Han havde imidlertid bragt det til, at man sagde om ham: „Det er en betydelig Mand.“ Man citerede ham i de tekniske Revuer; og hans Kone havde opnaaet, at han blev udnævnt til Medlem af en Kommission i Landbrugsministeriet.

Denne beskedne Hæder tilfredsstillede ham.

Under Paaskud af, at det formindskede Omkostningerne, bad han sine Venner samme Dag, som hans Kone modtog sine, man kunde altsaa blande sig mellem hverandre; det gjorde man nu for Resten slet ikke, man dannede tværtimod to Grupper. Fruen med sine Tilhængere, der bestod af Kunstnere, Videnskabsmænd og højtstillede Embedsmænd opholdt sig i et Slags Galleri, der var møbleret og dekoreret i Empirer stil. Husherren trak sig sædvanligvis, sammen med sine Arbejdsmænd, ind i en mindre Stue, der brugtes til Rygeværrelse, og som Fru Anserre ironisk kaldte for „Landbrugssalonen“.

De to Lejre holdt sig fjernt fra hinanden. Hr. Anserre var dog for Resten slet ikke jaloux, han vovede sig undertiden ind i Akademiet, og der udveksledes da hjertelige Haandtryk, men Medlemmerne af Akademiet foragtede fuldstændig Landbrugssalonen, og det var meget sjældent, at en af disse Aandens eller Tankens Fyrster blandede sig med Landbrugerne.

Disse Modtagelsesfester var uden al Overdaadighed. En Kop The og et Stykke Smørkage, det var det Hele. I Begyndelsen havde Hr. Anserre forlangt, at der skulde være to Smørkager, en til Akademiet og en til Landbrugerne. Men Fruen havde meget rigtigt bemærket, at det vilde være, ligesom om man vilde fastslaa, at der var to Lejre, to forskellige Modtagelser, to Partier, og Husherren havde derfor ikke insisteret mere derpaa. Man serverede derfor nu kun en Smørkage, som først blev budt omkring inde i Akademiet og derpaa inde i Landbrugssalonen.

Denne Smørkage blev snart inde i Akademiet en Genstand, man viede en særlig Iagttagelse. Fru Anserre skar den aldrig selv i Stykker. Denne Rolle tilfaldt altid en eller anden af de berømte Gæster. Denne særlige Forretning, der var meget højt anset og eftersøgt, varede kortere eller længere Tid. Undertiden i tre Maaneder, sjældent længere. Man lagde tillige Mærke til, at det Privilegium, „at skære Smørkage i Stykker“, det syntes at medføre adskillige andre Forrettigheder, det var som et Slags Kongedømme eller rettere Vicekongedømme.

Den begunstigede havde det første Ord, han talte i en Slags befalende Tone, og alle Husfruens Gunstbevisninger tilhørte ham, uden Undtagelse.

Man kaldte disse Lykkelige i al Fortrolighed, med sagte Stemme bag Dørene, „Ridderne af Smørkagen“, og hver Gang en Ridder maatte afstaa sine Rettigheder til en anden, var der fuldstændig Revolution i Akademiet. Kniven var et Scepter, Kagen et Emblem. Man ønskede de Udvalgte til Lykke. Der var aldrig nogen af Landbrugerne, der skar Kagen i Stykker. Selv Husherren var udelukket, skjøndt han altid spiste sit Stykke.

Smørkagen blev i Tidernes Løb skaaret i Stykker baade af Digtere, Malere og Romantikere. En stor Musiker fordelte i nogen Tid Stykkerne, en Ambassadeur var hans Efterfølger. Undertiden bemægtigede en mindre berømt Mand sig den symbolske Kage, men han var altid elegant og fornem. Efter de forskjellige Perioder ældtes han sand Gentleman, fuldkommen Kavaller, Dandy eller ogsaa noget andet. Men allesammen iagttog de under deres flygtige Regjering den største Hensynsfuldhed overfor Ægtemanden. Og naar Timen for deres Fald slog, overgav de Kniven til en anden og blandede sig paany i den Sværm af Beundrere, der omgav den „smukke Fru Anserre“.

Denne Tingenes Tilstand varede længe, meget længe endogsaa. Men en Komet skinner ikke altid med samme Glans. Alt ældes i denne syndige Verden. Man maatte indrømme, at lidt efter lidt blev Ivrigheden efter at faa Loy til at skære

Kagen i Stykker svagere. Der var undertiden nogle, der ligesom betænkte sig, naar man præsenterede dem Fadet. Denne Forrettighed, der tidligere var saa efterspurgt, blev mindre søgt nu, og man bevarede den ogsaa kortere; man var ikke mere saa stolt over den. Fru Anserre var ødsel med baade Smil og Elskværdighed, alligevel, man skar ikke mere saa villigt. De nye Gjæster syntes ligefrem at undslaa sig derfor. De gamle „Riddere“ kom igjen til Naade, en efter en, ligesom dethroniserede Fyrster, som man indsætter et Øjeblik igjen i deres fordums Magt. Tilslidst blev de Udvalgte sjeldne, meget sjeldne. I en hel Maaned skar Hr. Anserre Kagen for, saa lod det til, at han ogsaa blev kjed deraf. Og en Aften saa man Fru Anserre, den smukke Fru Anserre, selv skære den i Stykker.

Men det lod dog til at kjede hende altfor meget, og den nævnte Aften insisterede hun saa bestemt overfor en Gjest, at han ikke turde undslaa sig derfor.

Nu var Symbolet alligevel for kjendt, man saa paa hinanden med forskrækkede og ængstelige Miner. Skære selve Kagen i Stykker, det var jo ikke noget; men Rettighederne der altid havde fulgt med denne Gunst de forfærdede nu. Saa saare derfor Kagen viste sig, saa man alle Akademikerne styrtede afsted mellem hverandre ind i Landbrugs-salonen, for ligesom at søge Ly bag Husherren, der smilte uophørlig. Og naar Fru Anserre viste sig i Døren med Kagen i den ene og Kniven i den anden Haand, saa ordnede de sig alle

bag Ægtemanden som for at bede ham om Beskyttelse.

Der forløb endnu nogle Aar. Der var ingen mere, der nogensinde skar Kagen i Stykker nu. Alligevel, af en Slags gammel Vane, spejdede hun, som man stadig galant kaldte „den smukke Fru Anserre“, hver Modtagelsesaften efter en trofast Ven, som vilde tage Kniven, men hver Gang foregik der den samme Bevægelse omkring hende. En almindelig Flugt, fuld af kombinerede og opfindsomme Manøvrer, for at undgaa at tilbyde sig.

Saa var det en Aften, at man præsenterede en ung Mand hos hende, et uskyldigt og uvidende Barn. Han kjendte intet til Smørkagens Mysterier. Da derfor Kagen viste sig, og alle de andre flygtede, blev han rolig siddende hos Fru Anserre, medens hun tog Fadet med Bagværket fra Tjeneren.

Hun troede maaske, han vidste Besked, hun smilede og sagde med rørt Stemme:

„Vil De maaske være saa elskværdig at skære denne Smørkage i Stykker for mig?“

Han skyndte sig at tage sine Handsker af, henrykt over Æren.

„Selvfølgelig Frue, med den største Fornøjelse.“

I det Fjerne, fra Galleriets Kroge, fra Døren ind til Landbrugssalonen, stirrede forbavsede Øjne hen paa ham. Da man imidlertid saa, at den nye Gæst skar for uden at betænke sig, nærmede man sig ivrigt.

En gammel humoristisk Digter klappede den Nyomvendte paa Skulderen:

„Bravo, unge Mand!“ hviskede han til ham.

Man betragtede ham nysgjerigt. Selv Ægtemanden lod til at være forundret. Hvad den unge Mand angik, saa forbavsede det ham; at man viste ham saa meget Hensyn, og i Særdeleshed forstod han ikke den umiskjendelige Gunst, den stumme Taknemmelighed, som Husets Frue bevidnede ham.

Det lod imidlertid til, at han endte med at forstaa det.

Men hvor [og naar det gik op for ham, det fik man aldrig at vide. Da han viste sig næste Gang, saa han eftertænksom ud, næsten lidt skamfuld, og det var med en vis Ængstelse han saa sig omkring. Det blev Thetid. Tjeneren viste sig. Fru Anserre tog smilende Fadet med Kagen, søgte med Øjnene efter sin unge Ven, men han var flygtet saa hurtigt, at han allerede var forsvundet. Hun begav sig paa Vej for at søge efter ham, og traf ham snart allerinderst i Landbrugssalonen. Der holdt han Hr. Anserre under Armen, medens han med en Slags Fortvivlelse spurgte ham til Raads om Midlerne til Vinlusens Tilintetgørelse.

„Kjære Ven,“ sagde Fruen, „vil De være saa elskværdig at skjære denne Smørkage i Stykker for mig.“

Den unge Mand rødmede lige op til Ørerne, stammede og tabte aldeles Hovedet. Nu fik imidlertid Hr. Anserre Medlidenhed med ham, han vendte sig mod sin Kone og sagde:

„Kjære Veninde, vil Du være saa elskværdig ikke at forstyrre os: vi taler om Agrikultur. Lad Baptiste skjære Din Smørkage i Stykker!“

Men efter den Dag var der

aldrig mere nogen, der skar Fru Anserres Smørkage i Stykker.

VII

Den Blinde.

Hvortfor er vi saa glade over den første Solstraale? Hvortfor fylder dette Lys, der kastes hen over Jorden, os med en Følelse af Lykke over at leve? Himlen er ganske blaa, Jorden ganske grøn, Husene ganske hvide og vore Øjne drikker henrykte disse straalende Farver, der er en Jubel for vor Sjæl. Vi føler en Lyst til at danse, løbe, synge, vore Tanker bliver saa lette og lykkelige, vi gribes af en uendelig Æmhed, allerhelst vilde vi omfavne selve Solen.

De Blinde, der sidder foran Dørene, ufølsomme i deres evige Mørke, bliver ved at være rolige som altid midt i denne nye Glæde; de forstaar den ikke, og hvert Øjeblik maa de holde igjen paa deres Hunde, der vil springe afsted.

Om Aftenen, naar de vender hjem, ved en ung Broder eller Søsters Arm, og Barnet saa siger: „Det har været dejligt Vejr i Dag,“ saa svarer de altid: „Ja, det har jeg saamænd maattet erfare, Loutou vilde slet ikke blive paa sin Plads“.

Jeg har kjendt saadan et Menneske, hvis Liv var det grusomste Martyrium, som man kunde tænke sig.

Det var en Bonde. Søn af en Forpagter i Normandiet. Medens

hans Fader og Moder levede, drog man dog lidt Omsorg for ham; han led ikke under andet end sin forfærdelige Prøvelse.

Men saasnart de gamle var døde, begyndte hans Tilværelse at blive gyselig. Han kom til at bo hos en Søster, og alle paa Gaarden behandlede ham som en Vagabond, der spiste de andres Brød. Ved hvert Maaltid bebrejdede man ham, hvad han spiste, man kaldte ham for en Døgenigt og en Bondelømmel, og skjændt hans Svoger bemægtigede sig hans Part af Arven, gav man ham kun med Uvillie hans Suppe, og aldrig mere, end netop hvad han behøvede for ikke at krepere.

Hans Ansigt var helt blegt, med to store, tomme, hvide Øjenhuler Under Fornærmelserne var han ganske ubevægelig, fuldstændig indesluttet, man anede ikke om han følte den og forstod den. Han havde desuden aldrig kjendt nogen Slags Æmhed, hans Moder havde altid behandlet ham lidt haardt, hun holdt neppe af ham. Paa Landet er de Unyttige en Byrde, og Bønderne gjorde gjerne ligesom Hønsene, der dræber deres vanføre Unger.

Saa snart han havde spist sin Suppe, satte han sig, om Sommeren foran Huset, om Vinteren op mod Ildstedet, og derfra rørte han sig ikke før end Sengetid. Han gjorde ikke en Bevægelse, kun hans Øjenlaag, der virrede op og ned i nervøs Lidelse, sænkede sig undertiden ned over hans hvide Øjne. Havde han mon en Sjæl, en Tanke, en bestemt Følelse af, at han levede? Det var der ingen, som spurgte om.

Saaledes gik det i Løbet af

nogle Aar. Men hans Udygtighed til alt Arbejde, i Forbindelse med hans Ubevægelighed, endte med at gjøre hans Slægtninge aldeles rasende. Han blev nu en, de lod alt muligt gaa ud over, en Art naragtig Martyr, et Bytte, der var overladt deres medfødte Grusomhed, og deres utæmmede Lystighed var undertiden helt dyrisk.

Man opfandt alle mulige grusomme Løjer, som hans Blindhed opfordrede til. Og for at holde sig til Gode, for hvad han spiste, gjorde man hans Maaltider til Fester for Naboerne og til Kval for den Ulykkelige.

Bønderne fra de omliggende Huse kom for at more sig over ham; man meldte det til hinanden, og hver Dag var Forpagtergaardens Kjøkken helt fuldt. Sommetider satte man en Kat eller Hund op paa Bordet foran hans Tallerken, hvoraf han allerede var begyndt at søbe Suppen. Dyret gjættede med sit Instinkt denne Mands Svaghed, den nærmede sig forsigtigt, spiste uden at gjøre Støj, labede ganske stille denne Lækkerbidsken i sig. Naar saa pludselig et lidt højere Smadsk med Tungen forraadte den stakkels Fyr, hvad der foregik, og han hævede Skeen og slog paa Maa og Faa ud efter Dyret, var det forsigtigt flygtet sin Vej.

Nu lo, skreg og stampe de Tilskuerne, der sad langs med Muren. Den Blinde satte sig uden at sige et Ord igjen til at spise, i den højre Haand holdt han Skeen, medens han med den venstre, som han strakte frem foran sig, søgte at værges sin Tallerken.

Undertiden lod man ham knase

Knapper, Træ, Blade, ja endogsaa Griserier, som han jo ikke kunde skjelne.

Tilsidst blev man dog kjed af disse Løjer, og Svogeren, der var rasende over stadig at skulle føde ham, slog ham og gav ham Lussinger, idet han lo over de unyttige Forsøg, den Blinde gjorde for at afparere Slagene eller gjengjælde dem. Dette blev til en ny Leg, en Leg med Slag. Karlene, der pløjede, Murerhaandlangeren og alle Folkene slog ham hvert Øjeblik med deres Hænder i Ansigtet, noget, der foraarsagede en pludselig Bevægelse af hans Øjenlaag. Han vidste ikke, hvor han skulde skjule sig og stod derfor altid med Armene ud for sig, for at undgaa, at man kom ham for nær.

Tilsidst tvang man ham til at tigge. Man posterede ham paa Vejene paa Markedsdagene, og saasnart han hørte Lyden af Skridt eller Støjen af en Vogn, som nærmede sig, holdt han sin Hat frem og stammede: „Aa, i Guds Navn, forbarm jer over mig!“

Men Bønderne var ikke ødsle, og der kunde gaa Uger, hvor han ikke bragte en Skilling med sig hjem.

Der brød nu et uudslukkelig og ubarmhjertigt Had ud imod ham. Og hør nu, hvorledes han døde.

En Vinterdag, da Sneen laa højt, og det frøs forfærdeligt, fulgte hans Svoger ham om Morgen meget langt bort, til en stor Hovedlandevej, hvor han skulde staa og tigge. Han lod ham blive derude hele Dagen, og om Aftenen sagde han til Folkene paa Gaarden, at han ikke havde

kunnet finde ham. „Aa, det er saamænd ikke værd at grunde over det, der er naturligvis en, som har taget ham med sig hjem, fordi han frøs. Han er saamænd ikke forsvundet for bestandig. Han kommer nok igjen i Morgen, naar han skal have sin Suppe.“

Men han kom ikke igjen næste Dag.

Da den Blinde havde ventet i flere Timer, var bleven helt stiv af Kulde og følte sig Døden nær, saa begav han sig selv paa Hjemvejen. Men han kunde ikke finde Vejen, der var helt bedækket med Is, og han gik paa Maa og Faa, faldt i Grøfter, kom op igjen, bestandig uden at klage, han søgte bare efter et Hus.

Men Kulden havde helt stivnet ham og taget Magten fra ham, og hans svage Ben kunde ikke mere bære ham, han satte sig midt paa en Eng. Og han rejste sig ikke igjen.

De hvide Snefnug, der faldt, begravede ham helt. Hans stive Legeme forsvandt under denne uophørlige Ophobning, og intet angav mere det Sted, hvor hans Lig laa.

Hans Slægtninge lod i otte Dage, som forhørte de sig om ham, og søgte efter ham. Ja, de græd endogsaa.

Vinteren var haard, og Tøbrudet kom først sent. En Søndag, da Bønderne gik til Kirke, lagde de Mærke til en vældig Skare Krager, der uophørlig svævede over den store Eng, for derpaa, alle som en, at slaa ned paa et bestemt Sted. Naar de fløj bort, kom de altid tilbage igjen.

Den paafølgende Søndag var alle de sorte Fugle der endnu. De dannede som en hel mørk Sky paa Himlen, fra alle Verdens Hjørner var de kommet, og med mægtige Skrig lod de sig falde ned paa den hvide Sne, hvor de dannede en besynderlig mørk Plet, og gjennemrodede Sneen med stor Vedholdenhed.

En Dreng gik hen for at se, hvad det var, og han opdagede den Blindes Legeme. Det halve af Liget var allerede fortæret og Kjødet hugget af. De blege Øjne var forsvundne, Fuglenes lange graadige Næb havde pillet dem ud.

Ende

9)

Forfatteren frem!

af

Ernst William Hovnung

„VORT LAND“S FORLAG

KJØBENHAVN

TRYKT HOS BRØDRENE HORNUM

1899

Denne Fortælling handler om to Mænd, og saa om en Komædie, men ikke om nogen Kvinde. Og jeg har ikke selv lavet Historien, men jeg har den fra en gammel Herre, som jeg holder meget af. Den eneste Fejl ved den er, at han selv burde have skrevet den. Det vil han nu imidlertid paa ingen Maade, da han i sine unge Dage har kjendt den ene af de to Personer, Historien handler om, særlig godt. Men jeg har hans Tilladelse til at fortælle Historien igjen, nogenlunde som han fortalte mig den — dersom jeg bare kan det. Ellers gaar jeg hjem til ham og tager mine Skænd — dersom jeg da tør det.

* * *

„Naa, saa de vil gjerne høre Historien om stakkels gamle Pharazyn og hans Stykke. Men jeg vil nu ikke fortælle Dem den . . .

Naa, alligevel, lad gaa. Det første, jeg husker om den Sag, daterer sig fra en Sommernat oppe hos mig selv, Han ødelagde mig mit Aftenarbejde ved at komme op til mig, ganske betaget af en Idé, han havde faaet. Jeg husker godt den Ed, med

hvilken jeg lagde mine Papirer ned i en Skuffe. Men et Øjeblik efter havde jeg glemt min ufuldførte Artikel, og var glad over at Pharazyn var kommet.

Vi var begge to unge Forfattere, jeg vil dog med det samme lade Dem vide min unge Ven, at den Gang var det ikke saa nemt som nu for en ung Forfatter at skrive. Jeg tænker mindre paa Dygtighed, end paa god Betaling og mindre paa god Betaling, end paa billig Berømmelse. Ingen af os havde nogensinde haft vore Navne offentlig nævnde — ikke engang i et eller andet lille ulæst eller ulæseligt Tidsskrifts Forfatterfortegnelser: I de Dage var der ingen, som brød sig om andre Navne end det halve Dusin, som allerede var berømte, derfor blev Pharazyns og mit heller aldrig nævnt i Aviserne, skjønt flere af dem benyttede det Stads vi lavede.

Paa en vis Maade var vi Rivaler, for vi skrev den samme Slags Ting, og for de samme Blade; det var ogsaa derfor, vi havde truffet hinanden; men aldrig havde der været venligere eller mere hjælpsomme Rivaler til. Vi supplerede hinanden

ganske mærkeligt godt. Og der-
som jeg paa nogen Maade havde
kunnet forstaa Samarbejde, vilde
jeg sige, at jeg kunde have sam-
arbejdet med Pharazyn paa en
aldeles ideel Maade. Jeg var
ham overlegen i Dannelse, og
kunde knuse ham fulstændig, hvad
Legemsbygning angik, og det
generer jeg mig ikke for at sige,
for dermed ender ogsaa min
Overlegenhed. Naar han havde
noget at fortælle, gjorde han
det med en Frihed og Voldsom-
hed, hvori jeg var ham ganske
underlegen, saavel dengang, som
nu. Og selv om han kun havde
faa Ideer saa var man altid sik-
ker paa, at de ikke hørte til
dem, der gaar tretten af paa
Dusinet. I Styrke og Originalitet
stod han langt over mig. Og det
var paa Grund af disse sine
Egenskaber, at Pharazyn vilde
have gjort Karrière, dersom han
bare havde holdt sig til rigtig
almindelig fortællende Prosa.

Den Idé, som han hin Aften
ikke kunde gemme i sin egen
Barm, var saa ny simpel og
dramatisk som nogen, der har
fortumlet en Romanforfatters
Sjæl eller gjort en Digterbroder
grøn af Misundelse.

Jeg ser ham for mig, som
han gik frem og tilbage med
hurtige, nervøse Skridt, medens
han skitserede sin Fortælling
Stykke for Stykke, ofte de mindst
gode Stykker omhyggeligst, men
hele Tiden var det med den ham
egen glammende Livfuldhed, der
gjør mig saa bedrøvet naar jeg
tænker paa det — aa, saa uende-
lig bedrøvet.

Sommetider standsede han
foran mig, der sad og lyttede,
lagde den ene Haand ovenpaa

den anden, og saa ned paa mig
med et stort, forbavset Smil,
som kunde han ikke rigtig tro
paa, at Gud virkelig havde ladet
alt dette fødes i hans Hoved,
eller at Gaven var virkelig Guld,
skjønt den jo nok ved første
Øjekast straaledede godt nok dertil.
Men i den Retning kunde jeg
berolige ham. Min aarvaagne
Jalousi lod mig beundre paa en
sober Maade. Men da han saa
fortalte mig, som noget ganske
tilfældigt, at han havde i Sinde
at lave det til et Stykke og ikke
til en Roman, ja, saa havde jeg
den store Tilfredsstillelse, øje-
blikkelig at kunne kalde ham for
en Dumrian.

Alle den Tids Forfattere. maa
De vide, havde en vis ængstelig
Respekt for den Teknik, der for-
dredes for at skrive et Teater-
stykke. Det faldt os aldrig ind
at sjofle de litterære Traditioner,
som det ikke var vor Forretning
at forstaa. Vi stod tilbage for
Jer Nutidsfortællere i alle Maader.
Men Pharazyn var en Slags For-
løber, og han paastod, at ethvert
intelligent Menneske kunde skrive
en Komædie, naar det var ham
om at gjøre, forudsat naturligvis
at han i det Hele taget kunde
skrive. Han fastholdt, at hans
Idé var som skabt for et Teater-
stykke, og det var den paa en
Maade ogsaa. Men jeg sagde
alligevel til ham, at jeg tvivlede
paa, han selv kunde lave det,
saa det lod sig spille. Jeg vidste,
at jeg havde Ret. Han havde
hverken Erfaring eller den med-
fødte konstruktive Dygtighed,
som det er en absolut Nødvæn-
dighed at besidde for at skrive
en ordentlig Komædie. Jeg bad
ham om at skrive en god, dra-

matisk Roman, for med et Slag at gjøre sin Lykke. Men nej, han var paastaaelig, og der var ikke andet for, end at lade ham løbe Linen ud. Han kunde allerede se og høre Publikum baade le og græde, sagde han, og uden Tvivl havde han allerede Visioner.

Naa, alligevel sad vi oppe hele Natten, disputerede, røg Tobak og drak Whisky, indtil mine Vinduer, der vendte ud mod Floden, fangede den opgaaende Sols Straaler. Saa overgav jeg mig tilsidst, for den kjære Pharazyn var mere paastaaelig end nogensinde, skjønt han takkede mig paa den mest godmodige Maade for mine velmente Raad.

„Hør nu engang gamle Dreng“, sagde han medens han satte sin Hat paa Hovedet. „Du skal ikke høre et eneste Ord mere om Stykket, førend det er skrevet og Du skal heller ikke spørge til det. Er det en Aftale? Naa godt. Naar det er færdigt — der skal ikke mangfe et Komma — saa skal Du komme op til mig og saa sidder vi oppe hele Natten, og jeg læser det for Dig. Og det sværger jeg paa, kjære Ven, at dersom de ved den første Opførelse kalder mig frem, og ønsker jeg skal holde en Tale til dem — og jeg saa ser Dig sidde paa Din Plads, som det gamle velsignede Fæ, Du er — ja, saa sværger jeg, at jeg vil overlevere Dig og Din Forudsigelse til hele Publikums Forargelse, saa sandt hjælpe mig Gud!“

„Du kan stole paa, jeg skal stille til denne første Opførelse.“

I Løbet af de næste sex

Maaneder saa jeg meget lidt til Pharazyn, og endnu mindre, da vi kom ind i det ny Aar. Han besøgte mig meget sjældent nu, og naar han kom, kunde jeg aldrig overtale ham til at blive siddende længe hos mig. Og engang, da jeg klattrede op til hans Loftskammer (det var bogstaveligt ikke andet), svarede han mig ikke, skjønt jeg kunde lugte hans Pibe gennem Nøglehullet, som han havde drejet Nøglen om i. Men han var yderst elskværdig naar vi tilfældig mødtes. Han sagde, at han arbejdede meget haardt, og det kunde jeg sandelig forstaa; hans Ydre, som aldrig havde været hans stærke Side, var mere sjudsket, for ikke at sige sjoffere, end sædvanlig. Han blev ved med at sende mig disse løjerlige Tidsskrifter og Blade, hvori hans Sager stod trykte, det var noget, vi altid gjensidig havde gjort.

Jeg tænkte ikke videre over den Ting, jeg antog han skrev disse Ting omtrent samtidig med at de blev trykte, skjønt mine rigtignok i Reglen laa hen et Aar, førend de saa Dagens Lys.

Naa, en Dag hørte jeg saa, at han arbejdede i vor fælles Retning, og ialt Fald for Øjeblikket havde lagt sit Stykke paa Hylden, det Stykke, De nok husker, jeg ikke maatte spørge til.

Jeg tog imidlertid aldeles Fejl. En Aften, i Marts Maaned, kom han op til mig med udtæret Ansigt, brændende Øjne og et omfangsrigt, rent Manuskript i Haanden, som han med et Smeld kastede paa min Pult. Det var det Stykke, som han havde skitseret for mig for otte-ni Maane-

der siden. Det var forfærdeligt at høre ham sige, at han havde arbejdet paa det lige fra den Aften til nu. Han formelig roste sig af, at han ikke havde skrevet en Linje af noget som helst andet i den Tid, kun hver Linje i sit Stykke havde han skrevet mere end ti Gange om.

Jeg husker, jeg saa nysgjerrig paa hans medtagne Klæder. Saa mindede jeg ham om, at det var hjemme hos ham, og ikke hos mig, at jeg skulde høre ham læse sit Stykke. Han tilstod nu, at han ikke engang havde en Stol at byde mig — hans Værelse var fuldstændigt plyndret — han havde ofret alt for at kunne skrive sit Stykke, og det vilde han gjøre om igjen, dersom det behøvedes. Jeg var gruelig vred paa mig selv. Jeg kunde saa let have hjulpet ham, uafhængig som jeg var stillet. Men der havde altid været over ham en forbandet nødvendig Uafhængighed, og det har slaaet mig siden efter — jeg antager jeg efter saa mange Aars Forløb tør sige det — at det var Bevis paa en tarvelig, men dødelig ærlig Oprindelse,

Han læste sit Stykke for mig, over tredie Akt græd jeg, og det gjorde han ogsaa. Jeg syntes dengang, og syntes det endnu, at den var genial, den tredie Akt — den tog Vejret fra en. Og det forekom mig, som om Stykket maatte gjøre sig, naar det blev spillet, skjønt jeg naturligvis tog alle mulige Forbehold, og blev ved at gjentage, at min Mening naturligvis ingen Værdi havde paa det Punkt. Jeg ved kun, at jeg saa Stykket blive spillet, medens jeg gik op og ned

i Stuen (for denne Gang var det mig, der var i altfor stærk en Sindsbevægelse til at kunne sidde stille) og det var nok til at gjøre en sangvinsk. Jeg blev ligesaa begejstret over Stykket, som om det kunde have været skrevet af mig selv (hvad det aldrig kunde have været), jeg var ude af Stand til at foreslaa en eneste Forbedring. Jeg kunde heller ikke indestaa for dets sikke Antagelse. Og vi talte endnu, da Solen igjen kom snigende ind af Vinduet, man kunde knap se den for Tobaksrøg, men denne Gang havde ri tømt Flasken paa Pharazyns Stykkes Held.

Aa disse Nætter — disse Nætter, hvor var de gode! Jeg vilde, Gud forlade mig, ofre mange Ting for igjen at være ung og føle mig talentfuld, og saa kjende en Mand, som vilde sidde oppe hele Natten sammen med mig for at bestemme over Verden, ved en Flaske ærlig Grøg,

Maaske skulde jeg, naar jeg betænker hvad der fulgte efter, skamme mig over saadan en Nat, og netop særlig over den Nat, som jeg tilbragte med netop den Kammerat. Men det er nu engang efter min Mening latterligt at drage Konsekvenser af enhver lille Handling. Og jeg vil aldrig indrømme, at stakkels Pharazyns fuldstændige Ruin var grundlagt eller fremskyndet ved disse vore ungdommelige og højsindede Orgier.

Efter at hans Dage var gaaet med at opsøge disse gyserlige Teaterdirektører i kolde Gange og Trapper, eller vente paa dem udenfor paa Gaden foran Teatrets Søjlegang, og efter at

han havde mødt hundrede af Udflugter og Affejelser, som endte med, at man gav ham hans Manuskript tilbage, pjaltet men ulæst, saa ved jeg nok, at det Vrag, der undgik mig i Fleet Street, eller ikke vilde kjendes ved mig i Strand, havde set dybere og hyppigere i Glasset, end en ordentlig Mand bør gjøre det. Men jeg er ikke sikker paa, at det gjorde noget videre — noget videre, De forstaaer mig nok — naar den Mands Hjerter alligevel var knust.

De sidste Ord, jeg vexlede med min stakkels gamle Ven, lyder endnu den Dag i Dag for mine Øren, hvergang jeg tænker paa ham, og jeg kan gjentage dem efter for et. Det var flere Aar, efter at vor fortrolige Omgang var ophørt; jeg vidste ikke andet om ham, end at han var fuldstændig forfalden, da jeg pludselig en Dag fik Øje paa ham udenfor et Teater. Det var det Teater, som i nogle Aar var en ren Guldgrube for en vis Morton Morrison, ja, De har vel næppe hørt hans Navn nævne engang, men paa et vist Tidspunkt var han Publikums Yndling, og det var netop i de Dage, at hans Berømmelse var paa sit højeste. Naa, der stod altsaa Pharazyn, med Hænderne i Lommen og en Kridtpibe stikkende ud mellem sit uplejede Skjæg, han stod lænet op mod Døren ind til Parterret, saa han kunde ikke undgaa mig. Men han vilde ikke tage sin Haand ud af Lommen for at ryste min. Og da jeg, uden at tænke derover, spurgte, hvorledes han havde det, lo han mig lige op i Ansigtet, og jeg indsaa, jeg havde baaret

mig galt ad. Han var forfærdelig udtæret og næsten pjaltet. Og medens jeg stod og grundede paa, hvad jeg skulde sige og gjøre, hostede han og spyttede ud paa Fortovet; jeg saa det var Blod.

Jeg ved ikke, hvad De vilde have gjort for ham, men da jeg vidste, hvad der havde bragt ham i den Forfatning, hvori han var, kunde jeg ikke tænke paa at foreslaa ham at gaa ind og drikke et Glas sammen med mig. Det var midt om Vinteren, og jeg har jo sagt Dem, at han var bogstavelig talt i Pjalter. Jeg tænkte, at kunde jeg bare faa ham ind i en Bar, kunde jeg maaske ogsaa faa ham til at spise noget, desuden vilde jeg sikkre mig ham, at han ikke paany skulde slippe fra mig. Men De kan forstaa min Forbavselse, da han ganske kort afslog at gaa med mig, selv hen at drikke noget,

„Ved Du da ikke,“ sagde han med sin ru Stemme, „at her strax vil være Trængsel, og jeg vil sikkre mig den bedste Plads i Parterret — den bedste i hele Teatret. Jeg har ikke smagt vaadt i min Mund i to Dage, og jeg vil heller ikke gjøre det, førend jeg har set Stykket. Jeg har allerede staaet her en hel Time, og endnu er jeg den eneste, men det bliver jeg neppe ved med, dersom jeg nu gaar herfra, og jeg tør derfor ikke risikere det; Du skal have Tak for det Tilbud!“

Nu huskede jeg pludselig paa, at der i Aften skulde spilles et nyt Stykke af Morton Morrison. Det burde jeg aldeles ikke have glemt, jeg havde jo min Billet

hos mig, og jeg vidste, der ventedes en Spalte af mig i Morgen mellem 12 og 1. Men dette bedrøvelige Møde havde opslugt alle mine andre Tanker.

„Naa, kjære Ven,“ sagde jeg med noget, der skulde forestille et Smil, „hører Du ogsaa til Premièrepublikummet.“

„Kun i dette Teater.“

Han saa mig paa en løjerlig Maade lige ind i Ansigtet.

„Du beundrer altsaa Morrison meget?“

„Jeg elsker ham.“

Jeg antager mit Blik lod ham tø op, skjønt Gud skal vide, jeg kjæmpede haardt for ikke at saare ham ved at se medlidende ud. I alt Fald begyndte han at forklare sin Handling, i et bittert, rapt og voldsomt Udbrud.

„Skal jeg sige Dig noget,“ sagde han, idet han sænkede sin hæse Stemme, „jeg haabede, at jeg aldrig mere skulde faa Dit Ansigt at se. Og jeg haabede heller ikke, Du skulde faa mit at se mere. Men nu er Du her, og jeg be'r Dig om ikke at gaa strax, jeg vil alligevel gjerne sige Dig, hvorfor jeg sætter saa stor Pris paa Morton Morrison. Jeg kjender ham ikke, husk det — og han kjender heller ikke mig — men engang, for længe siden, har jeg haft noget at gøre med ham. Og Gud velsigne ham, saa vel som han forbandede alle andre Teaterdirektører i London, for han var den eneste af dem allesammen, der hørte høfligt paa mig, og gav mig et venligt Ord!“

Jeg vidste, hvad han talte om, og det vidste han ogsaa, vi havde forstaaet hinanden altfor godt i gamle Dage.

„Allersidst gik jeg med det til ham,“ vedblev han, og tørrede sine fugtige Læber med Haanden. „Da jeg begyndte at høre omkring med det, var han endnu en ubekendt Mand; siden kom han jo op her paa dette Teater. Han lod mig læse det for sig. Derpaa bad han mig om at maatte beholde det en Uge, og da jeg kom tilbage efter det, sagde han, hvad de havde sagt allesammen, at det ikke lod sig spille. Men Morton Morrison sagde det paa en ordentlig Maade. Øn da han saa, hvor usigelig nær jeg tog mig det, bad han mig fortælle sig alting om Stykket. Bagefter raadede han mig saa til at brænde det, i Stedet for at spille mit Liv med at rende rundt med det. Og jeg brændte det i Kaminen i hans Paaklædningsværelse, men Skaden, det havde gjort mig, var for stor til, at den kunde afhjælpes. Jeg havde skrevet det med mit Hjerteblod — gamle Dreng — det ved Du! Og slet ingen af dem allesammen vilde tro paa det — aa Gud! Men Morrison var venlig — han er en god Mand — og det er Grunden til, at Du altid vil se mig den Aften, der første Gang gaar et af hans Stykker, jeg kommer, ligetil Flasken har gjort det af med mig.“

Jeg havde ikke hørt paa hans sidste Ord. Der var en Ting, der havde optaget mig altfor meget.

„Du brændte Dit Stykke,“ jeg kunde kun mumle det halvhøjt, „og det kunde være blevet saadan en storartet Roman! Men Du har da vel nogle Udkast til det liggende?“

„Jeg brændte Resten da jeg kom hjem,“ sagde Pharazyn, „og

om ikke lang Tid skal jeg mødes med dem, og brænde med.“

Jeg havde ikke noget at svare dertil, og var desuden optaget af mit Synspunkt.

„Jeg har ikke store Tanker om den Mands Venlighed, der faar en anden Mand til at brænde sit Arbejde og saaledes tilintetgjøre det,“ sagde jeg med en god Del Indignation, jeg var rasende paa denne Morrison — en Kage-mand, hvis Modeberømmelse irriterede mig.

„Hvad mener Du da om det?“ sagde Pharazyn, han stak en Haand ind bag sin usle Frakke, trak den ud igjen og rystede for-sigtigt noget foran mine Øjne.

„En fem Punds Note.“

„Ja, det ved jeg nok, men var det maaske heller ikke Venlighed?“

„Naa, saa Morrison gav Dig den?“ spurgte jeg.

En to-tre Personer stod nu ved Siden af os udenfor Indgangen. Pharazyn skyndte sig derfor med at skjule sine Penge i sin Lomme. Medens han gjorde det, slog hans forfærdelig pjaltede Ydre mig paany.

„Vil Du aldrig bruge den?“ spurgte jeg hviskende. Og han svarede ligeledes hviskende:

„Nej, aldrig, det er alt hvad mit Stykke har indbragt mig — alt. Det blev givet mig som en Velgjerning, men jeg tog det som noget, der tilkom mig — det var hvad jeg havde fortjent for alt mit Slid og for al den Tid, jeg havde ventet i, for al det Kjød og Blod og Selvgivelse, som det havde kostet mig. Giv den ud? Nej, Du kan tro mig. Den skal tjene til at begrave mig anstændigt, som jeg har fortjent det.“

Vi kunde nu ikke tale mere sammen. Og alle disse fremmede Menneskers Nærværelse hindrede mig i at give ham min Overfrakke, jeg hviskede det til ham, og jeg bad ham og bønfuldt ham om at gaa bort med mig og faa den, medens der endnu var Tid, til at han kunde komme tilbage igjen og faa sin Plads i første Række. Men han vilde ikke høre Tale derom, og den Maade, hvorpaa han afslog det, mindede mig om hans gamle stridige Uafhængighed. Alt, hvad jeg kunde faa ham til at love mig, var, at han vilde spise sammen med mig efter Forestillingen. Og jeg forlod ham i det raar, frostagtige Tusmørke, pjaltet og uredt, som han stod ved Lampen, der nu var bleven tændt over Indgangsdøren, lysende henover de udtærede Træk; disse Træk, der engang havde tilhørt min bedst begavede Vens ivrige, uforglemmelige Ansigt.

Jeg saa ham strax, da jeg kom ind i Theatret, jeg nikkede til ham, han besvarede min Hilsen med en næsten umærkelig Bevægelse. Jeg saa nu ikke mere hen til ham, inden Stykket begyndte; jeg havde forstaaet, at han ikke ønskede det. Fristelsen var imidlertid meget stor for mig, længe kunde jeg ikke modstaa den. Pharazyn sad nemlig midt for i Parterret, jeg i en af de sidste Loger, jeg var meget ængstelig for ham, jeg vilde gjerne hele Tiden være sikker paa, at han ikke forlod sin Plads og saaledes igjen slap fra mig, jeg blev lidt nervøs, blot han i fem Minutter var ude af min Synsvidde.

Derfor vidste jeg ogsaa bedre Besked med de gradvise Foran-

dringer paa Pharazyns stakkels Ansigt, medens Scene fulgte paa Scene, end jeg egentlig vidste Besked med selve Følgerækken og Fortjenesten af disse Scener selv. Jeg var i det Hele taget mere optaget af min Ven end af Stykket, der blev spillet. Det var dog først henimod Slutningen af første Akt, at den besynderlige Spænding i hans Ansigtstudtryk slog mig.

Hans Øjenbryn var trukne i Vejret, han saa ud, som vilde han ikke tro sine egne Øjne, jeg kunde imidlertid ikke opdage noget mærkeligt ved Stykket endnu. Jeg havde for Resten kun skjænket det ringe Opmærksomhed, men det forekom mig at være fornuftigt og lovede godt. Jeg havde ogsaa en Fornemmelse af, at jeg havde set det før, dog kunde jeg ikke netop sige, hvor eller naar, dertil var jeg for optaget af at iagttage Pharazyns Ansigt. Det var ogsaa hans Ansigt, der i anden Akt fortalte mig, hvorfra jeg kjendte det. Du store Gud, det var hans eget Stykke!

Det var Pharazyns Stykke, tilsyneladende omarbejdet, men ikke i det væsentlige. Men det eneste, jeg fra nu af fulgte, var det Skuespil, der foregik i Parterret, ikke det paa Scenen, som jeg havde vendt mig bort fra. Jeg saa min gamle Vens Ansigt vrides og fordrejes, indtil det stivnede i en rædselsfuld Ro. Og medens jeg iagttog ham, huskede jeg, hvorledes han havde udmalet sig den første Opførelse, medens han endnu kun havde skitseret sit Stykke for mig, og den Tanke faldt mig ind: dersom han nu ogsaa kommer til at tænke der-

paa, mon det saa vil forøge den Bitterhed, som nu opfylder ham?

Men trods alle disse Tanker lyttede jeg nu ivrigt nok efter Stykkets Ord. Og i tredje Akt hørte jeg de selvsamme Ord, som min Ven havde skrevet, der var ikke rørt ved en Linie af den store Scene, der havde faaet baade ham og mig til at græde dengang hjemme i min Stue. Og jeg sværger Dem til, De kan tro mig, om De vil — at ved den Scene, der netop var, ligesom Pharazyn selv havde skrevet den, da han igjen hørte disse Ord, forsvandt pludselig den indædte Vildskab, der havde fortrukket hans Ansigt, jeg saa det straalende som forud, og hans Øjne fyldtes af de bedste Taarer, man kan udgyde — en Kunstners Taarer over hans eget Arbejde.

Og da Akten var forbi, sad han i nogle Minutter, støttende sit Hoved i Handen, og indsugede det Bifald, der lød rundt om ham. Saa rejste han sig op og sneg sig ud af Huset, paa den Side, hvor jeg sad. Jeg troede, han vilde tale med mig og rejste mig op for at gaa hen til ham, men han lod, som om han ikke saa mig, stod blot ganske stille lænet op mod Væggen med et Ansigt saa roligt og kridhvidt, som var det hugget i Marmor.

Hvad der nu fulgte paa, kan jeg fortælle Dem lige saa hurtigt som det passerede i Virkeligheden.

Jeg har aldrig før i mit Liv hørt Publikum eftertrykkeligere forlange at se Forfatteren, og i min voldsomme Nysgjerrighed for at se, hvem der vilde vise sig, vendte jeg mig om mod Scenen. Stykket var nemlig anonymt. Jeg antog at Morrison selv vilde vise

sig. Og det gjorde han ogsaa. Men da Løgneren kom over hans Læber, og lige før Bifaldet skulde til at bryde løs — i dette aandeløse Minut — lød der et rasende Udbrud paa venstre Side af mig, derpaa et Plump! Pharazyn var sprunget over Barrieren og styrtede ned ad Gangen og hen mod Scenen. Jeg tror, det var hans Hensigt at springe op over Rampen og møde Morrison paa hans egen Grund, men Orkestret var imellem, alle Musikerne havde rejst sig op. Han vendte sig nu vildt mod os Journalister, vi kunde alle høre, hvad han sagde, selv om jeg ikke tør sige, at hele Huset kunde høre det. Det var kun nogle faa Ord, han fik sagt.

„Mine Herrer!“ raabte han, saa højt han kunde, „mine Herrer, ogsaa jeg er Journalist. Jeg skriver, ligesom De gjør, og jeg har skrevet det Stykke, De har set nu. Denne Mand har aldrig skrevet det — jeg, jeg har gjort det. Den Mand har kun omarbejdet det. Jeg læste det for ham for to Aar siden — for to Aar siden, mine Herrer. Han bad om at beholde det en Uge, og derefter fik han mig til at brænde det som noget Juks — efter at han først havde kopieret det. Og han gav mig denne her, mine Herrer — denne — denne — som jeg nu giver ham tilbage igjen.“

Det Hele tog kun nogle faa Sekunder. Men aldrig glemmer jeg, saa længe jeg lever, Morrisons sminkede Ansigt oppe paa Scenen, og det svedende hvide Ansigt neden for, heller aldrig

den Maade, hvorpaa Pharazyn stakkels Fingre viftede med fem Punds Noten, som han havde gjemt som en Skat i to Aar. Og endnu mindre det „Hys“, der lød fra Huset, førend den første Haand greb fat i Pharazyns smudsige Skjortekrave.

„Hvad for noget!“ skreg han, er der ingen, der tror mig? Er der ingen, der vil hjælpe mig — er der ikke en Mand — ikke en Mand — —“

De trak afsted med ham, medens han raabte mit Navn. Jeg fulgte efter og smed en brutal Karl til Side, der behandlede ham raat. Men der skete ikke mig noget — intet af hvad der skete Pharazyn.

Den gamle Mand sad ganske stille og støttede sit graa Hoved i Hænderne.

Pludselig fortsatte han, mere for sig selv end henvendt til mig: „Hvad kunde jeg gjøre? Hvilke Beviser havde jeg? Han havde jo brændt det alt ammen. Og saalænge Publikum feterede Morrison, beholdt han sit gode Navn og Rygte. Og det Stykke blev hans største Succes.“

Jeg spurgte ganske forsigtigt, hvad der var blevet af Pharazyn.

„Han døde i mine Arme,“ sagde min gamle Ven grædende. Saa gjorde han et Kast med Hovedet, svor en Ed, medens Tænderne løb ned ad hans Kinder og sagde: „Han døde ligesom vi var udenfor Theatret. Jeg kunde høre dem klappe, lige som han udaandede, — de klappede ad hans Stykke.“

d)

Passagerene om Bord paa Korosko

af

A. Conan Doyle

„VORT LAND“S FORLAG

KJØBENHAVN
TRYKT HOS BRØDRENE HORNUM

1899

I.

Muligvis vil det forbavse denne Bogs Læsere, at de aldrig i Aviserne har set noget om Koroskos Passagereres Skjæbne. Det maa forekomme dem ganske utroligt, i Særdeleshed i vore Dage, hvor enhver Bagatel refereres, at en international Begivenhed af saa stor Vigtighed skulde kunne gaa uomtalt hen. Men Sagen er, at der var vægtige Grunde, af baade personlig og politisk Natur, der gjorde det ønskeligt at holde Tildragelsen skjult. Sammenhængen var i sin Tid godt nok kjendt af flere Personer, og i et Provinsblad blev den ogsaa omtalt, men der var ingen, der skjænkede den Tiltro.

Nu er Historien imidlertid bleven offentliggjort af Oberst Cochrane Cochrane, Medlem af „The Army and Navy Club“ og man har sammenlignet den med nogle Breve, skrevne af Miss Adams fra Boston. Disse Oplysninger er saa yderligere blevne supplerede med Vidnesbyrd fra Kaptajn Archer ved det ægyptiske Kamelregiment. Herr James Stephens har derimod afslaaet at skrive noget om Sagen, men

da han heller ikke har fundet sig beføjet til at gjøre Indsigelse mod Fremstillingen, som er blevet ham forelagt, maa det vel kunne antages for givet, at han intet har fundet at indvende, og at det kun var private og personlige Hensyn, der afholdt ham fra at meddele Oplysninger selv.

Den 13de Februar 1895 sejlede Korosko fra Shellal for at gaa til Wady Halfa. Passagerlisten saa saaledes ud.

Korosko, d. 13. Febr.

Passagerer:

Oberst Cochrane Cochrane, London.

Herr Cecil Brown, London.

John H. Headingly, Boston.

Frøken Adams, Bosotn.

Monsieur Fardet, Paris.

Herr og Fru Belmont, Dublin,

James Stephens, Manchester.

Pastor John Stuart, Birmingham.

Fru Schlesinger med Amme og Barn, Florens.

Saaledes saa det Selskab ud, der forlod Schellal i den Hensigt at sejle op ad Nilen, de tohundred Mile, som ligger mellem

den første og den anden Kata-rakt.

Nubien er et underligt Land. Det varierer i Bredde fra nogle faa Mil til ligesaa mange Favne (Navnet bruges kun om den ringe Del, som dot har været muligt at dyrke), og strækker sig i en tynd, grøn, palmekrandset Strimmel paa hver Side af den brøde. kaffefarvede Flod. Bagved udbreder sig saa, til den ene Side den vilde umaadelige Ørken, der indtager hele Afrikas Bredder og til den anden Side er der et lige saa øde Vildnis, der strækker sig ligetil det fjerne røde Hav. Mellem disse to uhyre og øde Flader snor Nubien sig som en grøn Orm langs med Flodens Løb, Hist og her forsvinden Landet helt, og Floden løber mellem sorte og forbrændte Høje og Dale, hvor det gyldne Flyvesand ligger som Gletschere. Overalt ser man Spor af forsvundne Folkeslag og ødelagt Civilisation. Groteske Grave ligger strøede henover Højene, eller tegner sig op mod Himlen; pyramideformede Grave, Kæmpegrave, Klippegrave — intet uden Grave, saa langt Øjet naar. Og saa pludselig, naar Skibet drejer om en Klippe-spids, ser man en forladt By med Huse, Mure og Bygninger, hvor Solen skinner gennem de tomme Vindushuller. Man faar at vide, at noget stammer fra den romerske Tid, noget fra Ægypterne, og noget ved man hverken hvad Tid eller hvad Sted det skylder sin Oprindelse. Er-bavset spørger man sig selv, hvor det dog kunde falde Menne-sker ind at bygge paa saa øde et Sted, og finder det vanskeligt at forstaa, at disse Byer, hvoraf

der ses saa mange, kun har været et Beskyttelsesmiddel for de rige Stæder, der laa inde i Landet; det har kun været Fæstninger, som skulde holde de vilde og rovlystne Mænd fra Syden i Ave. Men hvilken Forklaring man nu end vil antage, enten at de har skullet tjene til at byde dristige Naboer Trods eller at Klimaet har undergaaet en Forandring i Tidernes Løb, de er der nu en-gang, og oppe paa Højene, kan man se, hvor de har begravet deres Døde. Gjennem dette hemmelighedsfulde, døde Land, passerer da Turisterne rygende, sladrende og koketerende op imod Ægyptens Grænsen.

Passagererne paa Korosko dannede et muntert Selskab, de fleste havde rejst sammen fra Kairo til Assuan, og selv angelsaksisk Is smelter hurtigt paa Nilens Vande. De havde været saa heldige at undgaa ubehagelige Personer, hvoraf en eneste, ombord i saadant et lille Skib, er tilstrækkelig til at ødelægge et helt Selskabs Fornøjelse. Paa et Skib, der ikke er meget større end en stor Dampchalup, er et Selskab leveret, hvis der blandt Passagererne er et kjedsommeligt, kynisk eller gnavent Menneske.

Oberst Cochrane Cochrane hørte til de Offieerer, som den engelske Regjering afskediger, naar de kommer til en vis Alder og erklærer for uduelige til videre Tjeneste, og som modbeviser Værdien af Regjeringens Skjøn, ved paa deres ældre Alder at foretage videnskabelige Rejser i Marokko eller skyde Løver i Ørkenen.

Oberst Cochrane var en mørk, velvoxen Mand med en Ørnøse,

høflige og ærbødige Manerer, men et fast og spørgende Øje. Han var altid omhyggelig klædt paa, og yderst nøjagtig med Hensyn til sine Vaner, kort sagt en Gentleman fra Top til Taa. Obersten afskyede al overdreven Følelse og havde derfor prætaget sig en vis Tilbageholdenhed, der ved første Bekjendtskab virkede noget frastødende; men den, som rigtig kjendte ham, vidste, hvor meget det kostede ham at skjule sit gode Hjerte og de kjærlige Følelser, der var betegnende for alle hans Handlinger. Hans Medrejsende agtede ham derfor mere end de egentlig holdt af ham.

De følte nemlig ligesom alle, der traf ham første Gang, at der ikke var synderlig Udsigt til, at et Bekjendtskab med ham vilde gaa over til Venskab. Men hvis dette dog skete, saa kunde man ogsaa være sikker paa, at det var et Venskab for, Livet Hans Overskæg var graat, hans Haar var mærkværdig sort, naar man huskede paa, hvor gammel han var. Han hentydede aldrig til de talrige Felttog, hvori han havde udmærket sig, rimeligvis laa de saa langt tilbage i Tiden, at hans tilsyneladende Ungdommelighed vilde have lidt et Skaar derved.

Herr Cecil Brown — for at tage Navnene i den Orden, hvori de findes paa Passagerlisten — var en ung Diplomat fra Fastlandet, hans Maade at være paa røbede hans Oxforder-Opdragelse, og viste tillige en vis Overforfinelse, men han var fuld af Interesse, dannet og morsom at tale med. Han var kjøn med et vist sørgmodigt Udtryk, havde

en lille, vixet Mustache, en sagte Stemme og stilfærdige Manerer. Pludselig kunde hans Ansigt ligesom lyse af et hurtigt indtagende Smil, naar et eller andet fangede hans Interesse. Men en tillært Kynisme tilintetgjorde hans ungdommelige Begejstring, og han var uvidende om de aller almindeligste Ting, medens han vurderede højt, hvad der syntes baade kjedsommeligt og usundt for den jævne Mand. Han havde valgt sig Walter Pater til Rejselektur, og hver Dag sad han under Solsejlet paa Skibet med sin Roman og sin Skitsebog, unærmelig men alligevel yderst forekommende. Hans personlige Værdighed forhindrede ham i at gjøre det første Skridt overfor andre, men var der nogen, som indlod sig med ham traf de en høflig og elskværdig Selskabsmand.

Amerikanerne dannede en Klike for sig.

John Headingly satte Kronen paa sin Opdragelse ved at foretage en Tur rundt om Jorden. Han var en Type paa en god ung Amerikaner — hurtigt Hoved, alvorlig, begjærlig efter at erhverve sig Kundskaber og fri for enhver Fordom. Tillige i Besiddelse af en alvorlig religiøs Følelse, der forhindrede ham fra at styrte sig ind i de saa almindelige ungdommelige Udskejelser. Han havde tilsyneladende mindre, men i Virkeligheden mere Kultur end den unge Oxforder Diplomat, for han besad stærkere Følelse, men tillige færre boglige Kundskaber.

Frøken Adams og Frøken Sadie Adams var Tante og Niece, den første var en lille, energisk

gammel Jomfru fra Boston, men som bagved sine strenge og mørkladne Træk gjemte paa et stort Plus af ubrugt Kjærlighed. Hun havde aldrig før været ude at rejse, og hun var meget optaget af sit selvvalgte Hverv, som bestod i at hun vilde indføre Civilisation overalt, hvor hun fik frem.

Hun var næppe landet i Ægypten, førend hun havde opdaget, at Landet højlig trængte til, at man gjorde noget for det, og efter at hun havde indset det, havde hun haft fuldt op at varetage.

Der var Æslerne, som Sadlen havde gnedet Huden af, de forsultne Hunde, Patteglutterne, som Fluerne fik Lov til at sidde i hele Kager rundt om Øjnene paa, alle de nøgne Børn, det besværlige Tiggeri, de pjaltede og sjuskede Fruentimmer — alt det var noget, der ligefrem raabte til hendes Samvittighed, at den skulde vaagne, og det var ogsaa med uforsagt Mod, at hun styrtede sig ind i sit Arbejde til Menne-skeslægtens Forbedring. Da hun nu imidlertid ikke kunde tale et eneste Ord af Landets Sprog og var ude af Stand til at gjøre sig begribelig for Synderne, er det ikke rimeligt, at hun udrettede noget, hendes Tur op ad Nilen efterlod næppe noget Spor hos de Indfødte, men den skaffede hendes Rejsefæller megen Morskab, uden at berøve hende deres Sympathi.

Der var ingen, som morede sig over hendes Anstrengelser i godtgørende Retning, mere end hendes Niece Sadie, der sammen med Fru Belmont nød den Ud-mærkelse at høre til de popu-

læreste Personer ombord paa det lille Skib.

Sadie var lige kommet ud af det Smithske Institut, og hun besad endnu alle et Barns Dyder og Fejl. Hun var frimodig og troskyldig, uskyldig og ligefrem, altid i godt Humør, men ogsaa kaadmundet og ikke altid hensynsfuld. Dog disse Fejl morede kun, og selv om hun i mange Retninger var et Barn, var hun ikke desto mindre baade en velvoxen og smuk Kvinde, som tilmed saa ældre ud end hun var paa Grund af den lave Frisure, der lod Haaret dække hele Øret. Og hvor hun færdedes ombord, var hendes frimodige og gennemtrængende Stemme og smittende Latter en velkommen Lyd ombord paa Korosko.

Selv den stive Oberst blev blidgjort af denne Livsglæde, og Diplomaten glemte rent at være unaturlig i Frøken Sadie Adams Selskab.

De andre Passagerer behøver ikke saa lang en Omtale, nogle var underholdende, andre neutralt, men alle var de elskværdige.

Monsieur Fardet var en godmodig, men modsigelseslysten Franskmand, der var overbevist om Storbritanniens Rænker, og som fandt den Magt, det havde tiltaget sig i Ægypten, ganske uberettiget. Hr. Belmont var en graahaaret, svær Irlænder, berømt for sin forbavsende Færdighed i Riffelskydning, og i Besiddelse af omtrent alle de Præmier, der var udsat baade i Wimbledon og Bisley. Han havde sin Hustru med sig, hun var meget indtagende og dannet, og desuden i Besiddelse af den fornøjelige

Spøgefuldhed, som er ejendommeligt for hendes Landsmænd.

Fru Schlesinger endelig var en midaldrende Enke, rolig og venlig, alle hendes Tanker drejede sig imidlertid kun om hendes sex Aars gamle Barn, hvad der jo for Resten er ganske naturligt, naar man husker paa, at hun befandt sig ombord paa et Skib, hvor Rækværket kun bestod af en Jernstang.

Pastor John Stuart var Præst i Birmingham, han var en umaadelig svær Mand, langsom og dvask, men velsignet med et stort Pund af Velvillie, noget, der gjorde ham til en afholdt Prædikant.

Endelig var der Hr. James Stephens, en Advokat fra Manchester, han rejste for at komme af med Eftervirkningerne af en Influenza. Stephens var en Mand, der i Løbet af tredie Aar havde bragt det til, fra at pudse Forretningens Vinduer at blive Deltager i Firmaet. I alle disse Aar havde han været optaget for største Delen af tørt, teknisk Arbejde, kun opfyldt af den ene Tanke at tilfredsstille gamle Klienter og erobre ny. Tilsidst var baade han selv og hans Sjæl blevet ligesaa formelle og nøjagtige som den Lov, han fortolkede. Og hans oprindelige fine og følsomme Natur stod i Fare for at blive ligesaa tør som en optaget City Mands. Hans Arbejde var blevet til en indgroet Vane, og da han var ugift, var der ingen anden Interesse i Livet, der kunde drage ham til sig. Men endelig kom denne rare Sygdom, og Naturen jog James Stephens ud af hans Hule og sendte ham ud i den store Verden, langt bort fra det larmende Manchester og

hans Hylder, der var fyldte med Avtoriteter i Kalveskins Bind. I Begyndelsen fortrød han det bittert. Alt forekom ham kjedsommeligt i Sammenligning med hans egne Smaaavaner. Men lidt efter lidt blev hans Øjne aabnede, og han indsaa, at det var hans Arbejde, der var kjedsommeligt, i Sammenligning med denne vidunderlige, altid ny og ubegribelige Verden, som han aldrig før havde kendt noget til. Og tilsidst gik det op for ham, at Afbrydelsen af hans Arbejde var af større Betydning for ham end selve dette Arbejde, blev grebet af nye Interesser, og den gamle Advokat erholdt en ny Ungdom i Stedet for den, han havde tilsat mellem alle sine Bøger. Naturligvis var hans Karakter altfor udpræget til, at han nogensinde kunde blive andet end tør og formel i sin Maade at være paa, og tillige lidt pedantisk i sin Tale. Han var stødt til Selskabet i Kairo, og han havde sluttet et varmt Ven-skab med Frøken Adams og hendes Niece.

Denne unge amerikanske Pige med hendes Snakken, Paagaahenhed og altid gode Humør, hun baade morede og interesserede ham, og Frøken Sadie havde til Gjengjæld en Blanding af Respekt og Medlidenhed med hans Kundskaber og Begrændsning. De blev altsaa Venner, og Folk kunde ikke lade være med at smile, naar de saa hendes glade og hans bekymrede Ansigt bøjede over den samme Rejsebog.

Det lille Skib løb pustende og spruttende op ad Floden, laddende en skumhvid Stribe bag sig, og med mere Støj og Bras

end den største Dampers, der passerer Atlanten.

Oppe paa Dækket under Solsejlet sad alle Passagererne og ventede paa, at Skibet skulde lægge til enten ved den ene eller den anden Flodbred, saa at de kunde gaa i Land og bese de forskellige Templer. Disse Bygninger blev imidlertid mere og mere moderne, efterhaanden som man nærmede sig Kairo. Og de Rejsende, der havde set sig mæt paa Ruinerne i Gizah og Zahara, der hører til det ældste, som Menneskehænder har frembragt, de blev utaalmodige over at skulle betragte Templer, der ikke var ældre end fra den første kristne Tid. Ruiner, der vilde blive betragtede med Undren og Ærbødighed alle andre Steder i Verden, de respekteres næsten slet ikke i Ægypten. Det var kun med ringe Interesse, at Koroskos Passagerer nu saa paa de nubiske Reliefs, der var paavirkede af græsk Kunst. De kravlede op paa Høje for at se Solen staa op over den vilde Ørken, og de kunde endnu forbavses ved Synet af Abu-Simbels store Alter, som et eller andet gammelt Folkeslag har hulet ud i Klippen, ligesom man huler i en Ost.

Endelig kom de Rejsende paa den fjerde Dag til Wady Halfa, Garnisonens Grænseby. De var forsinkede nogle faa Timer paa Grund af et lille Uheld ved Skibets Maskine.

Den næste Morgen skulde der foretages en Udflugt til den berømte Klippe Abousir, hvorfra man har et storartet Blik udover den anden Katarakt.

Da Passagererne Klokken halvni, efter Middagen, sad oppe

paa Dækket, kom Dragomanen, Mansoor, som sædvanlig, for at meddele Programmet for den næste Dag.

„Mine Damer og Herrer,“ sagde han, og styrtede sig dristigt ind i det engelske Sprog, som han talte hurtigt men gebrokkent. „I Morgen maa de allesammen endelig staa op, naar Gongonen lyder, da vi maa begive os tidligt paa Vej. Naar vi er ankommet til det Sted, hvor Æslerne holder og venter paa os, har vi fire Mil at ride gennem Ørkenen. Paa Vejen til Abusirs Klippe passerer vi Templet Ammon-ro, der skriver sig fra det attende Dynasti. Abusirs Klippe kaldes Prædiketolen, rimeligvis fordi den ligner en Prædiketol. Naar de har naaet den, staaer de paa Civilisationens Grænse, og nogle faa Skridt endnu vil føre dem ind i Dervishernes Land. Oppe fra Klippens Top kan de se derind. Naar de har passeret Toppen, vil de kunne overse den anden Katarakt, hvis rædselsfulde vilde Skønhed og store Afvexling intet overgaar. Paa dette Sted har alle mulige berømte Folk indridset deres Navne — og de vil naturligvis derfor ogsaa indridse deres.“ Her gjorde Mansoor en Pause, for at lade sine Tilhørere le, og da de pligtskyldigt gjorde det, bukkede han med Tak.

„Derpaa vender de tilbage tilbage til Wady Halfa“, sluttede han, „hvor vi bliver i to Timer for at se Kamelhjordene og Bazaren, førend vi igjen gaar ombord. Jeg ønsker dem derfor alle en god Nat.“

Man saa et Glimt af hans hvide Tænder, hans lange, mørke

Skjært, hans korte engelske Overfrakke og røde Fez, førend han forsvandt ned ad Trappen.

Og Samtalen, der var standset ved Mansoors Komme, blev optaget paany.

„Jeg stoler paa Dem, Herr Stephens,“ sagde Frøken Sadie Adams, „De vil fortælle mig alt hvad de ved om Abusir. Jeg holder af at vide, hvad det er jeg ser, medens jeg er paa Stedet, og ikke først erfare det sex Timer senere, naar jeg sidder i min Kahyt. Endnu har jeg ikke rigtig faaet fat paa Vægmalierne i Abu-Simbel, skjønt jeg saa dem igaar.“

„Jeg har for Øjeblikket ganske opgivet alt,“ sagde hendes Tante. „Men naar jeg engang igjen sidder sikkert i Commonwealth Avenue, og der ikke mere er nogen Dragoman til at jage mig atsted, saa haaber jeg at faa Tid til at læse om det alt-sammen, og saa antager jeg ogsaa, jeg bliver begejstret og ønsker at komme tilbage hertil paany. Men det er for Resten uhyre elskværdigt af Dem, Herr Stephens, at forklare os Tingene.“

„Jeg tænkte nok, De ønskede nøjagtig Underretning, og derfor har jeg gjort et lille Uddrag vedrørende Sagen,“ sagde Stephen, og rakte Frøken Sadie et lille beskrevet Papir.

Hun saa paa det i det svage Lampelys, og gav sig saa til at le paa sin stille, hjertelige Maade.

„Bemeldte Abusir,“ læste hun højt, „naa hvad mener De nu egentlig med „bemeldte“ Herr Stephens. De havde ogsaa skrevet „bemeldte“ Ramses den anden, paa den sidste Optegnelse, De gav mig.“

„Det er en Vane, jeg er kommen i, Frøken Sadie,“ sagde Stephen, „naar jeg i min Forretning skriver et Memo.“

„Skriver hvad, Herr Stephens.“

„Et Memo — et Memorandum, det ved De nok hvad er. Vi skriver saa altid bemeldte dit eller dat.“

„Jeg tvivler ikke, paa at det er noget, der er gavske fortræffeligt,“ sagde Frøken Sadie, „kun lyder det saa underligt, naar det anvendes om en afdød ægyptisk Konge. Bemeldte Cheops — synes De ikke, det lyder pudsigt?“

„Nej, det kan jeg egentlig ikke sige,“ sagde Stephen.

„Jeg tænker tit paa, om Englænderne har mindre Humor end Amerikanerne, eller om det muligen bare er en anden Art af Humor, de er i Besiddelse af,“ sagde den unge Pige. Hun havde ofte en besynderlig fraværende Maade at tale paa, egentlig lød det, som tænkte hun kun højt. „Engang troede jeg, de havde mindre, men saa huskede jeg paa Dickens, Thackeray og Barrie og mange andre engelske Humorister, som vi Amerikanere jo beundre over al Maade. Desuden ved jeg aldrig af, at jeg nogensinde har hørt Mennesker le saa stærkt som i det Teater, vi var i i London. Bagved os sad der en Mand, og hver Gang han lo, vendte Tante sig om, for at se, om der ikke stod en Dør aaben, saadan en Vind gjorde han. Men De bruger nu ofte nogle komiske Udtryk, Herr Stephens.“

„Hvad er det ellers for nogle, der har slaaet Dem som saa komiske, Frøken Sadie?“

„Jo, dengang De sendte mig Billetterne til Templet og den

lille Mappe, saa begyndte De Deres Brev saaledes: „Indlagt vil De finde, og nedenunder stod der i Klamme: „2. Omslag!“

„Det er den sædvanlige Form i Forretninger.“

„Ja, i Forretninger.“ sagde Sadie med paatagen Beskedenhed. Der blev en lille Pavse.

Lidt efter sagde Frøken Adams med den haarde metalagtige Stemme, hvorunder hun forsøgte at skjule sin Blidhed og Godhed. „Der er en Ting, jeg ønsker, og det er, at jeg kunde faa Lov til at tale lidt med dette Lands Lovgivere, saa vilde jeg foreslaa dem nogle nøgne Fakta. Jeg vilde derpaa foreslaa dem, for det første at indføre en Øjenvask, og derpaa vilde jeg stemme for at afskaffe disse Slørtingester, der forvandler en Kvinde til en Byldt af Bomuld, som der kigger et Par Øjne ud af.“

„Jeg har aldrig forstaaet, hvorfor de gik med dem,“ sagde Sadie, „indtil jeg en Dag saa en slaa Sløret til Side. Saa vidste jeg hvorfor.“

„De irriterer mig forfærdeligt. de Fruentimmer,“ sagde Frøken Adams ivrigt. „Man kunde ligesaa godt prædike Pligt, Velopdragenhed og Renlighed for nogle Madrasser. Skal det kaldes et godt Land, Herr Stephens; nej, hør, ved De hvad, det er ikke længere siden end i Gaar, da jeg passerede et af deres Huse — dersom man kan kalde en saadan Mudderpøl for et Hus — udenfor Døren saa jeg et Par smaa Børn ligge, naturligvis med Kager af Fluor rundt om Øjnene. og store Huller i deres smaa Kjoler. Hvad gjør jeg, jeg

springer hurtigt ned af mit Æsel, og med mit Lommetørklæde vadsker jeg deres Øjne, saa godt det var muligt, derpaa syer jeg Hullerne sammen paa deres Tøj — ja, for i dette Land kunde jeg ligesaa godt falde paa at gaa ud uden min hvide Parasol som uden Naal og Traad. Nu var jeg imidlertid kommet i Aande og jeg gik ind i Stuen — Gud sikken et Værelse! Jeg jagede Menneskene ud i en Fart, smøgede mine Ærmer op, og gav mig til at gjøre rent derinde, som havde jeg været en betalt Rengjøringskone. Jeg fik ikke set mere af det Tempel Abu-Simpel, end om jeg var blevet i Boston, men derimod kan jeg forsikre Dem, at jeg saa mere Støv og Snavs, end De kan tænke Dem samlet, paa et Sted. Fra jeg begyndte, og til jeg igjen gik ud af det Hus, var der vel gaaet en Time, eller maaske halvanden, men det kan jeg forsikre Dem, det var blevet ligesaa rent og pænt som en nymalet Æske. Jeg havde en „New York Herald“ med mig, og af den klippede jeg Strimler, som jeg lagde paa deres Hylder. Men nu skal De høre, hvad der saa skete. Jeg var gaaet min Vej for at faa mig vadsket, og da jeg igjen vilde gaa forbi Huset, saa jeg atter de to Børn sidde foran Døren, med ligesaa mange Fluor i Øjnene, som førend jeg vadskede dem, og hver af Børnene havde desuden en lille Hue paa Hovedet, lavet af „New York Herald“s Papir. Men kjære Sadie, Klokken er allerede ti, vi glemmer rent, at vi skal tidlig op i Morgen.“

„Aa, det er altfor kjønt til at

gaa i Seng, se blot, hvor rød Himlen er og saa alle de store Stjerner!" sagde Sadie. "Og Ørkenen, hvor ligger den stille og tavs med Skyggerne af de store Høje henover sig. Det er imponerende, men tillige rædselsfuldt. Og tænk saa paa, hvad Drago-manen sagde, at her er Civilisationens Grænse, bøg ved er der kun Barbari og Blodsudgydelse, skjønt Stjernerne skinner saa fredeligt; er det ikke ligesom at staa ved den skønne Rand af en Vulkan."

"Aa Herregud, Sadie, sig nu ikke saadan noget," sagde den gamle Dame nervøst. "Du kan gjøre En helt angst."

"Jamen, har Du ikke den samme Følelse, Tante? Betragt dog denne store Ørken, der strækker sig i en Uendelighed, indtil den forsvinder i Mørket. Og lyt saa til Vindens tungsindige Susen. Det er det højtideligste, jeg nogensinde har oplevet i mit Liv."

"Det glæder mig virkelig, at vi endelig har fundet noget, der er i Stand til at gjøre Dig højtidelig," sagde Sadies Tante. "Sommetider har jeg været tilbøjelig til at tro, at —. Men Gud, hvad er det?"

Inde mellem Bakkerne paa den anden Side af Floden, lød der en høj, gennemtrængende Jamren, der steg og sank, indtil den endte i et langt, træt Hyl.

"Aa, det er bare en Sjakal, Frøken Adams," sagde Stephen. "Jeg hørte ogsaa en, dengang vi var ude at se Spinseren i Maaneskin."

Den gamle, amerikanske Dame havde rejst sig op, og man saa

tydelig, hvor nervøs, hun var blevet.

"Dersom jeg kunde gjøre det om igjen vilde jeg ikke tage over Assuar," sagde hun. "Jeg kan ikke begribe, hvad der gik af mig, da jeg indlod mig paa at tage Dig med herhen, Sadie. Din Moder maa jo tro, jeg har mistet min Forstand. Dersom der hændte Dig noget, turde jeg aldrig mere komme hende for Øje. Jeg har nu set alt, hvad jeg bryder mig om at se paa denne Flod, og jeg vilde bare ønske, vi igjen var i Kairo."

"Hvad er det for noget, Tante, det ligner Dig jo slet ikke at være saadan en Kujon."

"Nej, jeg forstaar det heller ikke selv, Sadie, men jeg føler mig nu saa underlig, og det Dyrs Hylen var mere end jeg kunde udholde. En Trøst er der da, imorgen gaar Turen igjen hjemefter, saasnart vi har set den Klippe eller det Tempel, eller hvad det nu er. Jeg har haft mere end nok af Templer, Herr Stephen. Jeg skulle saamænd ikke beklage mig en Smule, dersom jeg aldrig saa et eneste mere. Kom nu, Sadie! Godnat!"

"Godnat! Godnat, Frøken Adams."

De to Damer gik ned i deres Kahyt.

Monsieur Fardet sad og talte sagte og fortroligt, med Headingley, medens han blæste Røgen ud af sin Cigaret.

"Dervischer, Herr Headingley," sagde han paa udmærket engelsk, skjønt han naturligvis delte Stavelserne paa den for Franskmand ejendommelige Maade. "Der er

ingen Dervischer. De existerer slet ikke mere."

"Ikke, jeg troede Skovene var fulde af dem," sagde Amerikaneren.

Monsieur Fardet saa hen i den Retning, hvor Oberst Cochrans Cigar lyste i Mørket.

"De er Amerikaner, og De holder ikke af Englænderne," sagde han hviskende. "Det er noget, vi godt ved her paa Fastlandet, at Amerikanerne er Modstandere af Englænderne."

"Naa, ja," sagde Headingley, paa sin langsomme, tankefulde Maade, jeg vil ikke nægte, at der er nogle af os, der har en vis Antipati — I Særdeleshed de som er af irsk Oprindelse, kan jo nok være rasende paa Englænderne, men de allerfleste af os tænker dog altid med Venlighed paa Moderlandet. De forstaar nok, de kan være irriterende til sine Tider, men alligevel de hører dog til vore egne, det kan vi ikke saadan krænge af os.

"Eh bien!" sagde Franskmanden. "Jeg kan imidlertid sige til Dem, hvad jeg ikke kan sige til de andre. Og jeg gjentager, der er ingen Dervisher. Det var en Opdigtelse af Lord Cramer, det han fortalte i 1885."

"Det er da ikke Deres Mening," udbrød Headingley.

"Det er en almindelig kjendt Sag i Paris, det har staaet trykt

"La Patric" og i flere af vore velunderrettede Blade."

"Men det er jo utroligt," sagde Headingley. "Er det virkelig Deres Mening at ville fortælle mig, Monsieur Fardet, at Sejren ved Khartum og Gordons Død og alt det øvrige ikke er andet end Opspind?"

"Jeg vil ikke benægte, at der var en Opstand, men den var ganske lokal og er nu helt glemt. Og siden har der været fuldstændig Fred i Sudan.

"Men, Monsieur Fardet, jeg har jo baade hørt og læst om Slag og Kampe, naar Araberne forsøger at trænge ind i Ægypten. For to Dage siden, da vi passerede Toski, sagde Dragomanen jo, at der havde været en større Opstand. Skulde det da ogsaa være bare Snak?"

"Aa, kjære Ven. De kjender ikke Englænderne. De ser dem, som de sidder med deres Piber og veltilfredse Miner, og De siger til Dem selv. Nej, disse Mennesker er godmodige og rare, de vil saamænd ikke gjøre nogen noget ondt, og alligevel sidder de bare og pønser paa, hvad de nu skal spekulere ud. Her ligger Ægypten, siger de. Allons!" Og ned styrter de sig som en Maage over en Brødskorpe. "Her har I ikke noget at gjøre, siger Verden. Væk med jer!" Men Englænderne har allerede begyndt at rydde op, ligesom den stakkels Frøken Adams, da hun trængte ind i Araberens Hytte. "Væk!" siger Verden paany. "Javel," svarer Englænderne, "vent bare lidt, til jeg har faaet ryddet op og gjort pænt her først." Verden venter nu taalmodigt et Aar eller to, saa siger den igjen: "Nu skal I gaa Jeres Vej." "Vent bare lidt," svare igjen Englænderne, "der er netop lidt uroligt i Khartum, naar jeg har faaet det ordnet, er der ingen der skal være gladere end jeg over at komme bort." Verden venter igjen, til det Hele er forbi, saa siger den atter: "Gaa

nu med Jer.“ Men saa svarer Englænderne: „Hvor er det muligt, der er jo bestandig Kiv og Strid hernede; dersom vi forlader Ægypten bliver det helt væltet over Ende.“ „Men der er jo aldeles ikke nogen Krig dernede,“ siger saa Verden. „Er der ikke det,“ siger Englænderne, og i Løbet af en Uge vrimler Bladene af Fortællinger om Dervishernes ny Opstande. Men heldigvis vi er jo ikke alle blinde, Herr Headingley. Vi ser meget vel, hvorledes Sagen forholder sig. Nogle faa Beduiner, en lille Pengegave, nogle faa tomme Patroner — og der har vi en Opstand!“

„Det morer mig at høre, hvorledes Sagen forholder sig,“ sagde Amerikaneren, „for den har ofte nok forbavset mig. Men hvad har nu egentlig England ud af den Historie?“

„Landet.“

„Naa, ja De mener for Exempel, at der gives Englænderne gunstigere Koncessioner?“

„Nej, de er ens for alle.“

„Men de gives kun til Englændere.“

„Netop.“

„Som nu Jernbanen, der bygges tvers gennem Landet, langs med Floden, det vil blive et godt Foretagende for Englænderne.“

Monsieur Fardet var en ærlig Mand, selv om hans Indbildningskraft var stor.

„Det er et fransk Selskab som anlægger den,“ sagde han.

Amerikaneren saa forbavset ud.

„Det lader alligevel ikke til at Englænderne har meget for deres Ulejlighed,“ sagde han. Men der maa vel være noget et

eller andet Sted. Ægypten maa vel klæde og betale alle disse Rødkjoler.“

„Ægypten? Nej, det gjør England.“

„Naa, ja saa forstaar jeg det slet ikke. Bare Ulejlighed og intet Udbytte. Og naar de har Lyst til at beskytte Landets Grænser mod Dervisherne, saa kan jeg egentlig ikke forstaa, hvem der kan have noget derimod. De maa jo da indrømme, at Landet er gaaet frem efter Englændernes Komme. Det viser de tiltagende Indtægter. Jeg ærer ogsaa, at de fattige Menneſker nu kan faa deres Ret, hvad de ikke kunde før.“

„Jamen hvad skal de her?“ raabte nu Franskmanden ivrigt og vredt. „Lad dem rejse hjem til deres Ø. Vi kan ikke have dem til at oversvømme hele Verden.“

„Ja, for os Amerikanere, der altid lever i vort eget Land, synes det jo nok underligt, at I Evropæere altid skal overrende Lande, hvor I ingenting har at gjøre. Men naturligvis, det er let nok for os at tale saaledes, for vi har jo stadig Plads nok. Og netop nu for Tiden, saa er der her i Nordafrika Italienerne i Abyssinien, Englænderne i Ægypten, Franskmandene i Algier — —“

„Algier!“ raabte Monsieur Fardet. „Algier tilhører Frankrig. Ja, De ler, værsgod, maa jeg ønske Dem Godnat.“

Han rejste sig hurtigt og gik ned i sin Kahyt, helt stiv af oprørt Patriotisme.

II.

Denn unge Amerikaner sad lidt og betænkte sig. Han havde ikke rigtig Lyst til at gaa ned i sin Kahyt og skrive Dagens Oplevelser ned i sin Dagbog, som han holdt for bagefter at sende den til sin Søster, der sad hjemme.

I den anden Ende af Skibet sad endnu Oberst Cochrane og Cecil Brown og talte sammen. Headingley havde nok Lyst til at slutte sig til dem, men han vidste ikke, hvorledes han skulde gribe Sagen an.

Pludselig sagde imidlertid Oberst Cochrane: „Naa Headingley, kom De her hen, jeg kan se paa Dem, at Fardet har fyldt Dem med Politik.“

„Jeg kan ogsaa altid se paa hans Skuldre, naar han præked la haute politique,“ sagde Diplomaten. Men det er virkelig Helligbrøde paa en Nat som denne. Det er jo en hel Nocturne i Blaåt og Sølv, som Maanen skinner hen over Ørkenen. I en af Mendelsohns Sange er der en Stemning, der gjengiver denne Nat — denne Følelse af Umaadelighed, af Uendelighed, Vindens Skrig hen over en endeløs Vidde. De sarte Følelser, der ikke kan omsættes i Ord, kan dog antydes i Akkorder og Harmonier.“

„Ja,“ sagde Amerikaneren, „det Hele forekommer ogsaa mig i Aften vildere og mere øde end ellers. Jeg har her den samme Følelse af skaanselsløs Magt, som paa en kold, mørk Vinterdagude paa Atlanten. Maaske kom-

mer det af, at vi følger, vi nu staar udenfor Lands Lov og Ret. Hvor langt borte antager De nu, vi er fra Dervisherne, Oberst Cochrane?“

„Ja,“ sagde Oberst Cochrane, „til den ene Side har vi jo den ægyptiske befæstede Lejr, omtrent en fjorten Mil mod Syd. Og saa kommer der en sexten Mil øde Landstrækninger, førend vi naar ind til dem. Men her til den anden Side er der intet mellem dem og os.“

„Abusir ligger jo til denne Side, ikke sandt?“

„Jo. Og derfor blev det ogsaa forbudt forrige Aar at foretage Udflugter til Abusir. Men nu er alt jo roligere.“

„Ja, men hvad vil kunn forhindre dem i at komme ned her til denne Side?“

„Der er ingenting, som kan forhindre dem deri,“ sagde Cecil Brown paa sin stille Maade.

„Nej, ikke andet, end at de er bange. At komme herhen vilde være den letteste Sag af Verden, Vanskeligheden ligger i at komme væk igjen. De vilde vanskeligt kunne komme bort, naar deres Kameler var udmattede, og Halfas Garnison forfulgte dem paa deres friske Dyr. Det ved de ligesaa godt som vi, og det er det, der afholder dem fra at gjøre Forsøget.“

„Jeg tror ikke, det er saa sikkert endda at regne paa Dervischernes Frygt,“ sagde Brown. „Vi maa altid huske paa, de handler ikke ud fra samme Motiver som andre Mennesker. Mange af dem er vel nok bange for Døden, men alle er de dog overbeviste om, at der eksisterer en anden Tilværelse. De eksisterer som

et *reductio ad absurdum* paa alt Bigotteri — et Bevis paa, hvor sikkert det leder til rent og skært Barbari.“

„De mener, disse Mennesker er til stor Skade for Ægypten,“ sagde Amerikaneren. „Det lader dog for Resten til, at Meningerne derom er delte. Nu for Exempel Monsieur Fardet, han lader ikke til at anse dem for saa særdeles farlige.“

„Jeg er ikke nogen rig Mand,“ sagde Oberst Cochrane efter en lille Pavse, „men jeg holder alt, hvad jeg ejer, paa, at der ikke vilde gaa tre Aar, efter at det engelske Militær var trukket tilbage, førend Dervischerne vilde sejle paa Middelhavet. Og hvad tror De, der blev af Ægyptens Civilisation, hvor vilde de Hundreder af Millioner, der er blevet skabt i dette Land, være henne? Og alle Monumenterne, som hele den civiliserede Verden betragter som den kostbareste Erindring om Fortiden?“

„Nej, stop nu, Oberst,“ sagde Headingly smilende, „De vil da ikke fortælle os, at De tror, de vil sløjfe Pyramiderne?“

„De kan aldeles ikke sige, hvad de vil gjøre. Der er ingen Billedstormer i Verden saa fanatisk som en Mohamedaner. Sidste Gang, de oversvømmede Landet, brændte de Bibliotheket i Alexandria. De husker nok, at enhver Fremstilling af det menneskelige Ideal er forbudt i Koranen. En Statue er altid en irreligiøs Gjenstand i deres Øjne. Og hvad tror De, de Fyre bryder sig om Europas Følelser? Jo mere de kan saare dem, jo gladere er de. Baade Sphinxen, Kolossen og Abu-Sembels Statuer vilde komme

til at synke i Grus — ligesom Helgenbillederne i England for Cromwells Lejesvende.“

„Naa ja, ja,“ sagde Headingly paa sin langsomme, tankefulde Maade, „lad os antage, jeg indrømmer Dem, at Dervischerne kunde komme til at oversvømme Ægypten, og lad os ogsaa antage, at I Englændere holder dem borte. Men sig mig saa bare, hvad Ret I har til at øde alle de Millioner af Dollars og alle disse Menneskeliv? Hvad mere har I ud deraf end Frankrig eller Tyskland eller ethvert andet Land, der ikke risikerer noget, og som ikke øder en Skilling?“

„Der er grumme mange Englændere, der gjør sig selv netop det samme Spørgsmaal,“ sagde Cecil Brown. „Efter min Mening har vi saamænd allerede altfor længe været Verdens Politibetjente. Vi har ageret Politi paa Søen mod Piraterne. Nu er vi Politi i Ægypten mod Dervischerne, Røverbanderne, og mod enhver Fare, der truer Civilisationen. Man bliver tilsidst kjed af det. Sker der noget galt i Asien, spørger strax hele Verden, hvorfor England ikke har forhindret det. Er der Mytteri i Ægypten eller Oprør i Sudan, saa er det altid England, der skal ordne det. Og altid bliver vi skældt ud, ligesom Politibetjentene, naar de napper en Slynge mellem hans Kammerater. Vi faar Prygl og ingen Tak, hvorfor skal vi saa gjøre det? Lad Evropa teje for sin egen Dør.“

„Nuvel,“ sagde Oberst Cochrane og lagde sit ene Ben over det andet og lænede sig frem med en Mine, der tydelig sagde, at han var af en anden Mening.

„Jeg er aldeles ikke enig med Dem, Brown, og jeg finder, at det at forsvare saadan en Opfattelse er at have et meget begrændset Syn paa vore nationale Pligter. Jeg mener, at bag alle nationale Interesser og al Diplomati, ligger der en stor ledende Magt — et Forsyn — noget, der søger at faa det bedste ud af enhver Nation, og bruge det til fælles bedste. Naar en Nation holder op med at være ansvarlig, er det paa Tide, den kommer paa Hospitalet, som Spanien og Grækenland — saa har den ingen Dyder mere. En Mand og en Nation fødes ikke blot for at gjøre, hvad der morer og behager dem og hvad de har Fordel af. Ofte maa de udføre, hvad der baade er ubehageligt og uprofitabelt; men naar det er indlysende, at det er rigtigt, er det fejgt ikke at gjøre det.“

Headingley nikkede bifaldende.

„Enhver har sin Mission. Tydskland har sin Styrke i den abstrakte Tænkning. Frankrigs Styrke ligger i det litterære, i Kunsten og i det Yndefulde. Men De og jeg, vi har mellem vore bedste Mænd en højere Mening om Moral og Pligt mod andre Mennesker. Og disse to Egenskaber er det netop, der behøves for at styre de svagere Racer.“

De kan ikke hjælpe Dem ved abstrakt Tænkning eller yndefuld Kunst, men kun ved den moralske Sands, der holder Refærdighedens Vægtskaal lige, og bevarer sig selv fri for enhver Fordærvelse. Det er ogsaa derved, vi regjerer Indien. Vi kom der i Følge Naturens Love, ligesom Luft strømmer ind i et tomt Rum. Og

hele Verden over, med eller mod vor Villie og Interesse drages vi paa samme Maade. Og det vil ogsaa vise sig ovre hos Jer. Skjæbnens Magt vil tvinge Eder til at undertvinge hele Amerika fra Mexiko til Ildlandet.

Headingley fløjtede.

„Vore Jingoer vilde blive henrykte over at høre Dem tale, Oberst Cochrane“, sagde han. „De vilde stemme Dem ind i Senatet øjeblikkelig.“

„Ja, Verden er lille, og den bliver mindre for hver Dag. Den er et eneste organisk Legeme, en Plet Koldbrand er nok til at forgifte det Hele. Der er ingen Plads for en uærlig, udygtig, tyrannisk, uansvarlig Regjering. Og saa længe den findes, vil den blive en Kilde til Bekymring og Fare. Men der mange Folkeslag, der er saa uimodtagelige for Forbedring, at vi aldrig kan haabe at skaffe dem en god Regjering. Hvad skal man i saa Tilfælde gjøre? I tidligere Tid blev en saadan Race ødelagt af en, der var stærkere. En Attila eller Tamerlan huggede den svagere Gren af. Nu har vi mere Medlidenhed. Det har vi vist baade i Asien og Indien. Og naar Arbejdet skal udføres, og vi er de dygtigste til at gjøre det, saa mener jeg, det vilde være Fejghed at vige tilbage derfor.“

„Jamen, hvem skal bestemme, om det er bedst, at I tager Afære der?“ spurgte Amerikaneren. „Ethvert rovbegjærligt Land kunde bemægtige sig ethvert Land i Verden under det Paaskud.“

„Begivenheder — ubønhørlige, uundgaelige Begivenheder — vil afgjøre det. Tag Tilfældet her i Ægypten for Exempel. I Aaret

1881 laa intet i Verden fjernere for vort Folk end Tanken om at blande sig i Ægyptens Anliggender. Aaret derefter, 1882, besad vi Landet. Der var intet Valg. Begivenhederne fulgte Slag i Slag. Først et Blodbad i Alexandrias Gader, derpaa Forsøget at fordrive vor Flaade — som laa der i Følge en højtidelig Overenskomst — det førte til Bombardementet, som igjen førte til en Landgang for at redde Byen for Ødelæggelse. Denne Landgang førte til yderligere Operationer — og nu er vi her, og i Besiddelse af Landet. Da Forvirringen var paa sit Højeste, tiggede og bad vi Franskmændene og flere andre om at komme og hjælpe os med at bringe Orden i Tingene, men alle forlod de os, da der var Arbejde at gjøre, skjøndt de nu er rede nok til at skjælde os ud og lægge os Hindringer i Vejen. Og da vi forsøgte at trække os ud deraf, kom denne vilde Opstand af Dervischerne, og vi blev nødtte til at holde ud endnu længere. Vi har aldrig søgt denne Gjerning, men naar vi engang har paataget os den, skal vi ogsaa udføre den ordentligt. Vi har indtørt Retfærdighed i Landet, Ærlighed i Administrationen, og Beskyttelse for den fattige Mand. I de sidste tolv Aar har Landet gjort større Fremskridt end i de forløbne tolv hundrede Aar. Og med Undtagelse af et Par Hundrede Mennesker, som giver deres Penge ud her i Landet, har England hverken direkte eller indirekte tjent en Skilling ved den Affære. Jeg tror ikke, De i hele Historien vil finde en Gjerning, der er mere

uinteresseret og heldigere udført.“

Headingley røg tankefuld paa sin Cigaret.

„I Nærheden af vort Hus i Black Bay ved Boston ligger der et andet Hus, som ødelægger hele Egnen, det er helt faldefærdigt og Haven er et Vildnis, men alligevel ved jeg dog ikke, om jeg synes, at Naboerne har Ret til at storme derind og ordne Sagen paa deres Maade.“

„Heller ikke dersom der kom Ild?“

Heading lo og rejste sig op.

„Jeg begynder at tro, at det moderne Ægypten er lige saa interessant som det gamle,“ sagde han, „og at Ramses den anden ikke er den sidste Mand, der levede i Landet.“

De to Englændere rejste sig og gavede.

„Ja, det er et underligt Lune af Skjæbnen at sende Mænd fra en lille Ø over Atlanten for at regjere Pharaos Land,“ sagde Cecil Brown. „Og vi vil komme til at forlade det uden at efterlade vort Spor paa dette Folkeslag, som Landet dog hører til; det er nemlig ikke Angelsaxernes Vane at indridse deres Gjerninger paa Klipper. Og jeg er overbevist om, at Kairos Draining vil blive det Arbejde, vi har udført, der holder sig længst, med mindre det om en tusinde Aar udgives for et Arbejde udført af en eller anden Konge. Men der kommer Resten af vort Selskab hjem fra deres Tur.“

Nedenunder kunde man høre Lyden af Fru Belmonts bløde, irske Stemme, afbrudt af hendes Mands dybere Røst. Pastor Stuart strede med en støjende

Æseldriver om nogle Piastere, de andre af Selskabet blandede sig med Latter og gode Raad i Striden. Saa døde alt hen, Passagererne fra Dækket kom ned ad Trappen, man ønskede hinanden Godnat, der blev smækket med Døre, og lidt efter laa det lille Skib, stille og mørkt, i Skyggen af Halfas Høje. Bag ved laa den uendelige vilde, uforanderlige Ørken, straagul og drømmeagtig i Maanelyset, isprængt med sorte Skygger fra de omiggende Højder.

III.

„Stoppa! Backa!“ skreg den indtødt Løds til den europæiske Maskinmester.

Dampskibets brede og flade Bov var pladsket ind i det bløde, brune Mudder, og Strømmen havde tørt Baadens Side ind mod Bredden. Det lange Gangbrædt var lagt til og de sex høje Soldater, der skulde udgjøre Eskorten, stod opstillede inde paa Land; deres lyseblaa guldkantede Zuavuniform med den gule og røde Hue, formelig straaledede i det klare Morgenlys. Og oppe paa Toppen af Skrænten stod allerede Æslerne ordnede i en lang Line. Luften var fyldt af Drengenes Raaben og Skrigen. Med gennemtrængende skarpe Stemmer priste hver for sig i høje Toner sit eget Dyr og rakkede paa samme Tid Naboens ned,

Oberst Cochrane og Herr

Belmont stod sammen oppe paa Skibet, begge iførte den bredskyggede, hvide, rynkede Kat, som Turisterne ynder. Frøken Adams og hendes Niece stod ved Siden af den og lænede sig mod Skibets Jernrækværk.

„Det er kjedeligt, Belmont, at Deres Kone ikke kommer med,“ sagde Obersten.

„Jeg tror, hun i Gaar fik et let Solstik, hun har stærk Hovedpine idag.“

Hans Stemme var fuld og kraftig ligesom hans Skikkelse.

„Jeg vilde være blevet hos hende,“ sagde Frøken Adams, „men saa hørte jeg, at Fru Schlesinger finder Rideturen, altfor lang, og da hun tillige har nogle nøvendige Breve at skrive, bliver hun hjemme. Deres Frue bliver altsaa ikke helt alene.“

„Det var rigtig elskværdigt af Dem, Frøken Adams Men for Resten, er vi jo allerede tilbage igjen Klokken to.“

„Er det sikkert?“

„Det maa det være, for vi skal ikke have Frokost med os, og vi vil da være ligefrem hundesultne til den Tid.“

„Ja, jeg tror nok, vi vil sætte Pris, i al Fald paa Rhinskvin og Seltservand,“ sagde Obersten. „Saadan en Ørkenstur maa kunne gjøre selv den værste Vin velsmagende.“

„Er de færdige mine Damer og Herrer!“ raabte Mansur. Med de flagrende Klæder og sit skjægløse Ansigt lignede Dragomanen en Præst. „Vi maa begive os tidlig afsted, for at kunne være tilbage førend den værste Hede.“ Det var med et næsten faderligt Blik, han betragtede den lille Forsamling af Turister. „De

skal tage Deres grønne Brillen med, Frøken Adams, der er et stærkt Skjær ude i Øskenen . . .

Aa, Herr Stuart, jeg har reserveret et særligt udmærket Æsel til Dem — Præmie Æsel, det bliver altid gjemt til de sværeste Herrer . . . De behøver ikke at tage Deres Billetter til Monumenterne med i Dag . . . Ja, vil de saa være saa god at komme, mine Damer og Herrer!“

Det saa ud som en komisk Frise, da Passagererne, en efter en gik henover Gangbrættet og op ad den brune smuldrende Skrænt.

Først kom Herr Stephen, en tynd, tør, alvorlig Skikkelse, iført en engelsk Straahat. Hans røde „Baedecker“ skinnede under hans Arm, og i Haanden holdt han et lille Stykke Papir, der saa ud som et Brev.

Da de skulde gaa op ad Skrænten, tog han Frøken Adams under den ene Arm og Frøken Sadie under den anden. Pludselig hørte man den unge Piges friske klare Latter, „Baedecker“ trillede ned foran deres Fødder.

Derpaa fulgte Oberst Cochrane og Herr Belmont; deres bredskyggede Hatte rørte ved hinanden under deres ivrige Diskutteren.

Bagved dem kom Cecil Brown, stilfærdig, kynisk og behersket.

Den fede Præst arbejdede sig langsomt op ad Skrænten, medens han sagde forskellige Smaa vittigheder om sin Tykkelse. „Jeg hører til de Mænd, der bærer alting foran sig,“ sagde han, saa angrende paa sin Mave, og lo gispende over sin lille Spøg.

Allersidst kom Headingley, slank og høj, med sit Studenter-

krus i en Rem over Skulderen; sammen med ham gik Fardet, denne godmodige, ivrige, altid snakkende Pariser.

„De har vel set, vi skal have Eskorte idag,“ hviskede han til sin Ledsager.

„Ja, det ser jeg.“

„Puh!“ sagde Franskmanden, og slog spottende ud med Armene, „man kunde ligesaa godt forlange Eskorte mellem Paris og Versailles. Men det hører med til Komedien, Herr Headingley. Ingen lader sig narre deraf, men det er en Del af Komedien. Pourquoi ces droles de militaires, dragoman, hein?“

Det hørte med til Dragomans Bestilling at være elskværdig overfor alle; førend han svarede, saa han sig derfor forsigtigt omkring, for at forvisse sig om, at alle Englænderne var ude af Hørevidde.

„C'est ridicule monsieur!“ sagde han og trak paa Skuldrene. „Mais que voulez-vous? C'est l'ordre officiel Egyptien.“

„Egyptien! Bah, Anglais, Anglais — tous jours Anglais!“ raabte den vrede Franskmand.

Frisen var bleven endnu mere komisk, den var pludselig bleven forvandlet; nu bestod den af ridende Figurer, der tegnede sig skarpt mod den mørkeblaa ægyptiske Himmel.

Selv de Mennesker, der aldrig før har redet, er nødte til at gjøre det i Ægypten, og naar Æslerne sætter i Galop er det tevidunderligt og enestaaende Syn at se alle disse fiagre Slør og krampagtige Hænder, alle disse Skikkelser med de forfærdede Ansigter, medens de bliver slynget frem og tilbage,

Belmont sad og balancerede sin kantede Figur paa et lille, hvidt Æsel og viftede til sin Kone, der var kommet op paa Koroskos Salondæk.

Cochrane sad lige op og ned paa sit Æsel, med militær Holdning, Hænderne lavt, Hovedet hævet og Hælene nede. Og ved Siden af ham red den unge Diplomat med sænkede Øjenlaag, som mente han Ørkenen ikke var noget videre respektabelt Skue, og som forekom selve Universet ham betænkeligt.

Efter dem kom det øvrige Selskab, mer eller mindre fornøjet, og bag hvert Æsel løb en brun, larmende Dreng. Naar De saa sig tilbage kunde de endnu øjne den lille, blyfarvede Damp og Fru Belmont, der stod paa Dækket og viftede med sit Lommestørklæde. I det Fjerne strakte den brede, brune Strøm sig i lange Bugtninger, indtil den en fire-fem Mile borte løb forbi den lille Firkant af hvide Blokhuse, der stod paa de sorte, takkede Høje og markerede det yderste Punkt af Wady Halfa,

„Det er altfor kjønt,“ sagde Sadie fornøjet. „Og se, jeg har faaet et Æsel, der gaar paa Ruller, og Sadlen er ligefrem elegant. Har de nogensinde set noget saa kunstigt, som disse Kugler og Smaasager omkring mit Æsels Hals? De maa lave et Indlæg om bemeldte Æsel, Herr Stephen. Er det ikke det juridisk rigtige Udtryk?“

Stephen saa hen paa det smukke, glade, kaade Ansigt, der saa op paa ham under den kotte Straahat, og han ønskede, han bare havde haft Mod til at fortælle hende paa hendes eget

Sprog, at hun var altfor sød. Men han var bange for at komme til at fornærme hende, og derved maaske sætte en Stopper for deres nuværende behagelige Fortrolighed.

„De ser meget lykkelig ud,“ sagde han.

„Ja, hvem kan lade være med det, naar Luften er saa tør og klar, Himlen saa blaa, Sandet saa gult, og man saa tilmed har saadan et storartet Æsel. Jeg har netop alt, hvad jeg behøver her i Verden, for at være lykkelig.“

„Alt?“

„Ja, alt hvad jeg da bryder mig om i Øjeblikket.“

„Ja. De ved vel slet ikke, hvad det vil sige at være bedrøvet?“

„Aa jo, jeg kan være saa ulykkelig, at jeg ikke kan sige det. I Smiths Institut kunde jeg sidde og græde flere Dage i Træk, og de andre unge Piger var helt tossede for at faa at vide, hvorfor jeg græd, og de grundede i det uendelige paa, hvorfor jeg ikke vilde fortælle dem Grunden, og saa vidste jeg den jo slet ikke selv. De ved nok, det kan komme over en som en stor, sort Skygge, og man ved ikke hvorfor, men man maa underkaste sig det og være ulykkelig.“

„Men De har aldrig haft nogen rigtig Grund til at være ulykkelig?“

„Nej, Herr Stephen, jeg har altid haft det saa godt, jeg tror virkelig ikke, naar jeg tænker efter, at jeg nogensinde har haft en rigtig Grund til at være bedrøvet.“

„Saa vil jeg ønske, Frøken

Sadie, ønske af hele mit Hjerte, at De vil være istand til at sige det samme, naar De engang har naaet deres Tantes Alder. Men er det ikke hende, som kalder?"

„Aa, Herr Stephen, jeg vilde ønske, De vilde slaa min Æselsdreng med Deres Pisk, naar han igjen prygler mit Æsel,“ raabte Frøken Adams, som sad paa et højbenet Dyr. „Hør Dragoman, hør Mansur, sig til Drengen, at jeg ikke vil have Dyret pint, og at han bør skamme sig over sig over sig selv. Ja, det er netop hvad Du bør, Din lille Slyngel. Han ler af mig, ligesom Billederne paa Taudpulveræskerne. Tror De, Herr Stephen, at dersom jeg strikkede den sorte Soldat der et Par Strømper, han saa fik Lov til at gaa med dem? Den stakkels Fyr har Bandager omkring Benene.“

„Det er hans Strømper, Frøken Adams,“ sagde Oberst Cochrane og saa sig tilbage, „I Indien har vi altid fundet, at de var de bekvemteste til Marsch. De er langt behageligere end rigtige Strømper.“

„Virkelig. Jeg kommer til at tænke paa en syg Hest ved at se dem. Det er nu alligevel ganske flot med disse Soldater, Herr Fardet har rigtignok fortalt mig, at der ikke er det ringeste at frygte for os.“

„Det er bare min Mening, Frøken Adams,“ sagde Franskmanden hurtigt, „Oberst Cochrane har maaske en helt anden.“

„Ja. Officererne, der skal beskytte Grænsen, har i al Fald en anden Mening end Monsieur Fardet,“ sagde Ohersten kjøligt. „Men vi kan vel nok alle være enige i, at det ser malerisk ud,“

Paa deres højre Haand laa Ørkenen i lange Sandkurver, der lignede Dyner, der havde kranset en glemt, forhistorisk Sø. Naar de Ridende hævede sig i Sadlen, kunde de se de sorte, ujevne Rester af de besynderlige vulkanske Høje, som hævede sig til Venstre for dem. Og paa Kammen af de lave Sandhøje fik de af og til Øje paa en høj, lyseblaa Soldat, der gik hurtig afsted med sin Riffel med Kolben vendt nedefter. Et Øjeblik tegnede den slanke, krigerske Skikkelse sin skarpe Silhouet mod Himlen. Pludselig forsvandt han i en Sænkning af Terrainet, medens nogle hundrede Alen længere borte en ny dukkede frem for at forsvinde ligesaa hurtigt.

„Hvad bestiller de her?“ spurgte Sadie, idet hun passede paa disse Skikkelser, der lod til at være i evig Bevægelse. „De minder mig om Drengene i Hotellerne i de forenede Stater.“

„Jeg tænkte mig nok, der vilde blive spurgt om disse Mennesker,“ sagde Herr Stephen, der aldrig var lykkeligere, end naar han kunde tilfredsstille et Ønske af den smukke Amerikanerinde. „Jeg gjorde derfor et Par Optegnelser i Morges inde i Skibets Bibliotek. De hører til den tiende Sudanske Bataillon og rekruterer fra Dinkas og Shilluks — to Negerstammer, der lever syd for Dervishernes Land, nær ved Æquator.“

„Hvorledes er det muligt at bringe disse Soldater gennem Dervishernes Land?“ spurgte Headingley skarpt.

„Aa, det tror jeg nu ikke volder saa store Vanskeligheder,“

sagde Monsieur Fardet og blinke til Amerikaneren.

„De ældste af disse Soldater er endnu Rester af den gamle sorte Bataillon. Nogle af dem har tjent under Gordon ved Khartum, de bærer hans Medaile. Og af de andre er mange Desertører fra Mahdiens Hær,“ sagde Obersten.

„Naa ja, saa længe man ikke har Brug for dem, ser de jo ganske flotte ud med deres blaa Uniformer,“ sagde Frøken Adams. „Men dersom der kom noget paa vilde jeg nok ønske, at de var mindre maleriske og lidt mere hvide.“

„Det er jeg nu slet ikke vis paa vilde være bedre, Frøken Adams,“ sagde Obersten, „Jeg har set disse Fyre paa Valpladsen, og jeg kan forsikre Dem om, at jeg har den største Tillid til deres Tapperhed.“

„Ja, jeg vil nu helst tro Dem paa Deres Ord, uden at faa Bevis derfor,“ sagde Frøken Adams, med en Bestemthed, der fik dem alle til at smile.

Vejen havde stadig fulgt Flodens Leje. Strømmen brusede afsted tilvenstre for Turisterne, bred og dyb. Her og der blev dens Løb standset af en sort, skinnende Kugle, som Skummet stod højt op om. Længere borte kunde de se det lysende hvide Vandfald, og Skrænterne blev nu til ujevne Klipper, ovenover hvilke man saa en besynderlig fremragende, halvkugleformet Klippe. Dragomanen havde ikke behovet at fortælle de Rejsende, at det var det berømte Sømærke, som de styrede hen imod. Foran dem laa en lang, jævn Slette og Æslerne satte derfor i Galop.

Længere borte laa spredte Klipper, de tegnede sig sorte paa orangegult, og midt imellem dem rejste der sig nogle afbrudte Piller og en lang muret Væg. Den var graa og mægtig og saa mere ud til at være et Værk af Naturen end af Menneskehaand.

Den fede, glinsende Dragoman var staaet af sit Æsel, han stod nu i sine Skjorter og Overfrakke og ventede paa, at de Rejsende skulde samle sig om ham.

„Dette Tempel, mine Damer og Herrer,“ brølede han med en Mine, som en Auktionsholder, der er i Færd med at sælge Tingen til den højst bydende, „er en særlig smuk Levning fra det attende Dynasti. Her ser de en Randforsiring af Thotmes den tredie,“ med sin Pisk viste han hen paa Muren, ovenover hvor den stod. „Han levede sytten hundrede Aar før Kristus, og dette Værk her er udført til Minde om hans Seire i Mesopotamien. Dette er en Fremstilling af hans Liv, ligefra den Tid, da han levede hos sin Moder, indtil han vendte hjem med Fanger lænkede til sin Vogn.“

Her ser de ham blive kronet i Nedreægypten, medens Øvreægypten holder stor Offring for Guden Ammonera til Ære for Sejren. Her føres hans Fanger frem for ham, og han hugger den højre Haand af dem. Her i Hjørnet ser de en lille Hob af afhugne Hænder.“

„Sandelig, om jeg vilde have holdt af at være her paa den Tid,“ sagde Frøken Adams.

„Der er slet ingen Forandring sket siden den Gang,“ sagde Cecil Brown. „Østerland bliver ved ved at være Østerland. Jeg

er overbevist om, at en hundrede Mile, ja maaske mindre fra hvor vi nu er — —“

„Lad os komme videre,“ sagde Obersten, og hele Selskabet gik ned langs med Muren, allesammen med deres store Hatte skubbende tilbage og Ansigterne i Vejret. Solen gjød en haard Glans over den graa Mur og tegnede Turisternes sorte Skygebilleder paa den, den blandede dem sammen med de grumme Krigere med de firkantede Skuldre og krogede Næser, og med de latterlige stive Guds billeder. Den ærværdige John Stuart fra Bermingham kom saaledes helt til at udslette den hedenske Konge og Guden, som han var i Færd med at hædre.

„Hvad er det?“ spurgte Pastor Stuart med sin hvæsende Stemme og pegede op paa Muren med en gul Stok.

„Det er en Flodhest,“ sagde Dragomanen.

Alle Turisterne smaalo, for der var netop et Gran af Lighed hos dette Dyr med Pastor Stuart.

„Men den er jo ikke større end en lille Gris,“ sagde Pastor Stuart protesterende, „De ser jo ogsaa, at Kongen med den største Lethed stikker sit Spær gennem den.“

„De har lavet den saa lille for at betegne hvad det var for en Ubetydelighed for Kongen at gjøre det,“ sagde Dragomanen.

„De vil ogsaa lægge Mærke til, at alle Fangerne kun naar til Kongens Knæ, og det er ikke, fordi han var saa meget højere end de, men det er gjort for at betegne, at han var saa langt mægtigere. De ser ogsaa, han er større end sin Hest, det er

fordi han er Konge og den kun et Dyr. Og saaledes forholder det sig ogsaa med alle de smaa Kvinder, som de ser hist og her, det er allesammen hans smaa, ubetydelige Koner.“

„Nej, det er for galt!“ udbrød Frøken Adams. „Dersom de havde modelleret denne Konges Sjæl, vilde man da have behøvet et Forstørrelsesglas for at se den. Tænke sig, at han tillod man afbildede hans Hustruer paa en saadan Maade!“

„Ja, Frøken Adams“, sagde Franskmanden, „dersom han gjorde det nu, vilde han faa mange flere Stridigheder at bekjempe i Mesopotamien. Men Tiden bringer Oprejsning. Maaske den Dag ikke er saa fjern, hvor vi vil se Billeder af den store, stærke Kvinde og den lille ubetydelige Mand — hein!“

Cecil Brown og Headingley var blevet noget tilbage, Dragomanens overfladiske Forklaringer og de tomme, letsindige Turisters Snik-Snak virkede ubehageligt paa dem og forstyrrede den Højtidelighed, de følte. De stod tavse og saa paa denne latterlige Procession, paa alle disse Solhatte og grønne Slør, der passede langs med den gamle graa Mur, under Solens glødende Straaler. Over deres Hoveder fløj der to toppede Hærfugle, de kviddrede og kaldte paa hinanden mellem de gamle Ruiner.

„Er dette nu ikke Helligbrøde,“ sagde Diplomaten til sidst.

„Det glæder mig, at De siger det, fordi jeg altid har syntes, det var det,“ sagde Headingley med Varme. „Jeg tilstaar, jeg ved ikke rigtig, paa hvad Maade

man egentlig helst skal se disse gamle Ruiner — dersom de overhovedet skal ses — men et er jeg sikker paa, denne Maade her er ikke den rette. Jeg foretrækker for Resten de Ruiner, jeg ikke har set, for dem, jeg har set.“

Den unge Diplomat saa op med sit underlige, lyse Smil; det forsvandt imidlertid næsten i samme Øjeblik, og hans Ansigt antog igjen sin trætte, blaserede Maske.

„Jeg har anskaffet mig et Kort,“ sagde Amerikaneren, „og undertiden, naar jeg er rigtig langt borte, midt i den tørre Ørken, hvor der hverken findes Vej eller Sti, ser jeg Ruiner angivet paa Kortet — eller Levninger af Templer. For Exempel Jupiter Amanons Tempel, der var et af de aller betydeligste Valfartssteder i Verden, laa hundreder af Mile borte fra menneskelige Boliger. Det er disse Ruiner, som ligger ensomme usete og uforanderlige gennem Aarhundrederne, der virker paa ens Fantasi. Men naar jeg skal vise Billet ved Døren, ligesom jeg gjør, uaar jeg gaar ind for at se paa en eller anden af Barnums Mærkværdigheder, ja, saa forsvinder for mig hele Romantiken.“

„Ja, fuldkommen,“ sagde Cecil Brown, og saa ud over Ørkenen med sit mørke Blik. „Kunde man komme gaaende her ganske alene — og rent tilfældig falde over det — staa her i absolut Ensomhed og se Templet ligge i det dæmrende Lys, med alle sine groteske Figurer, det vilde virke aldeles betagende. Man vilde blive stum af Forun-

dring og Højtidelighed. Men naar Belmont fløjter, Stuart hiver efter Vejret og Frøken Sadie Adams ler — —“

„Og saa høre den Skade af en Dragoman plapre sin Lektie frem,“ sagde Headingley, „Jeg staaar hele Tiden og ønsker, jeg bare kunde faa Lov til at samle mine Tanker, men det lykkes mig aldrig. Jeg kunde godt have myrdet dem alle sammen, da vi var ude at se den store Pyramide, det var umuligt for mig at faa et roligt Øjeblik, de sled og halede i mig for at faa mig op paa Toppen. Jeg tog Maal af en Mand, og havde jeg truffet ham, var han med et Sæt kommet op paa Toppen af Pyramiden. Men tænk Dem nu, rejse hele den Vej fra Amerika for at se Pyramiden, og saa ikke faa andet ud af Synet, end Lyst til at slaa en Araber.“

Den unge Diplomat lo paa sin blide, trætte Maade.

„Nu gaar Toget videre,“ sagde han, og de to unge Mænd skyndte sig at indtage deres Pladser, i det underlige Optog.

Vejen løb nu mellem store, spredte Vandhuller og stenede grusagtige Høje. En smal Sti snoede sig ind og ud mellem Klipperne. Bag ved den blev Udsigten lukket af lignende Høje, sorte og fantastiske, ligesom Slagger foran et Bjergværk. En dyb Tavshed havde grebet det lille Selskab, selv paa Sadies glade Ansigt gjenspejlede Naturens Alvor sig. Eskorten havde trukket sig sammen og omgav nu Turisterne ganske, deres Støvler fik de løse Rullesten, de gik paa, til at knase. Oberst Cochrane og Herr Belmont red

stadig sammen i Spidsen af Toget.

„Ved De hvad, Belmont,“ sagde Obersten sagte, „ja, De maa gjerne tro, jeg er en Nar, men dette her holder jeg slet ikke af.“

Belmont lod høre en kort gryntende Latter.

„Da vi sad i Salonen paa Korosko, forekom det os den naturligste Sag af Verden,“ sagde han, „men nu vi er midt i det, nu synes jeg jo rigtignok, vi er ude paa det Vilde. For Resten ved De jo nok, at der ikke gaar en Uge, uden at her kommer et eller andet Selskab, og hidindtil er der da aldrig sket noget galt.“

„Jeg er ikke bange, naar jeg staar paa Slagmarken.“ sagde Oberst Cochrane. „Der er det alt lystigt og skal gøres. Men naar man har Kvinder med og en hjælpeløs Hob, som alle disse Mennesker, saa forekommer det en forfærdeligt, dersom der skete noget, Selvfølgelig Chancerne er en mod hundrede, for at der blev noget. Men dersom der alligevel hændte noget — naa, det er ikke værd at tænke paa. Det er alligevel mærkeligt, at det slet ikke falder dem ind, at det er farligt.“

„Ja, Herr Stephen,“ lød nu Frøken Adams Stemme lige ved dem, „jeg holder af tailor-måde Kjoler til Rejse- og Spadserebrug. Men naar det gjælder et Selskabstoilette, synes jeg Fransk-mændene har langt mere Stil end Englænderne. De franske har et sikrere Snit og har deres egen Maade at binde alle disse mærkelige smaa Lykker og Baand paa.“

Obersten saa smilende hen til Belmont.

„Hun er i al Fald ganske rolig,“ sagde han. „Selvfølgelig vilde jeg ikke sige, hvad jeg før sagde til andre end til Dem, og desuden vil det naturligvis vise sig, at min Ængstelse er aldeles ugrundet.“

„Jeg kan saamænd godt tænke mig Afdelinger af Dervisher, der var ude at plyndre,“ sagde Belmont. „Men hvad jeg ikke kan tænke mig er, at de netop skulde komme til denne Klippe den samme Morgen som vi.“

„Ja, men ikke naar man husker paa, at vor Udflugt har været meldt en Uge i forvejen, at hele vort Program er kjendt paa en Prik.“

„Naa, alligevel synes jeg ikke der er nogen Chance derfor“, sagde Belmont roligt, men i sit Hjerte var han glad over, at hans Hustru sad sikkert og hyggeligt ombord paa Skibet.

Nu havde de netop passeret Klipperne og det gule, faste Land laa udbredt foran dem.

„Ay — ah! Ay — ah!“ skreg Drengene og slog med Stokkene løs paa deres Araber, som satte afsted i Galop over den store Slette. Først da de havde naaet Foden af Højen gjorde Dragomanen Holdt.

„Nu, mine Damer og Herrer“, raabte han, er vi ankommet til den berømte Klippe ved Abousir, som kaldes Prædikestolen. Fra dens Top vil de om faa Øjeblikke nyde en Udsigt over beundringsværdig frugtbart Land. Men allerførst maa de betragte Klippens Side, overalt staar der berømte Mænds Navne og flere af

disse Navne stammer fra Tiden før Kristus“.

„Staar Moses Navn her ogsaa?“ spurgte Frøken Adams.

„Men Tante dog“, sagde Frøken Sadie.

„Kære Sadie, han var i Ægypten, og han var en stor Mand, og han maa ogsaa være kommet denne Vej.“

„Moses Navn har sikkert været der, og Herodots ogsaa“, sagde Dragomanen alvorlig. „Men begges har allerede længe været udslettede. Men her, hvor Klippen er, læser De Belzonis. Og lidt højere staar Gordons. Der er næppe et berømt Navn i Sudan, som ikke De finder her. Og dersom de nu ikke har noget derimod, tager vi for en lille Tid afsked med vore Æsler og gaar op ad Stien her, fra Toppen ser de saa baade Floden og Ørkenen“.

Efter at have gaaet en Minut eller to, stod de paa den cirkelformede Platform, hvori Klippen ender. Under den, til den ene Side var der en lodret sort Klippe, hundrede og halvtreds-sindstyve Fod høj, ved hvis Fod den skummende og sprøjtende Flod brød sig. Til den anden Side, var der et rædselsfuldt Vildnis af sorte, spredte Klipper, det var Stumper, som Floden ved Højvande havde ført med sig. Saa langt Øjet naaede, kunde man hverken se Spor af levende Væsener eller af deres Boliger.

„Her til denne Side“, sagde Dragomanen og pegede med sin Pidsk mod Øst, „ligger Militærgrændsen, der fører fra Waag Halsaa til Sarras. Sarras ligger mod Syd, her under denne sorte Klippe. De to blaa Bjerge, som de ser i det Fjerne, ligger i

Dongola, mere end hundrede Mil fra Sarras. Der er fyrretyve Mil Jernbane, men den har ofte lidt stor Skade ved Dervischerne, der nok holder af at bruge Skinnerne til Spær. Telegraftraadene er ogsaa en eftertpurgt Vare. Dersom de nu alle vil vende dem omkring, skal jeg forklare dem, hvad det er, vi ser til den anden Side.

Der mødte nu Turisterne et Syn, de aldrig glemte. Denne umaadelige, øde udstrakte vilde Ørken syntes snarere at tilhøre en eller anden kold, udbrændt Vulkan end den frugtbare og skønne Jord. I en Uendelighed laa den der, indtil den tortæredes i en blød, violet Taage aller yderst ude. Forgrunden bestod af glimrende gult Sand, der formelig lyste i Solskinnet. Og her og der i en spredt Række stod de seks Negersoldater og lænede sig ubevægelige til deres Rifler, deres Skygger, som Solen kastede henover Sandet, saa omtrent lige saa solide ud som de selv. Men foran denne gyldne Slette laa der en Hob sorte Slagger med smaa, gule Dale imellem. Bag ved dem laa der igen Høje, der var endnu mere toppede og fantastiske, og bag dem pippede igjen andre frem, indtil de allesammen forsvandt i den violette Taage. Ingen af disse Høje var synderlig imponerende — kun omtrent nogle faa hundrede Fod — men deres vilde, savtakkede Kam og deres stejle Skraaning af forbrændte Sten, forlenede dem med en egen vild Karakter.

„Deter den libyske Ørken“, sagde Dragomanen. „Den største Ørken i Verden! Tænk dem, at naar de rejser stik mod Vest og hver-

ken drejer mod Nord eller Syd, vil de første Huse, de træffer paa, findes i Amerika. Faar De ikke Hjemve, Frøken Adams?"

Den gamle Amerikanerinde hørte imidlertid ikke, hvad Monsur sagde, saa optagen var hun af at følge det Syn, som Sadie viste hende.

"Det er altfor malerisk", raabte Sadie, medens hendes unge, smukke Ansigt straaede af Begejstring.

"Se, Hr. Stephen. Det er det eneste, der mangiede for at gøre det Hele fuldkomment. Se alle disse Mæd paa Kamelerne, der kommer frem mellem Højene".

Alle betragtede den lange Række af Ryttere med røde Turbaner, der kom ridende frem af Ødet. Der blev saa død stille mellem Turisterne, at Fluernes Summen lød højt for deres Ører.

Oberst Cochrane havde været i Færd med at tænde en Cigaret, han stod bomstille med Cigaretten i den ene Haand og Tændstikken i den anden, indtil Ilden slikkede op ad hans Fingre. Belmont fløjtede. Dragomanen stod med aaben Mund og stirrede. De andre saa fra den ene til den anden, med Følelsen af, at der var noget galt paa Færde.

Det var Obersten, som brød Tavsheden.

"Ved Gud, Belmont", sagde han, "jeg tror, den ene Chance mod de hundrede har vist sig at være rigtig."

IV

"Hvad betyder dette her, Monsur?" raabte Belmont hæst.

"Hvem er disse Mennesker, og hvorfor staar De og stirrer, som var De gaaet fra Forsianden?"

Dragomanen gjorde Forsøg paa at genvinde sin Fatning; førend han svarede, vædede han sine tørre Læber med Tungen.

"Jeg ved ikke, hvem det er", sagde han med rystende Stemme.

"Ved De ikke, hvem det er", raabte Franskmanden. "Det kan De jo godt se. Det er bevæbnede Mænd paa Kameler, det er Ababdeher, Bishareener — Beduiner, kort sagt, Folk, som Regeringen bruger ved Grænsen".

"Ved Gud, Cochrane, han taler maaske Sandhed", sagde Belmont, og saa fast paa Obersten. Hvorfor skulde det ikke kunne forholde sig som han siger? Hvorfor skulde disse Mænd ikke kunde være Venner?"

"Fordi der ikke findes Venner paa denne Side af Floden", sagde Obersten kort. "Jeg er sikker i min Sag. Det er til ingen Nytte at skjule Sandheden. Vi maa være forberedte paa det værste".

Men trods disse Ord stod de allesammen saa stille som Mus samlede i en Klump, og stirrede ud over Sletten. Deres Nerver var døde ved det pludselige Chok, og desuden virkede det hele paa dem saa underlig uvirkeligt som en Scene i en Drøm.

Mændene paa Kamelerne var komne ud fra et Pas, der laa en Mils Vej borte fra, men paa den samme Side, som den Vej, hvorfra Turisterne var naaet op paa Højen. Flugt var der derfor ikke Tale om. Det saa ud til, at regne efter det Støv og den Længde af Vejen, som Toget indtog, at være en hel Arme; imidlertid

indtager halvfjerdsindstyve Mand ridende paa Kameler en betydelig Strækning. Da de naaede den sandede Slette, samlede de sig, der blev givet et skarpt lydende Signal, og alle rede frem i en Række. Mændene paa Kamelerne svajede frem og tilbage, og Sandet røg i en bevægelig, gul Sky op fra Dyrenes Hove. I samme Nu styrede de seks sorte Soldater ind fra deres Post og kastede sig, som vel indøvede Folk bør det, ned bagved en fremspringende Klippe. Laasene paa deres Geværer slog ned paa samme Tid, som deres Korporal gav Ordre til at lade.

Nu først kom de Rejsende sig af deres Bedøvelse, som blev afløst af en vild og ørkesløs Energi. De løb alle sammen rundt mellem hinanden paa den lille Højslette, ligesom forskrækkede Høns. De kunde ikke fatte, at det ikke var muligt for dem at slippe. Atter og atter løb de hen til Kanten af Klippen, der skød sig op af Floden, men selv for de Yngste og dristigste af dem, vilde det have været en Umulighed at krybe ned ad den. De to Kvinder klyngede sig til den skælvende Monsur med en Følelse af, at han var ansvarlig for deres Sikkerhed. Naar han i sin Fortvivlelse løb op og ned, flagrede alle Tres Skjorter mellem hinanden. Advokat Stephen holdt sig saa nær ved Sadie Adams, som det var ham muligt, og mumlede hele Tiden ganske mekanisk:

„Vær ikke bange, Frøken Sadie, vær ikke bange“, men trods disse beroligende Ord rystede hans Lemmer af Bevægelse.

Monsieur Fardet stampede

omkring og rullede paa sine R, medens han saa med et vredt Blik paa sine Kammerater, som om de paa en eller anden Maade havde forraadt ham.

Den fede Præst derimod stod ganske stille under sin opslaaede hvide Paraply og stirrede med opspilede, store Øjne paa disse Mænd, der kom ridende. Cecil Brovn stod og snoede sin lille fremspirende Knebelbart, han var bleg og saa sig omkring med et foragteligt Blik. Obersten, Belmont og den unge Headingley var de roligste og betænksomste af Selskabets Medlemmer.

„Lad os bare holde os sammen“, sagde Obersten. „Flugt er umulig, saa vi kan ligesaa god blive, hvor vi er.“

„Nu er de standsede“, sagde Belmont.

„De tager os i Øjesyn. De ved godt, at det er umuligt at undslippe, saa de giver sig god Tid. Jeg tror ikke, vi kan gøre det ringeste.“

„Lad os skjule Damerne“, sagde Headingley. „De kan jo umulig vide, hvormange vi er. Naar de har fanget os, kan Damerne skynde sig ud af deres Skjul og tage Vejen tilbage til Skibet.“

„Det er udmærket“, raabte Oberst Cochrane. „Kom denne Vej, Frøken Adams. Før Damerne herhen, Monsur. Der er ikke et Øjeblik at give bort“.

Oppe, hvor de stod, var der et Sted, som ikke var oplyst nede fra Sletten, og her hlev nu med febrilsk Hurtighed bygget en lille Stendynge. Der laa spredt Masser af mindre Stene, det tog derfor ikke lang Tid at stille den største af dem op mod Klippen,

danne et Brystværn og sætte to andre op ved Siden af. Stenene var af samme Farve som Klippen, saa ved et flygtigt Øjekast var Skjulestedet ikke videre synligt. De to Damer blev puttede derind, de krøb sammen. Sadie slyngede sin Arm om sin Tante. Da det var gjort, følte Mændene sig betydelig lettere til Mode, og de gav sig til at undersøge, hvad der nu gik for sig. Medens de var beskæftigede dermed, lød der pludseligt et Skud fra Eskorten, som efterfulgtes af nok et, men disse to spredte Skud besvarede af en langt drønende Rullen af Bøsseskud fra Sletten, og Luften var helt opfyldt af Kuglernes Hvislen. Alle Turisterne dukkede hurtigt ned bag Klippen, kun Franskmanden stampede omkring og slog vredt paa sin Solhat med sin knyttede Næve.

Belmont og Cochrane krøb ned til det Sted, hvor de sudanske Soldater laa og skød, langsomt, men sikkert, idet de støttede deres Rifler paa Stenene.

Araberne havde gjort Holdt omtrent en firehundrede Alen borte fra Klippen. Man kunde imidlertid tydelig se paa deres Bevægelser, at de var ganske sikre paa, at Turisterne ikke kunde undslippe dem. De var kun standsede for at undersøge, hvor mange der var, førend de helt indesluttede dem. De fleste af dem skød oppe fra Ryggen af deres Kameler, men der var ogsaa nogle enkelte, der var staaet af og knælede i Sandet, de lignede smaa hvide Pletter med den gyldne Baggrund. Deres Skydning kom undertiden i enkelte skarpe Skud, til andre Tider som en hel Drønen, ligesom naar

Drenge lader en Stok løbe langs et Jerngitter. Højen snurrede ligesom en Bikube, og Kuglerne gav en skarp, sprutten Lyd, naar de slog mod Klipperne.

„De gør ikke nogen Nytte ved at udsætte Dem selv“, sagde Belmont til Oberst Cochrane, og drog ham om bag en Klippeblok, hvor der allerede laa tre Sudanesere.

„Det bedste, vi har at vente, er en Kugle“, sagde Obersten bittert. „Jeg har dog været et stort Bæst, Belmont, at jeg ikke mere energisk satte mig imod denne Ekspedition. Jeg fortjener min Skæbne, men det er haardt for disse stakkels Væsner, der ikke havde Anelse, om at der var Fare ved Sagen.“

„Der er vel ikke nogen Hjælp at vente for os?“

„Ikke den fjerneste.“

„Tror De ikke, at Lyden af Ilden kan bringe Tropper hertil fra Halfa?“

„De kan slet ikke høre den. Der er over sex Mil herfra og til Skibet. Og fra Skibet til Halfa er der fem.“

„Men naar vi ikke kommer tilbage, vil der blive gjort Alarm fra Skibet.“

„Og hvor tror De, vi er til den Tid?“

„Min stakkels Nora, min stakkels Nora!“ mumlede Belmont, bag sin graanende Moustache.

„Enten skjærer de Halsen over paa os, eller de tager os med som Slaver til Khartum. Jeg tror ikke, der bliver overladt os stort Valg, Saa, nu blev en af os befriet for sine Bekymringer.“

En af Soldaterne, der stod

bag Klippen, havde pludselig sat sig ned og hældede sig forover. Han Bevægelse og Stilling var saa naturlig, at det var vanskelig at forstaa, at han var blevet skudt gennem Hovedet. Han rørte sig ikke, klagede ikke. Hans Kammerater bøjede sig henover ham, trak paa Skuldrene og vendte sig igjen om mod Araberne. Belmont bukkede sig og tog den døde Mands Gevær og Ammunition.

„Der er kun tre tilbage,“ sagde han og viste Cochrane det lille Hylster. „Vi har ladet dem begynde altfor tidlig med at skyde. Vi burde have ventet, til de kom rigtig anstigende.“

„De er jo en berømt Skytte, Belmont,“ sagde Obersten. „Jeg har hørt Dem omtale som en af de aller første. Tror De ikke, De kunde træffe Arabernes Anfører?“

„Hvem af dem er det?“

„Saa vidt jeg kan forstaa, er det ham til højre paa den hvide Kamel. Jeg mener den Fyr, der nu kigger paa os gennem sin hule Haand.“

Belmont lagde en Patron i og tog Sigte.

„Det er et gyseligt Lys til ordentlig at beregne Afstanden i,“ sagde han. „Jeg vil forsøge det med firehundrede.“

Han skjød, men der sporedes ingen Bevægelse, hverken hos den hvide Kamel eller dens Rytter.

„Saa De, hvor Sandet fløj til Vejrs?“

„Nej, jeg saa intet.“

„Jeg tror, jeg tog for stort Sigte.“

„Forsøg det endnu engang.“

Baade Manden, Riflen og Klippen var lige sikre, men ikke

desto mindre forblev baade Kamelen og Anføreren urørte. Det tredie Skud traf aabenbart nærmere, for Kamelen rykkede uroligt lidt til Venstre.

Belmont smed den tomme Riffel fra sig med Væmmelse.

„Det er det forbandede Lys,“ sagde han, og hans Ansigt flammede af Vrede. „At tænke sig, at jeg har spildt tre Patroner paa den Maade. Dersom jeg havde haft ham for mig i Bisley, skulde jeg som ingen Ting have skudt hans Turban af ham. Men dette flimrende Lys er den rene Ødelæggelse. Men se, hvad gaar der dog af Franskmanden?“

Monsieur Fardet stampede rundt paa Platformen, som om han var bleven stukket af en Bremse.

„S'cre' nom! S'cre' nom!“ brølede han og viste alle sine stærke, hvide Tænder under den vixede Snurbart. Han rystede sin højre Haand voldsomt, og ved den Bevægelse sprøjtede der en fin Straale Blod ud fra hans Haandled. Headingley løb ud fra sit Skjul for at trække den vanvittige Franskmand hen til et sikrere Sted, han havde imidlertid knap gjort tre Skridt, før han selv blev truffet i Høften og faldt med et forfærdeligt Brag ned mellem Stenene. Han rejste sig paany, men faldt strax igjen og væltede sig frem og tilbage som en Hest, der har brækket Ryggen.

„Jeg er færdig,“ hviskede han, da Oberst Cochrane løb hen for at hjælpe ham, og han laa ganrke stille med sin porcelæns-hvide Kind mod den sorte Sten.

For et Aar siden, da han endnu gik under Elmetræerne i

Cambridge, vilde sikkert det sidste, han kunde tænke sig, have været, at han skulde ende sit Liv for en fanatisk Muhamedaners Kugle i Lybgans vilde Ørken.

Eskorten havde nu holdt op med at skyde, de havde nemlig ikke flere Patroner.

En til af Sodaterne var blevet dræbt, og en var saaret i Laaret. Han sad paa en Sten og undersøgte sit Saar med et alvorligt, optaget Blik i sit rynkede sorte Ansigt, han saa ud som en gammel Kone, der forsøgte at sætte en itubrækket Tallerken sammen.

De tre andre satte Bajonetten fast paa deres Riffel, med et determineret Smæld, og en Mine som Mænd, der er opsatte paa at sælge deres Liv saa dyrt som muligt.

„Nu kommer de!“ skreg Belmont og saa ud over Sletten.

„Ja, lad dem komme,“ sagde Obersten og stak sine Hænder i Benklædelommerne. Pludselig trak han den ene Haand op igjen og rystede den rasende i Luften, og medens hans Øjne blev helt underløbne af Raseri, skreg han:

„Aa, de Slyngler! de for-dømte Slyngler!“

Det var de stakkels Æseldrenge Skjæbne, der havde bragt den ellers saa beherskede Mand ud af sin sædvanlige Ro.

Medens Kampen stod paa, var de blivne siddende sammenklumpede i en ynkelig Gruppe mellem Klippestykkerne neden for Højen.

Da de nu imidlertid saa, at Dervishernes Havn først vilde ramme dem, kastede de sig med gennemtrængende, uartikulerede Skrig paa deres Æsler og jog afsted over Sletten. En lille Af-

deling Arabere var under Kampen redne rundt om Højen, de for nu ind mellem de flygtende Drengene og slog dem ned med koldblodig og rasende Grusomhed. En lille Dreng i en flagrende Kappe undgik i nogen Tid sine Forfølgere, men endelig indhentede Kamelerne ham, og en Araber rendte sin Lanse gennem Ryggen paa Drengen. De smaa hvidklædte Legemer, saa ud som en Flok Faar, der blev drevet over Ørkenen.

Desværre fik Menneskene oppe paa Klippen ikke lang Tid til at tænke paa Æseldrengenes sørgelige Skjæbne. Selv Obersten havde efter sit første indignerede Udraab helt glemt dem.

Araberne holdt nu ved Højens Fod, og stod af deres knælende Kameler, som de hurtigt forlod for at styrte rasende op ad Klippen. En halvthundrede Stykker klatrede op ad Stien, deres røde Turbaner viste sig og forsvandt igen mellem Klippestykkerne, medens de masede afsted.

De ofrede hverken Skud eller Tid paa de tre sorte Soldater, de dræbte den ene og trampede de to andre ned. Og kun et Øjeblik maatte de standse, før end de trængte ud paa Plateauet, da de her mødte en uforudset Modstand.

Turisterne stod tæt op ad hinanden og modtog de frembrydende Arabere hver paa sin Maade. Obersten stod stadig med Hænderne i sine Benklædelommer og forsøgte at fløjte med sine tørre Læber. Belmont stod med korslagte Arme lænet op mod Klippen, hans Ansigt, som han havde bøjet nedefter, saa mørkt og muggent ud. Saa be-

synderlige er vi Mennesker, det var hans Rygte som Skytte og de tre Skud, der ikke havde truffet, som pinte ham mere end hans usikre Skæbne. Cecil Brown stod lige op og ned og drejede nervøst paa sin spæde Mustache.

Monsieur Fardet jamrede over sit saarede Haandled. Hr. Stephen derimod rystede blot i mørk Uvirksomhed paa Hovedet, han saa ud som en sand Legemliggørelse af prosaisk Lov og Orden. Hr. Stuart stod med opslaaet Paraply og et fuldstændig tomt Udtryk i sit Ansigt og de stirrende brune Øjne. Og Headingley laa med sin porcellæns-hvide Kind hvilende ubevægelig paa Stenene. Hans Solhat var faldet af, han saa ud som en Dreng, som laa der, med sit krøllede gule Haar og bløde, glatragede Ansigt. Dragomanen sad paa en Sten og legede nervøst med sin Pidsk.

Saaledes traf Araberne dem, da de naaede op paa Højens Top.

I samme Nu, som de forreste af dem styrtede frem for at lægge Haand paa Turisterne, hændte der et ganske uforudset Tilfælde.

Fra det Minut, den fede Præst havde faaet Øje paa Araberne, havde han set ud som en Mand, der havde faaet et kataleptisk Anfald. Han havde hverken talt eller gjort en eneste Bevægelse. Men nu blev han grebet af en stærk og modig Energi. Enten havde Angsten gjort ham gal eller det var Blodet af en af hans Bersærker af Forfædre, der pludselig vaagnede hos ham. Han udstødte et vredt Brøl, greb en Stok og slog om sig til Højre

og Venstre mellem Araberne, med et Raseri, der i Vildskab tog det op med disse Mænds Grusomhed.

En af dem, som har bidraget sit til, at denne Beretning blev skrevet, har forsikret, at af alt, hvad der hændte, havde intet brændt sig saaledes ind i hans Erindring som Synet af denne Mand med det store Ansigt, der skinnede af Sved, og hvis mægtige Legeme dansede omkring med ustandselig Hurtighed, medens han uddelte Slag til de vigende og knurrende Musselmænd. Pludselig dukkede saa et Spydhoved frem bag en Klippe, med et hurtigt, ondt Slag traf det Provsten, han faldt om paa sine Knæ, og Horden styrtede hen over ham for at gribe deres mere rolige Ofre.

Knive flimrede foran deres Øjne, raa Hænder greb om deres Haandled og klemte om deres Struber, brutal og ganske unødvendig, hurtigt blev de stødt og puffet ned ad Stien, der snoede sig mellem Stenene til Højens Fod, hvor Kamelerne holdt.

Franskmanden slog ud med sin raske Haand, medens han gik afsted og raabte „Vive le Khalifa! Vive le chahdi“, indtil Enden af en Riffel, der stak ham bag fra, fik ham bragt til Tavshed.

De blev, allesammen stillet op i en Klynge nedenfor den buirske Klippe alle disse moderne Mennesker, der var faldet i Hænderne paa det raa, syvende Aarhundredes Folk — for naar undtages Riffelne var der intet, der adskilte disse Mænd fra de Ørkenens Krigere, der først plantede Halvmaanens Flag uden for Ara-

bien. Østerland forandres aldrig, og disse Efterkommere af Der-visjerne var ikke mindre modige, grusomme eller fanatiske end deres Forfædre. De stod i en Rundkreds, støttede til deres Bøsser og Lanser, og saa med triumferende Øjne paa den lille nordentlige Gruppe, som deres Fanger dannede.

Disse Arabere var klædte i en Slags Uniform. De havde røde Turbaner, der bedækkede saavel deres Hoved som deres Nakke, deres stolte og grusomme Ansigter sad som i en Ramme af højrodt Tøj, deres ngarvede Sko var gule, og hvide Tunikaer indhyllede deres brogede Dragt. De havde allesammen Rifler, kun en af dem havde et lille farveløst Horn hængende over Skuldren. Halvdelen af dem var Negere; det var prægtige, muskelstærke Mænd, med herkuliske Lemmer, Resten var Bazzara-Arabere, lavstammede, brune og tætte Folk, med smaa ondskabsfulde Øjne og smalle grusomme Munde. Anføreren var ogsaa en Bazzaraer, men han var højere end de andre og havde et stort sort Skæg, der naaede ham ned paa Brystet, hans Øjne var haarde, kolde og glimrede ligesom Glas under de tykke, sorte Bryn. Nu hvilede de paa hans Fanger, og han saa meget betænkning ud.

Herr Stuart var ogsaa bleven bragt ned fra Højen, han havde mistet sin Hat, hans Ansigt var endnu rødt af Vrede, og hans Benklæder klæbede til hans Legeme. De to overlevende sudanske Soldater, med deres Ansigter og blaa Frakker, kantet med højrodt, stod tavse og op-

mærksomme paa hver Side at den lille Hob af Fanger.

Anføreren stod i nogle Minutter og strøg sit Skjæg, medens hans haanlige Øjne saa fra det ene til det andet af disse blege Ansigter, der tilhørte hans Fanger. I en haard, befalende Tone sagde han nogle Ord til Dragomanen Mansur, som bøiede Hovedet og udstrakte Hænderne bøn-faldende.

De Rejsende havde altid fundet, at der var noget komisk ved denne Mand med hans Overfrakke og flagrende Skjorter, men nu, under Middagens glødende Sol, og med alle disse Ansigter, der omgav dem, syntes de, at Scenen kun blev endnu mere rædselsfuld og forfærdelig, naar de saa hen paa ham. Dragomanen gjentog i en Uendelighed den østerlandske Hilsen, ligesom en stor automatisk Dukke, men da Anføreren sagde et eneste, kort Ord, faldt han pludselig ned paa sit Ansigt, gned sin Pande mod Sandet og slog paa det med sin flade Haand.

„Hvad betyder det, Cochrane?“ spurgte Belmont. „Hvorfor ska-ber han sig saaledes?“

„Saavidt jeg kan forstaa, er det ude med os,“ sagde Obersten.

„Men det er jo aldeles latterligt,“ skreg Franskmanden, „hvorfor skulle disse Mennesker vilde gjøre mig noget ondt, jeg har jo aldrig gjort dem det ringeste. Tvertimod jeg har altid været deres Ven. Kunde jeg bare tale med dem, skulde jeg snart faa dem det forklaret. Hør Dragoman, Mansur.“

Monsieur Fardets ivrige Bevægelser henledte Anførerens Opmærksomhed paa ham. Han

rettede igjen et kort Spørgsmaal til Mansur, der knælende besvarede det:

„Sig til ham, at jeg er en Franskmand, Dragoman. Sig ham, at jeg er en Ven af Khalifen. Sig ham ogsaa, at mine Landsmænd aldrig har haft nogen Strid med Araberne, men at hans Fjender ogsaa er vore.“

„Anføreren spørger hvad Deres Religion er?“ sagde Mansur. „Han siger, Khaliten har ingen Brug har for en Utros og Vantro Venskab.“

„Sig til ham, at i Frankrig betragter vi enhver Religion som god.“

„Anføreren siger, at kun en gudsfornægtende Hund' og en Søn af en Hund kan finde paa at sige, at den ene Religion er ligesaa god som den anden. Han siger endvidere, at dersom De virkelig er Khalifens Ven, vil De antage Koranen og blive en sand Troende strax paa Stedet. Dersom De gaar ind derpaa, lover han at sende Dem levende til Khartum.“

„Og naar jeg ikke vil gjøre det?“

„Vil De komme til at dele Skjæbne med de andre Fanger.“

„Ja, saa hils denne Herr Anfører og sig ham, at Franskmand ikke har for Vane at forandre deres Religion ved Tvang.“

Anføreren sagde nogle faa Ord, derpaa vendte han sig om for at holde Raad med en lille, tyk Araber, der stod ved Siden af ham.

„Monsieur Fardet,“ sagde Dragomanen, Anføreren siger, at dersom De siger et Ord til, vil han lave en Ragout af Dem til Føde for Hundene. Sig ikke

noget for ikke at gjøre ham mere opbragt, nu holder han Raad om, hvad Bestemmelse der skal tages med os.“

„Hvem er han?“ spurgte Obersten.

„Det er Ali Wad Ibrahim, den samme, som gjorde Opstand ifjor og ødelagde alle de nubiske Landsbyer.“

„Jeg har hørt Tale om ham,“ sagde Obersten. „Han har Ord for a være en af Khalifens tappreste og mest fanatiske Anførere. Gudske Lov, at Kvinderne er bragt i Sikkerhed.“

De to Arabere havde talt sammen paa den alvorlige tilbageholdende Maade, der forekommer saa mærkværdig hos Sydlændingen. De vendte sig nu begge om til Dragomanen, der stadig knælede paa Sandet. De spurgte ham ud om flere Ting og pegede paa de forskjellige Fanger. Derpaa konfererede de paany med hinanden, og endelig sagde de noget til Mansur, som de med en Haandbevægelse betydede ham, at han kunde meddele de Røjsende.

„Himlen ske Tak, mine Herrer, nu tror jeg, at vi i det mindste lige i Øjeblikket er uden for Fare,“ sagde Mansur og tørrede sin svedende Pande, som Sandet klæbede til. „Ali Wad Ibrahim mener, at skjönt en Vantro ikke fortjener andet end Sværdets Eg paa sin Nakke, saa vil det maa-ske gavne Best el-mal i Omdurman mere at faa det Guld, som Eders Slægtninge vil give for Eder. Og i Mellemtiden kan I arbejde som Slaver for Khalifen, dersom han da ikke fortrækker at lade Jer dræbe. De skal be-

stige de overflødige Kameler, mine Herrer, og ride med Toget."

Anføreren stod og ventede til Mansur havde afgivet sin Forklaring. Derpaa gav han en kort Befaling, og en Neger kom med et langt, tungt Sværd. Dragomanen hvinede ligesom en Krage, der ser en Væsel, og kastede sig paany ned paa Jorden.

"Hvad er der nu paa Færde, Cochrane?" spurgte Cecil Brown — Obersten havde tjent i Østerland og var den eneste, der havde en Smule Anelse om Arabisk.

"Saavidt jeg kan forstaa, siger han, at det ikke er nogen Nytte til at lade Dragomanen leve, da der ikke er nogen, som vil betale Løsepenge for ham, og han er altfor fed til at kunne bruges til Slave."

"Stakkels Fyr," sagde Cecil Brown. "Hør, Cochrane, sig til dem, at de skal lade ham leve. Vi kan ikke lade dem slagte ham her for vore Øjne. Sig, vi vil betale for ham. Jeg vil staa inde for enhver rimelig Sum."

"Jeg vil ogsaa gjerne betale saa meget, som jeg er i Stand til," sagde Belmont.

"Vi vil oprette en Kontrakt," sagde Advokaten. "Dersom jeg bare havde Papir og Pen, var det gjort i et Øjeblik, og Anføreren kunde stole paa, at det var fuldkommen korrekt og lovformeligt."

Oberstens Arabisk viste sig imidlertid utilstrækkeligt, og Monsur var altfor rædselslagen til at fatte det Tilbud, man gjorde ham.

Negeren saa paa Anføreren og svingede sin sorte Arm i

Vejret, det store Sværd blinkede over hans Skulder.

Men i samme Nu havde Dragomanen skreget noget, der standsede Slaget og bragte Anføreren og hans Næstkommanderende til at styrte hen til ham, med en ny Interesse malet paa deres mørke Ansigter. De andre omringede ogsaa den krybende og bønfoldende Mand.

Obersten havde ikke forstaaet, hvad der var foregaaet, ligesaa lidt som de andre fattede Grunden til denne forandrede Beslutning, det var ogsaa helt instinktmæssigt, at det slog ned i Stephens rædselslagne Bevidsthed.

"Aa, dit Asen," skreg han rasende. "Hold Mund, Din usle Skurk! Ti dog — ti, det er tusinde Gange bedre at dø."

Men det var for sent, de forstod alle, hvad Dragomanen vilde gjøre for at redde sit Liv. Han var i Færd med at forraade Kvinderne. De saa Anføreren med en modig Mands Foragt malet paa sit strenge Ansigt. give en nedladende Tilladelse og derpaa talte Monsur hurtigt og alvorligt, medens han pegede op Højen.

Paa et Ord af Baggaraen styrtede et Dusin af Oprørerne op ad Stien, der førte til Højens Top, og forsvandt for alles Øjne.

Et Øjeblik efter hørtes et jennemtrængende Skrig, et forfærdet Skrig, der udtrykte baade Forbavselse og Rædsel, og lidt efter kom Araberne igjen tilsyne med de to Kvinder, som de slæbte mellem sig.

Sadie, der var ung og bevægelig, kunde holde Trop med dem, medens de sprang ned over Stenene, og hun vændte hele Tiden

sit Ansigt om mod Tanten for at indgive hende Mod. Den gamle Dame, arbejdede sig frem mellem disse løbende Skikkelser; med sine spinkle Lemmer og aabne Mund lignede hun en Kylling, der bliver trukket ud af et Hønselus.

Anførerens mørke Øjne saa ligegyldig paa Frøken Adams men med en mørk Ild paa den yngre Kvinde. Pludselig gav han en kort Ordre, og de elendige hjælpeløse Fanger blev skubbede hen til nogle knælende Kameler. Deres Lommer var blevne gjen-nemrodede og Indholdet kastet i en af Kamelernes Mulepose; der blev bundet for den af Ali Wad Ibrahims egne Hænder.

„Nu skal jeg fortælle Dem noget, Cochrane,“ sagde Belmont og saa med et tilintetgjørende Blik paa Mansur. „Jeg har her en lille Revolver, der er und-gaaet Arabernes Opmærksomhed. Skal jeg skyde den fordømte Dragoman ned?“

Obersten rystede paa Hovedet.

„De gjør klogere i at beholde den,“ sagde han mørkt. „Kvin-derne kan maaske faa bedre Brug for den, førend det Hele er forbi.“

V.

Kamelørne, nogle brune, andre hvide, knælede i en lang Række, deres tyggende Muler bevægede sig rytmisk fra den ene Side til den anden, og deres yndefulde, balancerende Hoveder drejedes fra højre til venstre paa en koket selvbevidst Maade. De fleste af dem var smukke Dyr, af arabisk Afstamning med fine Lemmer og

godt skabte Halse, hvad der er Tegn paa Race. Men mellem dem fandtes der ogsaa Dyr af en simplere Art, tunge, med ujevnt Skinlag, og ødelagte af gamle Skudsaar. De brugtes til at bære Rytternes Vandposer, det tog imidlertid kun nogle faa Minutter at befri dem for disse og indrette dem til Fangernes Brug. Ingen af Fangerne med Undtagelse af Herr Stuart var bleven bundet. Men Araberne, som var vante til, at forbinde Religionen med Vildskab, som hurtigt havde forstaaet, at Herr Stuart var Præst, havde fundet hans Hæftighed ganske naturlig de betragtede ham kun som den farligste og mest energiske af deres Fanger. Hans Hænder var bundne sammen med en flettet Kameltømme, men alle de andre, ogsaa Dragomanen og de to saarede Negre, kunde bestige deres Dyr, uden at der blev taget Forholdsregler for at forhindre en Flugt fra deres Side, end den, der laa i, at deres Dyr var de andre underlegne i Hurtighed.

Under Raab af Mænd og Brølen af Kameler blev Dyrene bragt paa Benene, og den lange, omflakkende Karavane satte sig i Bevægelse, forlod den hjemlige Flod og vendte sig mod den flimrende, violette Taage, der hang omkring den uhyre Omkreds af den skønne, rædselsfulde Ørken. De sorte Klipper, der laa spredte over det gule Sand gav den Lighed med et tigerspættet Tæppe.

Der var ingen af de hvide Fanger, med Undtagelse af Oberst Cochrane, der nogensinde før havde siddet paa en Kamel. Det forekom dem, at de var hævede op i en umaadelig Afstand fra

Jorden, og Dyrets slingrende Bevægelse og Sadelens Usikkerhed gjorde dem baade syge og angstelige. Men deres legemlige Ubegag glemtes hurtigt over deres urolige, bitre Tanker. Hvilket gabende Svælg mellem før og nu! Og hvor kort Tid var der ikke forløbet! Før ikke en Time siden havde de staaet paa denne Klippes Top og let og snakket, og beklaget sig over Heden og Fluerne og været gnavne over enhver lille Ubetydelighed. Headingley havde endogsaa kritiseret Farverne i Naturen. Nu kunde de ikke glemme hans egen Farve, da han laa der paa Stenene. Sadie havde talt om tailor-made Kjoler og Pariser Mode. Nu hang hun, halv forstyrret paa den ubekvemme Frasadel, medens Selvmordet dæmrede som et Haab for hendes Bevidsthed. Humanitet, Fornuft, Raadslagning — alt sammen var det borte og forsvundet, der var intet tilbage uden den raa Krafts Ydmygelser. Og imedens laa Damperen og ventede paa dem — der var deres Salon, med den hvide Dug, de pyntelige Glas, de nyeste Romaner og de Londonske Aviser. Selv de af dem, der kun havde ringe Fantasi saa det altsammen tydelig for sig. De saa ogsaa den blege Fru Schlesinger med hendes gule Solhat og Fru Belmont, der laa lænet tilbage i en Sejldugsstol. Det laa dem saa nær, dette lille Skib, denne lille Stump, der var ligesom brudt af deres eget Hjem, og imedens førtes de stille og ujævnt længere og længere bort uden Haab om Hjælp. Endnu i Morges, hvor velvilligt havde Forsynet ikke forekommet dem, hvor behageligt

og fornøjeligt Livet — maaske lidt kedsommeligt, men saa fredeligt og smilende! Og saa nu!

De røde Turbaner og gule Støvler havde allerede fortalt Oberst Cochrane, at disse Arabere ikke var en almindelig Røverbande, men en Trup af Kalifens faste Hær. Da de nu passerede over Sletten, viste det tydeligt, at de besad den Disciplin, som deres Stand fordrer.

En Mil forude og ligesaa langt til hver Side lod deres Sikringsposter, nu og da saa man dem dræbe frem over de gule Sandhøje.

Ali Wod Ibrahim var korrekt, hans kommando, tjente Næstkommanderende og stattede Truppen. Hele Karavanen strakte sig over en hundrede Yarus, og i Midten red Fangerens lille Flok.

Der var ingen, som gjorde Forsøg paa at skille dem ad, og Hr. Sheden fandt derfor hurtigt en Plads mellem begge Damerne. Ikke Modet, Frøken Adams", sagde han.

„Det er en højst uforsvarlig Voldshandling, men der kan ikke være Spørgsmaal om, at der jo paa rette Sted vil blive taget Forholdsregler for at ordne Sagen. Jeg er overbevist om, at vi kun i værste Tilfælde vil komme til at lide under en foreløbig Ubegagelighed. Det er alene denne modbydelige Monsurs Skyld, at det idet Hele taget blev nødvendigt for Dem at vise Dem“.

Det var skrækkeligt at se den Forandring, der var foregaaet men den lille Dame fra Boston i Løbet af en Time var hun blevet en gammel kone. Hendes Kinder var bleven indfaldne, og hendes Øjne skinnede vildt, dybe

inde i hendes Øjenhuler. Man saa hele Tiden rødelsslagen hen paa Sadie.

Det var mærkeligt at se; her så nu alle disse verdslige Mænd deres Ulykke imøde, men al Letsindighed og Egenkærlighed havde rent forladt dem, ingen tænkte mere paa sig selv, kun paa den anden. Sadie tænkte paa sin Tante, Tanten kun paa hende, og Mændene kun paa Kvinderne. Belmont tænkte paa sin Hustru — og saa paa en Ting til. Han sporede sin Kamel og red op paa Siden af Frøken Adams.

„Her har jeg noget til Dem“, sagde han hviskende. „Maaske varer det ikke saa længe, førend de skiller os ad, det er derfor bedst at træffe sine Arrangementer i Tide“.

„Skiller os ad“, jamrede Frk. Adams.

„Tal ikke saa højt, den for-dømte Monsur kan let høre os og maaske forraade os endnu engang. Jeg haaber ikke det sker, men det kan ske. Vi maa være belavede paa det værste. De kunde jo f. Ex. bestemme sig til at dræbe os Mænd, men beholde Dem og Frøken Sadie.“

Frøken Adams gyste.

„Hvad skal jeg gribe til? For Guds Skyld, Hr. Belmont, sig mig, hvad jeg skal gøre. Jeg er en gammel Kone. Jeg har levet længe nok. Gjaldt det bare mig selv, saa kunde jeg sagtens bære det. Men Sadie — jeg bliver gal, naar jeg tænker paa hende. Der sidder hendes Moder hjemme og venter paa hende, og jeg — —“

I sin Fortvivlelse slog hun

sine smaa, tynde Hænder mod hinanden.

„Stik Deres Haand frem under Deres Støvkaabe“, sagde Belmont, og drev sin Kamel tæt op til den gamle Frøkens. „Pas paa, De ikke taber denne her. Saa! Gem den nu i Deres Lomme, saa har De altid en Nøgle til at lukke Deres Dør op med.“

Frøken Adams følte, hvad det var, han havde givet hende, og hun saa et Øjeblik forvirret paa ham. Derpaa kneb hun sine Læber sammen og rystede misbilligende paa sit strenge, mørke Hoved. Alligevel gemte hun den lille Pistol, og red videre, medens Tankerne hvirvlede rundt i hendes Hoved. Var det virkelig hende selv, var det Eliza Adams fra Boston, hvis stille, men lykkelige Liv hidindtil havde været delt mellem hendes hyggelige Hjem i Commonwealth Avenue og den presbyterianske Kirke. Var det hende, der nu sad til Vejrs paa en Kamel med sin Haand omkring en Pistol, og tænkte paa, hvorvidt det kunde forsvares at begaa Selvmord. Aa, hvor Livet dog var underfundigt, bedragerisk og slet; man kunde aldrig forlade sig derpaa. Naar det viser sig værst, saa kan vi stole paa det, men naar det er allermest glædest og smilende, saa er det, vi har mest at frygte af det.

„I værste Tilfælde, Frøken Sadie, kan det komme an paa Løsesummens Størrelse“, sagde Stephen ganske mod sin Overbevisning. Og desuden er vi jo endnu i Ægypten, langt borte fra Dervischernes Land. Desuden vil der naturligvis strax blive foretaget en ivrig Forfølgelse.

De maa ikke tabe Modet, men haabe det bedste“.

„Jeg er heller ikke bange, Hr. Stephens“, sagde Sadie og viste et blegt Ansigt, der fuldkommen modsagde hendes Ord, om mod ham. „Vi er jo allesammen i Guds Haand, og han vil sikkert ikke være grusom mod os. Det er saa let at tale, om at vi stoler paa ham, naar alt gaar godt, nu er vi sat paa Prøve. Og dersom han virkelig bor der oppe bag den blaa Himmel“.

„Og det gør han“, lød en Stemme bag ved dem. Det var Præsten fra Birmingham, som havde sluttet sig til Selskabet. Hans sammenbundne Hænder klamrede sig fast til hans Sadel, hans fede Legeme blev ved enhver af Kamelens Bevægelser svunget frem og tilbage paa en farefuld Maade. Hans saarede Ben var blodigt og bedækket med Fluor og Ørkenens brændende Sol glødede paa hans Hoved, i Kampens Hede havde han nemlig mistet baade Hat og Parasol. Feberen havde gjort hans blege Kinder rødplettede og tændt et stærkt Lys i hans brune Køjne. Tidligere havde alle hans Medrejsende fundet, at han var en temmelig simpel og tarvelig Person, men nu havde den bitrte Sorg og Fortvivlelse helt omskabt ham. Dsr var kommet noget forklaret og aandeligt over ham. Han var blevet saa rolig og stærk, at de andre, ved at betragte ham, ogsaa følte sig stærkere. Han talte om Liv og Død og om deres nuværende Tilstand og deres fremtidige Haab paa en saadan Maade, at de alle syntes, Skyerne lettede omkring dem.

Cecil B.own var den eneste,

der trak paa Skuldrene, han kunde ikke i nogle faa Timer forandre sit Livssyn, men alle de andre, selv Franskmanden, var rørt. De tog alle deres Hatte af, naar han bad.

Obersten lavede en Turban af sit røde Silkelommetørklæde og insisterede paa, at Herr Stuart skulde age den paa, Præsten kom med denne Hovedbeklædning og sin almindelige europæiske Dragt, til at se ud, som havde han klædt sig ud for at møde nogle Børn.

De Rejsende blev lidt efter lidt overfaldne af en uophørlig og utaalelig Tørst, der forøgede den Træthed, som den uvante Ridning havde fremkaldt.

Solen skinnede fra Himlen og kastede Gjenskinnet op fra det gule Sand; den store Slette gnistrede og glødede, saa at de havde Fornemmelsen af, at de red over smeltet Metal. Deres Læber var tørre, og deres Tunger helt læderagtige. Deres Tale lød underlig læspende, for det var kun enkelte Vokaler, de kunde sige uden Anstrengelse.

Frøken Adams havde bøjet Hovedet helt ned mod sit Bryst, og hendes store Solhat skjulte aldeles hendes Ansigt.

„Tante besvimer, dersom hun ikke faar noget at drikke“, sagde Sadie. „Aa, Herr Stephens, kan vi slet ikke gjøre noget?“

Alle Dervisherne, der red i Nærheden af Fangerne var Arabere med Undtagelse af en, som var Neger — en uhyggelig Fyr med et Ansigt, der var ødelagt af Kopper. Alligevel saa han, naar man sammenlignede ham med hans arabiske Kammerater, godmodig ud, og Herr Stephen

vovede derfor at røre ved hans Albu og pege først paa hans Vandpose, derpaa paa Frøken Adams.

Negeren rystede afvisende paa Hovedet. med et betegnende Blik i Øjet, som vilde han sige, at var det ikke for dem, vilde han handle anderledes. Derpaa lagde han sin sorte Pegefinger paa sit Bryst og sagde:

„Tippy Tilly.“

„Hvad mener han?“ spurgte Oberst Cochrane.

„Tippy Tilly,“ gjentog Negeren med sagte Stemme, som ønskede han kun, at Fangerne skulde høre, hvad han sagde.

Obersten rystede paa Hovedet.

„Mit arabiske slaar ikke til her. Jeg ved ikke, hvad det er, han siger, sagde han.“

„Tippy Tilly. Hicks Pasha,“ gjentog Negeren paany.

„Jeg tror, Fyren er os venligsindet, men jeg kan ikke forstaa ham,“ sagde Cochrane til Belmont. „Tror De, han mener, at hans Navn er Tippy Tilly, og at han har dræbt Hicks Pasha?“

Negeren viste sine store hvide Tænder, da han hørte de Ord, han selv havde sagt, blive gjentagne.

„Aiwa!“ sagde han, „Tippy Tilly — Bimbaski Mormor — Boum!“

„Du store Gud,“ udbrød Belmont, „jeg har det. Han forsøger at tale engelsk. Tippy Tilly, det skal være ægyptisk Artilleri. Han har tjent i det ægyptiske Artilleri under Bimbaski Mortimer. Er bleven taget tilfange, dengang Hicks Pasha blev besejret, og er blevet Dervish for at redde sit Liv. Saadan maa det være.“

Obersten sagde nogle faa

arabiske Ord til Negeren og fik ogsaa Svar, men i det samme nærmede der sig to Arabere og Negeren forlod hurtigt sin Plads i de Rejsendes Nærhed.

„De havde fuldkommen Ret,“ sagde Obersten. „Fyren er os venligsindet, og han vil hellere kæmpe for Khediven end for Khalifen. Jeg kan ikke indse, at han kan være os til nogen Nytte, men jeg har siddet værre i det før og er sluppet vel derfra. Vi er desuden heller ikke endnu saa langt borte, at Forfølgelse er udelukket, og i de næste otteogfyrretyve Timer er Frelse ad den Vej endnu mulig.“

Belmont regnede Tingen efter paa sin langsomme eftertænkssomme Maade.

„Klokken var omtrent tolv, da vi stod oppe paa Klippen,“ sagde han. „Kommer vi ikke tilbage til Klokken to, vil de blive urolige ombord paa Skibet.“

„Ja,“ sagde Obersten afbrydende, „til den Tid skulde vi have spist Frokost. Jeg husker, jeg sagde, at naar jeg kom tilbage, vilde jeg have — naa, men det er vistnok bedst ikke at tænke derpaa.“

„Efendien var en gammel søvrig Krukke,“ vedblev Belmont. „men jeg har den største Tillid til min Hustrus Hurtighed og Bestemthed. Hun vil insistere paa, at der øjeblikkelig bliver slaaet Alarm. Lad os sætte, at de forlader Landingspladsen Klokken halvtre, de kan saa være Klokken tre i Halfo, det er jo ned ad Strømmen. Hvor længe sagde De, at det tog at faa Kamelkorpset i Orden?“

„En Time.“

„Og en Time til at faa dem

sat over Floden. Klokken sex kunde være ved Abusir og finde vort Spor. Og saa er Sagen jo klaret. Vi har kun fire Timers Forspring, og flere af disse Dyr er meget udmattede. Vi kan endnu blive frelst, Cochrane."

"Ja, nogle af os maaske. Jeg venter ikke, at hverken Præsten eller Frøken Adams er i Live i Morgen. Ingen af dem er skabte til at udholde, hvad der har mødt os idag. Saa maa vi ogsaa huske paa, at disse Dervisher bruger at myrde deres Fanger, naar de ser, der er Udsigt til Forfølgelse. Husk paa, Belmont, dersom De kommer fra det og jeg ikke, saa er der noget, jeg gjerne vil have, De skal ordne for mig."

De to Herrer red tæt op til hinanden, lænede Skuldrene sammen og var snart dybt inde i alle en Forretnings Detailler.

Det var lykkedes den godmodige Neger at putte et Klæde, dypet i Vand, ind i Haanden paa Herr Stephens, og Frøken Adams havde vædet sine tørre Læber dermed. Disse faa Draaber havde virkelig forfrisket hende, og nu, da den første Forskrækkelse havde sat sig, begyndte hendes sejge, elastiske Yankeenatur igjen at rejse sig.

"Jeg synes nu for Resten ikke, Herr Stephens," sagde hun, "at disse Mennesker ser ud, som om de vilde gjøre os noget ondt. Jeg tror desuden, de har en Religion af deres egen. og hvad der synes os urigtigt, er ogsaa nok urigtigt i deres Øjne."

Stephen rystede tavs paa Hovedet. Han havde set Mordet paa Æselsdrene, det havde hun ikke.

"Maaske er vi sendte for at

lede dem paa rette Vej," sagde den gamle Dame. "Vi er maaske netop udvalgte for at udrette noget godt blandt dem."

Og havde det ikke været for Sadies Skyld, kunde hun godt være blevet begejstret for den Tanke, at det muligen kunde lykkedes hende at gjøre Khartum evangelisk og forvandle Omdurman til en lille, vel drænet By med brede Alleer, ligesom Byerne i England.

"Ved De, hvad jeg hele Tiden sidder og tænker?" sagde Sadie. "De husker nok det Tempel, som vi saa — naar var det nu? Men det var jo i Morges."

Alle tre udstødte et Udraab af Forbavselse. Ja, det var virkelig i Morges, det forekom dem, at det laa uendelig langt tilbage i Tiden, saa stor var Forandringen fra dengang, saa ny og overvældende alle de Tanker, der laa imellem dengang og nu.

I nogen Tid red de ganske tavse, indtil Stephens huskede Sadie paa, at hun ikke havde fuldført, hvad det var, hun vilde sige.

"Det er sandt, jo det var Væggemaleriet paa det Tempel, jeg tænkte paa. Husker de alle de stakkels Fanger, der i en lang Række trækkes forbi Kongens Rødder. Kan De huske, hvor nedtrykte de saa ud. Hvem kunde have tænkt sig, at tre Timer senere skulde deres Skæbne blive vor egen Skæbne. Og Herr Headingley — —". Hun vendte sit Ansigt bort og gav sig til at græde.

"Du maa ikke være saa bedrøvet, Sadie," sagde hendes Tante, "husk paa, hvad Præsten

sagde for lidt siden, at vi alle staar i Guds Haand. Hvorhen tror De, vi bliver ført, Herr Stephens?“

Herr Stephens røde Baedecker stak endnu ud af hans Lomme, Araberne havde ikke fundet det Umagen værd at berøve ham den. Han saa ned paa den.

„Dersom jeg faar Lov til at beholde den,“ sagde han, „skal jeg, saa snart vi gjør Holdt, se efter i den og faa nogle Oplysninger. Jeg har et almindeligt Overblik over Landet, for jeg tegned et lille Kort over det forleden. Floden løber fra Syd til Nord, vi maa altsaa rejse mod Vest. Jeg antager, de var bange for at blive forfulgte, naar de holdt sig altfor nær ved Nilens Bredder. Der skal være en Karavanevej, husker jeg, der løber parallel med Floden, kun en halvfjerdsindstyve Mil længere inde i Landet. Dersom vi holder vor nuværende Retning, maa vi om en Dags Tid passere den, Der skal være en Række Høje, som den gaar imellem. Den ender i Assiut, dersom jeg ikke husker Fejl, paa den ægyptiske Side, Paa den anden Side fører den ind i Dervishernes Land — saa maaske — —“

Herr Stephens Tale blev pludselig afbrudt af en høj, gjennemtrængende Stemme, der brød ud i en Strøm af afbrudte Ord, uden Mening. Farven paa Herr Stuarts Kinder var blevet mørkere, hans Øjne for usikkert omkring, men med en straalende Glans, og han snakkede ustandseligt, medens han red afsted.

Den kjærlige, moderlige Natur vil ikke tillade, at hendes Børn lider altfor meget. „Dette her

er for galt — dette saarede Ben, disse tørre Læber og denne af Angst ophidsede Sjælstilstand kan ingen udholde. Kom, Sjæl, forlad Dit Legeme en lille Stund, indtil det igjen kan huse Dig.“ Saaleds talte den moderlige Natur og den ledte Sjælen ind i det ubevidste Nirvana. Naar Naturen sommetider forekommer Dig grusom, saa forsøg at kigge bagved det Rædselens Slør, som Du tror at se, og Du vil undertiden kunne skimte et kjærligt og venligt Ansigt skjult bagved.

Araberne saa overraskede ud ved dette pludselige Udbrud, de antog, at Præsten var blevet gal, og Galskab er for dem baade noget, der indgyder Angst og tillige noget overnaturligt.

En af dem red hurtigt hen til Emiren.

Da han kom tilbage, sagde han noget til to af sine Kammrater, der strax red hen, hver paa sin Side af Præsten, for at støtte ham, dersom han var ved at falde af.

Den godmodige Neger red paa samme Tid hen til Obersten og hviskede noget til ham.

„Vi skal snart gjøre Holdt, Belmont,“ sagde Cochrane.

„Gud være lovet, saa giver de os maaske noget Vand, dette her er ikke til at udholde længere.“

„Jeg har sagt til Tippy Tilly, at dersom han kunde hjælpe os, vilde vi gjøre ham til en Bimbashi, naar han igjen kom hjem til Ægypten. Jeg tror, han er villig nok, dersom han bare er i Stand dertil. Men se, Belmont, se hen mod Floden.“

Vejen, som hidindtil havde gaaet gennem en Sandrevle, med takkede sorte Kanter — saa

smal, at man ikke kunde forstaa, hvorledes det var muligt, at en Kamel kunde passerer, udvidede sig nu i en haard, glat Slette, der strakte sig lige til de violette Taager ude i Horisonten, og som var bedækket med runde Høje, saa langt Øjet rakte. Bag den laa de sorte, takkede Klipper med deres smaa Huller fyldte med det orangegule Sand og i det Fjerne en lille, grøn Stribe, der antydede Flodens Løb. Hvor kjøligt og skjønt saa ikke dette grønne ud i dette øde Vildnis. Til den ene Side saa de den høje Klippe — den forbandede Klippe, der var Skyld i deres Ulykke. Til den anden Side snoede Floden sig, og Solen skinnede paa Vandet. Aa, dette klare Vand, ligesom et Dyr, der kun har den ene Tanke, at tilfredsstille sin Tørst, saaledes længtes de efter dette Vand, hele deres Sjæl higede derimod. De havde mistet Slægt og Venner, Fædreland og Frihed, Alt, men deres Hjerter rummede kun den ene Tanke: Vand, Vand, Vand!

I sine Feberfantasier begyndte Herr Stuart at fable om Appelsiner, det var forførdeligt for dem, som lyttede til ham at høre paa. Kun den stærke, rolige Irlænder viste sig overlegen overfor sit Legemes Krav. Det Glimt, de saa af Floden, maatte være lige i Nærheden af Halfa, og hans Hustru befandt sig maaske netop nu der paa dette Vand, som han saa paa. Han trak Hatten ned over Øjnene, tyggede paa sin stærke, graa Moustache og red videre i mørk Tavshed.

Ganske langsomt sank Solen i Vest, og deres Skygger begyndte

at blive lange mod den Kant, hvorhen deres Hjerter drog dem. Det var blevet kjøligere, en let Ørkenvind havde rejst sig og forhviskende hen over den ujævne, stenede Slette.

Emiren havde kaldt sin Næstkommanderende hen til sig, og begge spejdede med Haanden over Øjnene ud efter et eller andet Vejmærke.

Pludselig, med et veltilfreds Grynt, sank Anførerens Kamel i Knæ, derpaa ned paa Laarerne, det skete i tre afbrudte Stød, indtil dens Mave rørte ved Jorden. Saasnaart de andre Kameler kom hen til samme Sted, udførte de en lignende Manøvre, indtil alle laa udstrakte i en lang Linje.

Rytterne stod nu af og lagde Hakkelse paa et Stykke Tøj foran Kamelerne. for ingen ordentlig Kamel vil spise Føden, naar den lægges paa Jorden. I deres blide Øjne, deres rolige, lydløse Maade at spise paa, i hele deres nedladende og kokette Manerer, var der baade noget kvindeligt og yndefuldt, de lignede et Selskab af fine, gamle Damer, der var faret vild i Libyens Ørkener.

Der blev slet ingen Forholdsregler taget mod Fangerne, hverken de mandlige eller kvindlige, hvorledes skulde de ogsaa kunne undslippe paa denne øde Slette.

Engang kom Emiren hen i deres Nærhed, han stod og saa paa dem mod sine mørke, grusomme Øjne, medens han lod Fingrene glide gennem sit blaa-sort Skjæg. Frøken Adams saa gysende, at det altid var paa Sadie, han saa. Da han opdagede, at de var lige ved at van-

smægte, sagde han et Par Ord til en Neger, der strax kom med en Vandsæk og gav hver af dem et Glas halv fuldt. Vandet var varmt og mudret og smagte af Læder, men alligevel hvilken Fryd var det, da det vædede deres Ganer!

Nu sagde Emiren noget til Dragomanen, og derpaa gik han sin Vej.

„Mine Damer og Herrer,“ begyndte Mansur med noget af sin gamle Vigtighed; men et Blik fra Obersten standsede Ordene paa hans Læber, og han brød ud i en Mængde ynkelige Undskyldninger for sin Opførsel.

„Hvor kunde jeg handle anderledes,“ jamrede han. „Svaret hang jo allerede over mit Hoved.“

„Du skal saamænd ikke slippe for Rebet om Din Hals, dersom vi igjen kommer tilbage til Ægypten, det kan Du være vis paa,“ mumlede Cochrane i en vild Tone. „Saa længe — —“

„Det er meget rigtig, Oberst,“ sagde Belmont, „men for vor egen Skyld maa vi dog helst høre, hvad det var, Anføreren sagde.“

„Jeg vil ikke have noget at gjøre med den Slyngel.“

„Det synes jeg er at gaa for vidt. Vi skylder os selv at høre, hvad han har at sige os.“

Cochrane trak paa Skuldrene. Lidelsen havde gjort ham irritable, og han maatte bide sig i Læben for ikke at give et bittert Svar. Han gik langsomt bort, med stive, militære Skridt.

„Naa, hvad var det saa, Anføreren sagde?“ spurgte Belmont og saa paa Mansur med et Blik, der var lige saa strengt som Oberstens.

„Han lader til at være mere medgjørlig nu end før. Han sagde, at dersom han havde haft rigeligere med Vand, vilde han have givet dem mere deraf, men at hans Beholdning kun er ringe for Øjeblikket. Men i Morgen kommer vi til Selemah, og saa skal alle faa rigeligt, ogsaa Dyrene.“

„Sagde han, hvor længe vi skulde standse der?“

„Kun ganske kort,“ sagde han, „blev Hvilen, saa gik vi videre! Aa, Hr. Belmont — —“

„Hold Mund!“ sagde Irlænderen kort, og begyndte paany at udregne Timer og Afstande. Dersom alt gik, som han havde beregnet, dersom hans Hustru havde insisteret paa, at den dovne Efendi strax allarmede i Halfa, maatte Forfølgerne allerede være paa Spor efter dem. Kamelkorpset og de ægyptiske Heste løb bedre og hurtigere om Natten i Maaneskin end om Dagen. Han vidste desuden, at det var Skik og Brug i Halfa, altid at holde i det mindste en Eskadron opsadlet og som altsaa var rede til at rykke ud strax, naar det gjordes nødvendigt. Han havde spist i Officiersforeningen, og der havde man fortalt ham, hvor hurtigt de kunde være ude paa Sletten. De havde ogsaa vist ham Vandsækken og Føden, der hang paa Siden af hver Kamel, og han havde beundret, hvor komplet det Hele var ordnet, han drømte ikke dengang, om at han nogensinde selv kunde komme til at trænge til deres Hjælp.

Nu vilde der mindst gaa en Time, førend de igjen kunde komme afsted fra dette Hvilested, det var en hel Time, der var

vundet. Maaske allerede den næste Morgen — — —

Pludselig blev hans Tanker afbrudte paa en forfærdelig Maade.

Han saa Obersten, der rasede som en gal Mand, vise sig paa Toppen af den nærmeste Høj. Der klyngede sig en Araber til hvert af hans Haandled. Hans Ansigt var blodrødt af Vrede og Ophidselse, og han stod og slog om sig som en Rasende for at komme fri.

„I forbandede Mordere,“ skreg han uophørlig, i det Samme fik han Øje paa Belmont og nu raabte han endnu højere, „De har myrdet Cecil Brown.“

Hvad der var sket, var følgende:

Opfyldt af sit daarlige Humør var Cochrane strejft omkring i den nærmeste Omegn. Pludselig var han stødt paa en lille Gruppe af vrede, skjændende Mænd, og midt imellem dem stod Cecil Brown. Hans Lommer var allerede engang blevet gennemsoget, men nu vilde de flaa hans Klæder af ham i den Tro, at han muligens havde skjult noget paa sit blotte Legeme. En modbydelig Neger, med store Sølvringe i Ørerne, lo og brølede op i den unge Diplomats rolige Ansigt. Det forekom Obersten, at der var noget heroisk, næsten overnaturligt i Udtrykket i dette blege Ansigt med de fraværende Øjne. De havde allerede knappet hans Frakke op, og med et rask Greb flaaede Negeren hans Skjorte lige fra Halsen og ned til Livet. Men ved denne skrattende Lyd og den væmmelige Berøring af disse grove Fingre, blev denne Mand, der ellers fuldstændig tilhørte det

nittende Aarhundrede, forvandlet til en Vild, der forsvarede sig overfor en anden Vild. Hans Ansigt blussede, hans Læber trak sig opefter, har skurede Tænderne mod hinanden ligesom en Abe, og hans Øjne — disse indolente Øjne, der altid havde lyst saa stilfærdigt og roligt — blev skinnende og rasende. Han kastede sig over Negeren, og slog ham den ene Gang efter den anden i hans brede sorte Ansigt. Han slog lige som en Kvinde med rund Arm og flad Haand, ikke stærkt men med stor Hefthighed. Negeren for tilbage, et Øjeblik helt forvirret ved dette pludselige Angreb. Men med et utaalmodigt, snærende Skrig rev han en Kniv ud af sit vide Ærme og stak den op under den hvide Mands hævede Arm. Brown faldt sammen ved Slaget og begyndte at hoste — han hostede ligesom et Menneske, der har faaet noget galt i Halsen, heftigt og ustandseligt, næsten trangagtigt. Vredens Rødme forsvandt fra hans Ansigt, hans Kinder blev plettet hvide, der lød en underlig, gurglende Lyd fra hans Hals, han førte sin Haand op til Munden og rullede om paa Siden. Med et raat Grynt af Tilfredsstillelse stak Negeren endnu en Gang Kniven op under Cecil Browns Arm, medens Obersten, der var blevet aldeles rasende af Vrede over, hvad han maatte se paa uden at kunne hjælpe, blev grebet af de Omkringstaaende, og trukket tilbage til det øvrige Selskab. Hans Hænder blev nu ogsaa bundne med en Kamelgrime, og han blev lagt ved Siden af den sindsforvirrede Præst.

Nu var altsaa baade Hea-

dingley og Cecil Brown dræbte, hvem af dem skulde nu blive den næste, dette Spørgsmaal stod tydelig at læse i Turisternes forfærdede Øjne. De havde været ti, da de i Morges tog bort fra det lille Skib, nu var to af dem døde, og en havde mistet sin Forstand.

Fardet sad alene med Hovedet støttet paa sin Haand og Albuen paa Knæet, medens han stirrede fortvivlet ud over Ørkenen; pludselig saa Belmont, at det gav et Stød i ham, og han rejste Hovedet som en Hund, der hører en Fremmeds Skridt. Han knugede sine Hænder mod hinanden, bøjede Hovedet fremefter og stirrede henimod de mørke Bjerge, som de lige havde passeret. Belmont fulgte hans Bliks Retning, og — ja, ja — der var noget, som rørte sig derhenne. Han saa Lyset glimte paa noget Metal og noget hvidt, der flagede. En af Dervischernes Forposter snurrede sin Kamel to Gange omkring, et Signal, der betyder, at der er Fare paa Færde, og i det samme rev han sin Riffel fra Skulderen og skød den af i Luften. Ekkoet af Skuddet var næppe døet hen, førend alle, baade Arabere og Negre, sad i Sadlen. Et Sekund efter stod Kamelerne oprejste og nærmede sig langsomt det Sted, hvorfra Allarmsignalet havde lydt. Flere bevæbnede Mænd sluttede Kreds om Fangerne, og satte Fænghætter paa deres Geværer et lille Vink om, at de Fange skulde forholde sig rolige.

„Du store Gud!“ skreg Cochrane, „det er Mænd paa Kameler. „Al hans Fortvivelse var som blæst bort, medens han an-

strengte sine Øjne for at opdage, hvem disse Mennesker kunde være.

„Jeg tror, det er nogle af vore egne Folk.“ Det var lykkedes ham under den almindelige Forvirring at faa sin Hænder ud af Kamelgrimen.

„De har været endnu hurtigere, end jeg havde troet det muligt,“ sagde Belmont, hans Øjne skinnede under hans tykke Bryn. „De er her to Timer tidligere, end vi med Rimelighed havde kunnet vente dem. Hurra! Monsieur Fardet, ça a bien, n'est-ce pas?“

„Hurrah, hurrah, merveilleusement bien! Vivent les Anglais! Vivent le Anglais!“ brølede den ophidsede Franskmand, da han saa Kolonnen langsomt drage frem fra Klipperne.

„Pas paa, Belmont,“ sagde Obersten. „Disse Fyre her vil øjeblikkelig skyde os, dersom de ser, at det er forbi for dem. Jeg kjender dem, vi maa være forberedte. Vil De tage ham der med det ene Øje, saa tager jeg den store fede Neger, dersom jeg da kan faa mine Arme omkring ham. Stephen, De maa gjøre, hvad De kan. De ogsaa, Fardet, De har jo forstaaet mig? Det er nødvendigt at tage Pippet fra disse Fyre, førend de kan dræbe os. Og De, Dragoman, sig til de to sudanske Soldater, at de holder sig rede, — men, men!“ hans Ord døde hen i en Mumlen, og han gjorde en opgivende Bevægelse. „Det er jo Arabere, der kommer,“ sagde han derpaa, det lød, som talte han med en fremmed Stemme.

Det var det haardeste Øjeblik, de endnu havde oplevet paa denne skrækkelige Dag.

Lykkelige Hr. Stuart, han laa

paa Sandet, med Ryggen støttet op mod sin Kamels Ribben, og lo over et eller andet. Hans fede Ansigt var helt fortrukket af Fornøjelse. Men alle de andre, hvor fortvivlede, hvor tilintetgjorde stod de ikke der! Kvinderne græd, Mændene vendte sig bort i den Tavshed, der ikke engang ejer Taarer. Monsieur Fardet kastede sig ned paa sit Ansigt og rystede af Hulken.

Araberne skød deres Rifler af som Velkomsthilsen til deres Venner, og de andre travede over Sletten og svingede deres Geværer og Landser i Luften. Det var en mindre Afdeling — ikke flere end tredive — men klædte paa samme Vis som de andre med røde Turbaner. En af dem bar et lille hvidt Banner, beskrevet med højrrøde Bogstaver.

Men der var noget, som vendte Turisternes Øjne og Tanker bort fra alt andet. Den samme Angst havde grebet dem alle. De stirrede paa en hvid Skikkelse, der svingede frem og tilbage mellem alle disse Ørkenkrigere.

„Hvad er det, de har imellem sig?“ udbød Stephen tilsidst. „Se, Frøken Adams! Er det ikke en Kvinde?“

Det var noget paa en Kamel, men det var umuligt at faa et ordentligt Syn paa det. Saa skiltes pludselig Rytternes Skare ad, og man kunde tydelig se, hvad det var.

„Det er en Kvinde!“

„Skibet er blevet overrumplet.“

Belmont udstødte et Skrig, der overdøvede alt.

„Nora, min Elskede,“ raabte han, „vær ikke bange, jeg er her, alt er godt.“

VI

Korosko var bleven overmandet, og Udsigterne til Frelse endnu ringere end før — alle deres vidtløftige Beregninger om Timer og Afstande — de var nu ikke mere værd end den Taage, der flimrede ude i Horisonten.

Der vilde ikke blive gjort Alarm i Halfa førend i Aften, naar Skibet ikke vendte tilbage. Rimeligvis var man ikke engang endnu begyndt paa Forfølgelsen. Naar der var tilbagelagt en Hundrede Mil, maaske endnu mindre, var de i Dervischernes Land, og hvor ringe var saa ikke Udsigten til at ægyptisk Magt skulde kunne redde dem. De sank alle hen i en tavs, mørk Fortvivlelse, med Undtagelse af Belmont, der blev standset af Vagten, da han vilde løbe hen for at hjælpe sin Hustru.

De to Araberanhførere var mødtes, og de stod nu og udviklede Hilsener og Forklaringer paa Arabernes alvorlige, værdige Maade, medens Negrene stod omkring og lo og snakkede med den lette Godmodighed, som ikke engang Koranen havde været i Stand til at tilintetgjøre.

Anføreren for den sidst ankomne Afdeling var en graaskjægget, asketisk, krumnæset, gammel Mand med kantede og stolte Manerer og en militærisk Holdning.

Dragomanen udstødte en sagte Jamren, da han saa ham, og slog sine Hænder sammen med en Mine, som en Mand, der forudser ny Bekymringer.

„Det er Emir Abderrahman,“

sagde han. „Nu er jeg bange, for at vi ikke naar Khartum levende.“

Dette Navn fortalte ikke Turisterne noget, kun Oberst Cochrane havde hørt ham omtale som et Uhyre af Grusomhed og Fanatisme, en glødende Muselman af den gamle Skole, og som aldrig veg tilbage for at bringe Koranens Forskrifter til deres fuldeste Udførelse.

Han og Emir Wad Ibrahim holdt Raad, deres Kameler stod tæt op ad hinanden, og begge Mændene bøjede deres Hoveder saa tæt sammen, at deres Skjæg flød sammen. Derpaa vendte de sig om og saa længe og fast paa Fangernes lille, sammenkrøbne Hob.

Den yngre Mand forklarede, medens den ældre lyttede til med et strengt og udeltagende Aasyn.

„Hvem er den pæne, gamle Herre med det hvide Skjæg?“ spurgte Frøken Adams, der havde været den første til at komme sig efter den bittre Skuffelse.

„Det er nu deres Anfører,“ sagde Cochrane.

„De vil da ikke fortælle mig, at han nu har taget Kommando over den anden?“

„Jo, Frøken,“ sagde Drago-
manen, „nu er han den Øverste af dem.“

„Det er vistnok godt for os. Han minder mig om Elder Matthews, som var ved den presbyterianske Kirke i Provst Scotts Tid. Jeg for min Del vil hellere være i hans Magt end i den sort-haaredes med Stenøjnene. Har Du det ikke bedre, Sadie, nu da det er blevet kjøligere?“

„Jo, Tante, tænk bare ikke

paa mig. Men hvorledes gaar det Dig selv?“

„Jeg har mere Haab nu end før. Jeg har kun givet Dig et daarligt Exempel, Sadie, jeg var rent fra det i Begyndelsen, det kom saa pludselig, og saa den forfærdelige Tanke, hvad Din Moder, Sadie, som har betroet Dig til mig, hvad hun vilde sige! Du kan tro, der vil komme nogle alvorlige Lin'er i Boston Herald i Anledning af denne Sag. Jeg haaber da, at der maa være nogen, som kan straffes for at alt er gaaet saaledes.

„Stakkels Herr Stuart!“ udbrød Sadie, da den stakkels Feberpatients monotone Stemme igjen lød i deres Øren. „Kom, Tante, og lad os se, om vi ikke kan hjælpe ham med noget.“

„Jeg er ængstelig for Fru Schlessinger og Barnet,“ sagde Oberst Cochrane. „Jeg kan se Deres Hustru, Belmont, men ellers ingen.“

„Nu kommer de herhen med hende,“ sagde Belmont. „Gud være lovet. Endelig faar vi da alt at vide. De har da ikke gjort Dig noget, Nora.“

Belmont løb hen til hende, han kyssede lidenskabeligt den Haand, som hans Kone rakte ham, for at han skulde hjælpe hende ned af Kamelen.

Irlænderindens venlige rolige Øjne og søde Ansigt bragte baade Haab og Lise til alle Turisterne. Hun var ivrig romersk katolsk, og det er en Tro, der er udmærket i Farens Stund. For hende saavel som for den orthodoxe Oberst, Dissenterpræsten Herr Stuart, de presbyterianske Amerikanere, ja endogsaa de to sorte Hedninger gjorde Religionen

i dens forskjellige Skikkelser samme Nytte — den hviskede stadig, at det værste, Verden kan gjøre os, alligevel kun er ringe, og at hvor haardt end Forsynets Veje forekommer os, alt dog sker til vort eget Bedste og vi skulle gaa glade og tillidsfulde derhen, hvor Guds Haand fører os. De havde ikke et Dogme fælles, alle disse ulykkelige Mennesker, men de forenedes i den fortrolige, dybe store Fatalisme, der er den ganske Verdens Grundvold for al Religion, og som Dogmerne voxer op ad ligesom ny Lav henover Stenens Overflade.

„I stakkels Mennesker,“ sagde hun, „jeg kan se, I har haft det meget værre end jeg. Nej, kjære John, jeg forsikrer Dig, jeg har det rigtig godt — jeg er ikke engang synderlig tørstig, for vor Afdeling fyldte deres Vandposer ved Nilen, og de gav mig saa meget at drikke under Vejs, som jeg kunde ønske. Men hvor er Herr Headingley og Herr Brown, jeg ser dem ikke. Og stakkels Herr Stuart — hans Tilstand er forfærdelig!“

„Headingley og Browns Bekymringer er forbi,“ sagde hendes Mand. „Du aner ikke, hvor mange Gange jeg i Løbet af denne Dag har takket Gud, fordi Du ikke var blandt os. Og saa er Du nu her alligevel.“

„Hvor skulde jeg ogsaa være uden ved min Husbonds Side? Jeg vil langt hellere være her end i Halfa.“

„Er der gaaet Bud til Byen?“ spurgte Obersten.

„En af vore Baade undslap. Fru Schlesinger med Barn og Pige var i den. Jeg sad nede i min Kahyt, dengang Araberne

styrtede ombord paa Skibet. De, som var paa Dækket, fik Tid til at undslippe, før Baaden laa ved Siden af Skibet. Jeg ved ikke, om der blev nogen saarede. Araberne skjød efter dem.“

„Gjorde de?“ udbrød Belmont henrykt, hans letbevægelige irske Natur greb efter den ringeste Straale af Haab. „Saa ser vi dem nok snart, for Garnisonen maa have hørt Skuddene. Hvad mener De, Cochrane? De maa have været paa Spor efter os i de sidste fire Timer. Hvert Øjeblik kan vi risikere at se de engelske Officerers hvide Solklæder dukke op over Højene.“

Skuffelsen havde imidlertid gjort Obersten kold og skeptisk.

„Kommer de ikke mandstærke, kan de ligesaa godt blive borte,“ sagde han. „Disse Folk her er indøvede, og de har gode Anførere, og paa deres egen Grund kan de tage det op med hvem som helst.“ Han standsede et Øjeblik, førend han fortsatte: „Se engang, det er alligevel ee stolt Syn.“

Den store, blodrøde Sol var gaaet halvt ned bag de violette Taagebanker i Horisonten. Det var Arabernes Bedestund. En ældre og mere boglærd Kultur vilde have vendt sig mod dette pragtfulde Tegn fra Himmelhvævingen og tilbedt Solen. Men disse vilde Ørkenens Børn var finere i deres Tilbedelse end Perserne. For dem stod Idealet højere end Naturen, de bad med Ryggen mod Solen og Ansigtet vendt imod deres Religions Hovedalter. Og hvor de bad inderligt, disse Muselmænd. Fuldkommen hensunkne og optagne, med længselsfulde Øjne og straalende An-

sigter, de stod op, de kastede sig ned og stødte deres Pande mod deres Bedetæpper. Hvem kunde tvivle om, naar han iagttog deres ivrige, hensynsløse Tilbedelse, at her var der en stor, levende Magt tilstede, reaktionær og frygtelig, en Magt, der talte Millioner, som alle troede det samme, lige fra Cap Juby til det yderste China. Lad et eller andet bringe dem i Bevægelse, lad en stor Feltherre eller Organisator fødes blandt dem, som forstaar at benytte det store Materiale, og ingen kan vide, om ikke Forsynet vil benytte disse Mennesker, — som det skete for tusind Aar siden — til en Svøbe for det raadne, ødelagte, umulige, hjerteløse Sydevropa, indtil den saa igjen maa gjøre Plads for en sundere Race.

Nu rejste de sig alle op paa ny. Befalingen lød, og Fangerne forstod, at skjønt de havde rejst hele Dagen, skulde de alligevel rejse hele Natten.

Belmont var misfornøjet, han havde gjort Regning paa, at deres Forfølgere skulde have naaet dem, førend de havde forladt denne Plads. Men alle de andre havde allerede lært at finde sig i det uundgaaelige. Enhver af Turisterne havde faaet et fladt, arabisk Brød — og saa fik de tillige et Glas Vand fra de ny forsynede Læderposer. Dersom bare Legemet var saa udholdende som Sjælen, hvilket Paradis var saa ikke Jorden! Nu da deres materielle Krav var nogenlunde stillede, begyndte det formeligt at synge inde i dem, og de besteg deres Kameler med en Følelse af deres Stillings Romantik.

Herr Stuart laa stadig og

snakkede paa Jorden, og Araberne gjorde ikke Mine til at ville løfte ham op i hans Sattel. Hans store, blege, opløftede Ansigt skinnende i det begyndende Tummørke.

„Hør Dragoman, sig til dem, at de glemmer Her Stuart,“ skreg Obersten.

„Det er til ingen Nytte,“ sagde Mansor. „De siger, at han er altfor fed, de vil ikke tage ham mere med. Han dør alligevel, og hvorfor skulde de saa bebyrde sig yderligere med ham?“

„Vil de ikke tage ham med!“ raabte Obersten, „Men Du gode Gud, han dør jo saa af Sult og Tørst. Hvor er Emiren? Aa, hør!“ skreg han, da i det samme den sortskjæggede Anfører gik forbi, i en Tone, som kaldte han paa en doven Æselsdreng.

Anføreren værdigede ham intet Svar, men sagde noget til en af Vogterne, der stødte Kolben af sit Gevær ind i Oberstens Ribben.

Den gamle Soldat tumlede halvt bevidstløs om, blev ført bort og surret fast til Sattelknappen.

Kvinderne græd, Mændene mumlede Forhandelser og knyttede Hænderne. Dette var et rent Helvede, hvor brutal Uretfærdighed og Mishandling gik for sig uden Strat eller Indsigelse. Belmont greb ned i sin Lomme efter den lille Revolver, men huskede pludselig paa, at han havde givet den til Frøken Adams. Havde han haft den, vilde det have været det samme som Emirens Død og et Blodbad paa Turisterne.

Medens de nu red fremad, saa de et af de mærkeligste

Fænomener i den Ægyptiske Ørken. de maatte alle betragte det, selv om den Behandling, der var overgaaet deres Kammerat, ikke just havde gjort dem særlig modtagelige for Naturens Skjønhed.

Selv efter at Solen var gaaet ned, havde Himlen bevaret sin skiferblaa Farve. Men pludselig begyndte den at blive lysere og lysere og at skinne paa en besynderlig Maade, det saa ud, som stod Solen op igjen. En lys, rosa Taage svævede over Ørkenen, med underskønne, grønagtige Toner øverst oppe. Ganske langsomt svandt disse Toner bort, Skiferfarven kom tilbage, og Natten brød frem.

Det var kun fireogtyve Timer; siden de Rejsende havde siddet deres Stole ombord paa Koroskos Dæk og drøftet Politik ved Maaneskin. Kun tolv Timer siden de havde spist Frokost ombord og var brudte op glade og fornøjede til deres lille Lysttur. Hvilken Verden af ny Indtryk havde de ikke gennemlevet i den korte Tid. Hvor pludselig var de ikke bleven revet ud af den Tilværelse, som de alle havde anset for saa sikker. Det var de samme sølvglinsende Stjerner, som de sidste Nat havde siddet og talt under, det samme Maaneskin — men hvilken Kløft laa der ikke mellem deres gamle yppige Liv og dette her!

Kamelernes lange Række gik saa stille som Aander gennem Ørkenen. For og bag saa man Arabernes tavse, hvide Skikkelser. Ikke en Lyd hørtes, end ikke den allersvageste, indtil de pludselig langt bag dem hørte en menneskelig Stemme, der sang paa en

stærk, drønende, umusikalsk Maade.

Det gjorde en besynderlig Virkning med denne fjerne Røst i det umaadelige Øde. Nu lød der en velkendt Melodi i det Fjerne, de Rejsende syntes næsten, de kunde høre Ordene. Var Herr Stuart igjen kommet i Besiddelse af sin Forstand, eller var det kun en Tilfældighed, der netop havde ladet ham vælge denne Sang? Med fugtige Øjne saa hans Venner tilbage og ind i det dybe Mørke, de vidste, at snart vilde han være hjemme. Gradvis døde Stemmen bort og forsvandt i Ørkenens mægtige Stilhed.

„Kjære, gamle Ven,“ sagde Belmont og lagde sin Haand paa Cochranes Knæ, „jeg haaber ikke, De er saaret?“

Obersten var kommet noget til sig selv igjen, skjønt han endnu snappede efter Vejret.

„Aa, der er ingen Ting. Men vil De være saa venlig at vise mig den Mand, der slog mig.“

„Det var ham, som rider derhenne ved Siden af Fardet.“

„Den unge Fyr med Knebelsbarten. — Jeg kan ikke se ham rigtig tydeligt i denne Belysning, alligevel tror jeg nok, jeg kan kjende ham igjen. Tak, Belmont.“

„Jeg troede, nogle af Deres Ribben var gaaet med i Løbet.“

„Nej, han tog bare Vejret fra mig.“

„De maa være et Jernmenneske, Det var et forfærdeligt Stød. Hvorledes har De dog kunnet komme Dem saa hurtigt efter det?“

Obersten rømmede sig og sagde stammende:

„Sagen er, min kjære Bel-

mont, — Men jeg stoler paa, De ikke lader det gaa videre — frem for alt, ikke til Damerne. Men jeg er ældre, end jeg engang var, og hellere end miste min militære Holdning, som jeg altid har sat Pris paa, saa — —“

„Er det muligt?“ udbrød den forbavsede Irlænder.

„Ja, lidt kunstig Hjælp,“ sagde Obersten stift og førte Samtalen hen paa Udsigterne for Dagen efter.

Som en Mare vender altid i Drømme denne Nats Tildragelser i Ørkenen tilbage til dem af de stakkels Mennesker, som vendte hjem igjen. Det var ogsaa som en Drøm, lydløst blev de baarne afsted paa disse Dyr med de bløde, glidende, svampeagtige Fødder. Paa begge Sider saa de kun de halvt usynlige, fremglidende Skikkelser, der bevogtede dem. Hele Universet syntes at hænge, som en mægtig Solskive foran dem. En Stjerne glimtede ligesom en Lanterne i samme Højde som de marcherede. De saa derhen igjen, nu var den en Haandsbredde højere oppe, og en anden glimtede under den. For Fangerne var der en vis Trøst i denne Uendelighed og Skjønhed, deres Skæbne og deres eget jeg syntes ubetydeligere og mindre vigtigt mellem hele denne vældige Magt. Ganske langsomt skred store Skare henover Himlen, indtil endelig Dagens første svage Lys viste sig, og de saa med Skræk paa hinandens udtærede Ansigter.

Om Dagen havde de været pint af Heden, men næsten utaaleligere var Nattens Kulde Araberne svøbte sig ind i deres Skjorter og indhyllede deres

Hoveder. Fangerne knugede deres Hænder sammen og rystede af Kulde. Frøken Adams led mest derunder, for hun var saa mager og Blodet cirkulerede ikke mere saa hurtigt i hendes Aarer. Stephen trak sin Frakke af og kastede den over hendes Skuldre. Han red ved Siden af Sadie, han baade fløjtede og snakkede for at indbilde hende, at han ligefrem var taknemmelig, fordi hendes Tante bar hans Frakke for ham, men det lød altfor støjende til at falde troværdigt. Og alligevel var der Sandhed i, hvad han sagde, han følte virkelig Kulden mindre end de andre, den gamle, gamle Ild brændte nemlig i hans Hjerte, og der var en besynderlig Glæde blandet ind i al hans Ulykke, det vilde have været ham umuligt at sige, om dette Æventyr havde været den største Ulykke eller den største Velsignelse i hans Liv. Ombord paa Skibet, hvor Sadies Ungdom, Skjønhed, Forstand og Livlighed gjorde hende til alles Yndling, kunde han sige sig selv, at han kun blev velvillig taalt af hende. Men nu følte han, at han virkelig kunde være hende til Nytte for hver Time, der gik, lærte hun mere og mere at vende sig mod ham, som til sin naturlige Beskytter; og fremfor alt havde han begyndt at forstaa sig selv og indse, at der virkelig fandtes en stærk, paalidelig Mand bagved alle de Vaner og Ideer, der hidindtil havde omgivet hans egentlige Væsen og imponeret ham selv. En lille Smule Selvagtelse varmede hans Blod betydeligt. Han havde kastet sit Liv bort medens han var ung, og nu, da han var halvgammel, kom Ung-

dommen igjen til en som ham skøn, sen Blomst.

„Jeg tror virkelig, Herr Stephen, at De er glad over, hvad der er hændet os,“ sagde Sadie, ikke uden Bitterhed.

„Jeg vil ikke gaa saa vidt som at sige det,“ sagde Stephen, „men jeg er sikker paa en Ting, og det er, at jeg ikke, selv om jeg kunde, vilde forlade Dem her.“

Det var første Gang, han havde sagt noget, der nærmede sig til Ømhed, og den unge Pige saa derfor forbavset op paa ham.

„Jeg tror, jeg hele mit Liv har været et rigtigt slet Menneske“, sagde Sadie efter en lille Pause. „Da jeg havde det godt, tænkte jeg aldrig paa, at andre kunde have det ondt. Det slaar mig nu. Dersom jeg nogensinde kommer hjem igjen, vil jeg blive bedre — mere alvorlig —“

„Og jeg vil ogsaa forsøge at blive en bedre Mand. Jeg tror virkelig, at det er derfor, vi har haft alle disse Bekymringer og Savn. Se bare, hvorledes det har gjort alle vore Venner dygtigere og bedre. Husk bare paa den stakkels Herr Stuart. Vi vilde aldrig ellers have faaet Øjnene op for, hvor ædel og udholdende han var. Og se Belmont og hans Kone, uden Frygt gaar de der foran os, Haand i Haand, og tænker kun gjensidig paa hinanden. Og Cochrane, der før forekom En egenkærlig og borneret, se nu, hvor modig og hvor opoffrende han er. Færdet er ogsaa modig som en Løve. Jeg tror, denne Ulykke har gjort os alle godt.“

Sadie sukkede,

„Ja, dersom det endte godt, saa kunde man vel nok sige det,“ sagde hun, „men dersom al denne Elendighed skal vare i Uger og Maaneder og alligevel ende med vor Død, saa indser jeg egentlig ikke alle de Fordele, vi kan faa af, at vor Karakter er bleven saa forbedret. Dersom De nu slipper herfra, hvad vil De saa gjøre?“

Advokaten betænkte sig lidt, før han svarede, men saa sejrede hans professionelle Instinkt.

„Jeg vil undersøge, hvor Fejlen ligger, og hvem der er Skyld deri. Om det skyldes dem, som ordner disse Udfugter til den abursiske Klippe — eller det er den ægyptiske Regjering, der ikke beskytter sine Grænser som den bør. Det vil blive en meget indviklet Sag. Og hvad vilde De gjøre, Sadie?“

Det var første Gang, han udlod det formelle „Frøken“, den unge Pige var imidlertid altfor optaget til at lægge Mærke dertil.

„Jeg vil være bedre og kjærligere mod andre Mennesker,“ sagde hun. „Jeg vil forsøge at gjøre andre lykkelige, det tror jeg, jeg har lært af denne Elendighed, jeg her har udstaaet.“

„De har jo ikke gjort andet i hele Deres Liv end gjøre andre lykkelige. De kan ikke lade være dermed,“ sagde Stephen. Mørket gjorde det lettere for ham at overvinde sin sædvanlige Tilbageholdenhed. „De trængte langt mindre end vi andre til disse haarde Prøvelser. Hvorledes skulde Deres Karakter kunne blive bedre?“

„Det, De siger der, viser kun, hvor lidt De kjender mig, jeg

har altid været meget egoistisk og tankeløs.“

„Nej, De behøvede ikke alle disse voldsomme Bevægelser. De var god uden dem. Men med mig var det noget helt andet.“

„Hvorfor trængte De til disse Rystelser, Herr Stephen?“

„Fordi alt er bedre end aandelig Død. Selv Pine. Jeg er først nu begyndt at leve. Hidindtil har jeg kun været en Maskine. Jeg var en Mand, der kun besad en Tanke, og det er ikke bedre end at være en død Mand. Men det har jeg først lige nu forstaaet. I alle disse Aar har jeg ikke vidst, hvad Følelse vilde sige, jeg har ikke følt en eneste menneskelig Følelse. Jeg har ikke haft Tid. Jeg iagttog det nok under Tiden hos andre, og ganske svagt husker jeg, at jeg tænkte paa, om det var en Fejl ved mig, at jeg ikke kunde dele mine Medmenne-skers Følelser. Men nu har disse sidste faa Dage lært mig, at ogsaa jeg kan leve — at jeg kan føle Haab og Frygt — at jeg kan hade, og at jeg kan — naa ja, at jeg kan have stærke Følelser, ligesom andre. Jeg er født paany. Maaske staar jeg paa Gravens Rand, men nu kan jeg alligevel sige, at jeg har levet.“

„Men hvorfor levede De da dette dræbende Liv i England?“

„Jeg var ærgjerrig — jeg vilde frem. Saa var der desuden min Moder og mine Søstre, jeg skulde tænke paa. Men Gud ske Lov, nu bryder Morgenens frem. Nu vil De og Deres Tante snart høre op med at fryse.“

„Aa, De har frosset forfærdeligt uden Deres Frakke.“

„Nej, slet ikke, jeg har raskt

rullende Blod. Jeg har befundet mig meget godt i mine Skjorte-ærmer.“

Nu var den lange, kolde, sørgelige Nat forbi, den dybe blaa Himmel var blevet overtrukket af et vidunderligt let, svagt Skær, hvorpaa der endnu glimtede enkelte store Stjerner. Bag dem var det graa Mørke krøbet længere og længere bort, indtil det forsvandt i en fin, lyserød Tone, vifteformede Straaler, som den opgaaende Sol udsendte. Pludselig følte de alle dens Varme paa deres Ryg, og deres Skikkelser kastede sorte Skygger. Der-vischerne tog deres Kapper af og begyndte paany at tale indbyrdes. Fangerne begyndte ogsaa at tø op og spiste begjærlig den Mad, der blev givet dem. Der blev holdt et kort Hvil, og hver fik et Glas Vand.

„Maa jeg tale med Dem, Oberst Cochrane?“ spurgte Dragomanen

„Nej,“ snærrede Obersten.

„Men det gjælder en vigtig Sag — vor Sikkerhed er afhængig deraf.“

Obersten brummede og bed i sit Skjæg.

„Naa, hvad er det saa?“ sagde han tilsidst.

„De kan stole paa mig nu, for det gjælder jo lige saa meget for mig som for Dem at komme tilbage til Ægypten. Paa den ene Side staar der min Kone, mine Børn og mit Hjem, paa den anden Side livsvarigt Slaveri. De behøver derfor ikke at mistro mig.“

„Naa, gaa saa videre.“

„De husker nok Negeren, som talte med Dem — han, som havde tjent under Huks?“

„Ja, hvad ham?“

„Jeg har talt med ham inat. Jeg har talt længe med ham. Han sagde, at da han ikke rigtig kunde forstaa, hvad De sagde, og De heller ikke, hvad han sagde, saa henvendte han sig til mig.“

„Naa, hvad sagde han da?“

„Han sagde, at der var otte ægyptiske Soldater mellem Araberne — sex Negre og to Fellaker. Han sagde, at han gjerne vilde have Deres Løfte for, at De vilde belønne dem rigeligt, dersom de hjælper Dem at flygte.“

„Selvfølgelig vil vi belønne dem.“

„De forlanger hver hundrede ægyptiske Pund.“

„Det skal de ogsaa faa.“

„Jeg sagde, jeg skulde spørge Dem derom, men jeg var sikker paa, De vilde gaa ind derpaa.“

„Hvad foreslaar de saa at gjøre?“

„De kunde ikke love noget bestemt, men de vilde ordne det saaledes, at de alle kom til at ride i deres Nærhed; viste der sig saa en Chance, skulde den benyttes.“

„Nuvel, gaa hen til ham og lov ham, at hver af dem skal faa tohundrede Pund, dersom de vil hjælpe os. De tror vel ikke, vi kunde underkøbe nogle af Araberne?“

Mansur rystede paa Hovedet.

„Det vilde være for voveligt at forsøge,“ sagde han. „Sæt, at vi forsøgte, og det gik galt, hvad skulde der saa blive af os? Men nu gaar jeg hen og fortæller, hvad De har sagt.“

Han gik hen til det Sted,

hvor den gamle Neger stod og ventede paa Svar.

Emiren havde først bestemt, at de kun skulde holde Hvil en halv Time, men de Kameler, der bar Fangerne, var saa udmattede efter den lange, hurtige Marsch, at det var umuligt for dem at sætte sig i Bevægelse for det første.

Kamelerne havde strakt deres lange Halse henad Jorden, et Tegn paa den største Træthed.

De to Anførere rystede paa Hovedet efter at have taget dem i Øjesyn, og den frygtelige, gamle Mand saa med et strengt Blik hen paa Fangerne. Derpaa sagde han noget til Mansur, hvis Ansigt blev en Tanke blegere, medens han lyttede til Anførerens Tale.

„Emiren Abderrahman siger, at dersom de ikke vil blive Muselmænd, er der ingen Grund til at hele Karavanen bliver opholdt, for at de kan blive tagne videre med paa de trætte Kameler. Dersom de ikke var med, kunde der rejses dobbelt saa hurtigt. Han ønsker derfor at vide, engang for alle, om de vil antage Koranens Lære?“ Og i samme Tone, som om han stadig oversatte Emirens Ord, vedblev han. „De kan ligesaa godt strax sige ja,“ for ellers bliver de sikkert alle dræbte.“

De ulykkelige Fanger saa fortvivlede paa hinanden.

De to Emirer stod tavse og ventede paa Svar.

„Hvad mig angaar,“ sagde Cochrane, „vil jeg ligesaa gjerne dø nu, som blive Slave i Khar-tum.“

„Hvad siger Du, Nora?“ spurgte Belmont.

„Dersom vi bare kan dø sammen, John, tror jeg ikke jeg vil være saa angst.“

„Det er løjerligt,“ sagde Far-det, „at jeg skal dø for noget jeg aldrig har troet paa. Men min Ære som Franskmand gjør mig det umuligt at lade mig omvende paa den Maade.“ Han rettede sig, stak sin saarede Haand ind under Frakken og raabte „Je suis Christ. J'y reste.“ Hver Sætning indeholdt en modig Usandhed.

„Og hvad siger De, Herr Stephen,“ spurgte Mansur i en overtalende Tone. „Dersom bare en vilde gaa over til deres Religion, lod de sig maaske formilde. Jeg bønfaller Dem, gjør, hvad de forlanger.“

„Nej, det kan jeg ikke,“ sagde Advokaten alvorlig.

„Men De da, Frøken Sadie? Og De, Frøken Adams? De Frøken Adams? De behøver jo bare at sige jo, saa er de frelste.“

„Aa, Tante, tror Du ikke, vi tør gjøre det,“ hviskede den forfærdede, unge Pige. „Vilde det være saa meget slemt?“

Den gamle Dame slog sine Arme omkring Sadie.

„Nej, nej, min egen, kjære, lille Sadie,“ hviskede hun, „Du maa være stærk. Du vilde komme til bagefter at hade Dig selv. Hold fast paa min Haand, og dersom Du synes, Din Styrke svigter Dig, saa bed. Glem ikke, at Din gamle Tante Eliza holder Dig hele Tiden i Haanden.“

I dette Øjeblik var de modige, disse stakkels Mennesker.

De saa alle Døden i Øjnene, og jo nærmere den rykkede dem, desto mindre frygtede de den. De følte sig snarere lidt nysgjer-

rige, der var noget af den nervøse Spænding over dem, hvormed man nærmer sig Tandlægens Stol.

Dragomanen gjorde en Bevægelse med Hænder og Skuldre, der skulde sige, at han havde forsøgt alt, men tabt.

Emiren Abderrahman sagde noget til en Neger, som derpaa hurtigt fjernede sig.

„Hvad vil han bruge en Sax til?“ spurgte Obersten.

„Han vil fornærme Kvinderne,“ sagde Mansur, med den samme modløse Bevægelse som før.

Alle gyste. De stod og stirrede frem for sig i hjælpeløs Rædsel. Tanken om Døden var et, men alle disse Forberedelser var noget andet. Enhver var beredt til at lide Døden selv, men hans Hjerte blødte for hans Kammerater. Kvinderne sagde intet, men Mændene stod klumpede sammen og talte.

„Hvor er Pistolen, Frøken Adams,“ sagde Belmont. „Giv mig den. Vi vil ikke lide Tortur. Det er ikke til at udholde.“

„Tilbyd dem Penge, Mansur. Tilbyd dem alt, hvad De vil!“ skreg Stephen. „Kom her, sig ogsaa, at jeg vil blive Muselmand, dersom de vil lade være med at tilføje Kvinderne noget ondt. Det er desuden ikke bindende — det er sket under Tvang. Men jeg kan ikke taale at se dem fornærme Kvinderne.“

„Vent lidt, Stephen!“ sagde Obersten. „Vi maa ikke tabe Hovedet. Jeg tror, jeg har fundet en Udvej. Hør, Dragoman. Sig til den skæggede, gamle Djævel, at vi slet ikke kjender noget til hans sjofle Religion. Men udtryk det pænere, naar

De oversætter det. Sig ham ogsaa, at han ikke kan vente, vi skal antage den, førend vi ved, hvad det er for noget Djævelskab, han vil have os til at tro paa. Sig ham, at dersom han vil forklare os den, er vi villige til at lytte til dens Læresætninger, og De kan desuden tilføje, at en Tro, der skaber saadanne Skjønheder, som ham og den anden sortskæggede Bavian, den maa interessere alle og enhver.“

Med mange Buk og Svingninger med Hænderne forklarede Dragomanen, at de Kristne allerede var opfyldte af Tvivl. og at der kun behøvedes lidt mere Kjendskab for at lede dem ad Vejen mod Allah.

De to Emirer strøg deres Skæg og saa mistænksomme ud.

Derpaa sagde Abderrahman noget til Mansur paa sin haarde, korte Maade, hvorpaa han fjernede sig med den yngre Emir.

I næste Øjeblik lød Signalet til Opbrud.

„Han siger,“ sagde Mansur, medens han red rundt mellem Fangerne, „at ved Middagstid naar vi Højene, og der skal der gjøres Hvil. Hans egen Mulah, en meget god og vis Mand, vil saa komme og undervise dem. Og naar det er gjort, maa de saa vælge, enten det ene eller det andet. Og derpaa vil der blive truffet Bestemmelse, om de skal føres til Khartum eller dræbes. Det er hans sidste Ord.“

„De vil ikke høre tale om Løsepenge?“

„Wad Ibrahim vil, men Emir Abderrahman er en grusom Mand. Jeg raader dem alle til at være medgjørliche.“

„Hvad vil De selv gjøre? De er jo ogsaa en Kristen?“

Monsur rødmede, saa meget som hans Farve tillod det.

„Jeg var det i Gaar Morges. Maaske er jeg det igjen i overmorgen. Jeg tjener Herren, saa længe, det kan forlanges af mig, er rimeligt, men det er dette ikke.“

Han red om mellem Vogterne med en Frihed, der viste, at hans Forandring af Religionen havde stillet ham paa en anden Fod med Araberne, end de øvrige Fanger.

De skulde altsaa nu have nogle faa Timers Frihed, skjønt Dødens Skygger samlede sig tættere om dem. Hvad var der egentlig ved Livet, hvorfor vi skulde klynge os saa fast til det. Glæderne kan det ikke være, for de, hvis Timer kun er en lang Pine, gyser ogsaa, naar den barmhjertige Død strækker Armene ud efter dem. Det kan heller ikke være vore Forbindelser, for vi opgiver hellere dem allesammen, end vi frivillig gaar ned ad den Vej, som hvert Menneske dog engang skal betræde. Det er Frygten for at miste vor eget Jeg, det kjære, kjendte Jeg, som vi alle tror, vi ved saa god Besked med, og som dog altid gjør Ting, der forbavser os selv. Det er det, som lader Selvmorderen gribe vildt efter Bropillen, naar Floden river ham med sig. Eller er det Naturen, der har været bange for, at alle dens trætte Arbejdere pludselig skulde kaste deres Værktøj, og derfor har opfundet denne Maade at holde dem fast ved deres Arbejde paa? Vi ved ikke, hvorledes det forholder sig,

men alle disse trætte, ødelagte, ydmygede Mennesker, de glædede sig over de faa Timer fulde af Lidelser, der endnu forestod dem.

VII.

Der var intet forandret i Omgivelserne, alt saa ud, ligesom det havde gjort i Gaar Aftes førend Solnedgang. De fantastiske sorte Klipper og det orange-gule Sand, der begnede Flodens Bredder, laa nu langt borte, alt, hvad der mødte deres Øjne, var kun en brun, bølgeformet Slette, oversaaet med skinnende, runde, smaa Høje og hist og her smaa, grønne Græspletter. Bagved og foran dem altid det samme Syn, der strakte sig lige til Horizontens violette Højder.

Endnu var Solen ikke saa højt paa Himlen, at dens Lys fik Luften til at flimre, og det brune Landskab med den violette Kant stod i al sin haarde, tørre Klarhed mod den gjennemsigtige Luft.

Den lange Karavane bevægede sig langsomt fremad. Langt i Forvejen red Vedetterne, holdt Udkig og saa sig tilbage, medens de skyggede med Haanden over Øjnene. I Afstand saa det ud, som stak Landserne og Spydene ud af dem, lige og tynde som Strikkepinde.

„Hvor langt tror De nu, vi er borte fra Nilen?“ spurgte Cochrane.

Han red med bøjet Hoved, medens hans Øjne stirrede fast ud mod den østlige Himmelrand.

„Godt og vel halvhundrede Mil,“ sagde Belmont.

„Det kan jeg ikke tro,“ sagde Cochrane. „Vi har ikke redet mere end femten-sexten Timer, og en Kamel tilbagelægger ikke mere end to og en halv Mil i Timen, med mindre den traver. Det skulde altsaa kun blive fyrretyve Mil; men desværre er det vel alligevel for langt, til at vi tør haabe paa at blive forfulgte. Jeg synes ikke, denne Opsættelse af vor Skjæbne tjener os i mindste Maade. Hvad haaber vi egentlig paa? Vi kan lige saa godt lade os dræbe først som sidst.“

„Man skal aldrig opgive Haabet!“ udbrød den muntre Ir-lænder. „Der er Masser af Tid mellem nu og Middag. Hamilton og Hedley er gode Venner, de vil snart indhente os med deres Kamelkorps. Og De kan stole paa, de har ingen Kameler med Bagage, der sinker dem. Det anede mig ikke, da jeg den sidste Aften spiste sammen med dem i Messen, og de fortalte mig om alle de Forsigtighedsregler, der var tagne mod Overfald, at jeg skulde komme til at stole paa dem for at faa reddet vort Liv.“

„Ja, vi maa jo spille Spillet til Ende, men stort Haab om at vinde det har jeg rigtignok ikke,“ sagde Cochrane. „Vi maa naturligvis vise Damerne et muntert Ansigt. Jeg ser, at Tippy Tilly har holdt sit Ord, for disse fire Negre og de to brune Fyre maa være de Folk, han har talt om. De rider meget godt og paapasseligt sammen, men hvorledes de skal knnne hjælpe, indser jeg ikke.“

„Jeg har faaet min Pistol,“ sagde Belmont, og hans firkantede Ansigt med den strenge Mund saa ud, som var det af

Granit. „Det er min Hensigt at skyde alle tre Kvinder selv, saa vil vi kunne dø roligere.“

„De er en god Mand,“ sagde Cochrane.

I lang Tid red de begge to ganske tavse, en underlig drømmende, uforklarlig Følelse havde bemægtiget sig dem. Det var, ligesom om de havde faaet et søvndyssende Middel. De tænkte paa deres Venner og deres forbigangne Liv, saa roligt som man betragter noget, der er forbi. En vis Blidhed blandede sig i Sorgen over deres Skjæbne. Det var Fortvivlelsens rolige Stilhed, der havde grebet dem.

„Det er Pokkers kjønt,“ sagde Obersten og saa sig omkring.

„Jeg har altid før syntes, at jeg vilde holde af at dø i en rigtig god, ægte Londonnertaage. Saa kunde Forandringen ikke blive til det værre.“

„Og jeg vilde helst dø, medens jeg sov,“ sagde Sadie. „Det maatte være saa dejligt at vaagne op og finde sig selv i den anden Verden. I Institutet sagde altid Hetty Smith: „Sig ikke Godnat, men ønsk mig Godmorgen paa et bedre Sted.“

Den puritanske Tante rystede paa Hovedet ved den Tanke.

„Det er en forfærdelig Ting at træde uforberedt frem for Herren,“ sagde hun.

„Jeg synes, det er Ensomheden, der gjør Døden saa forfærdelig,“ sagde Fru Belmont. „Der som alle de, vi holdt af, døde sammen med os, vilde vi ikke tænke mere derover, end naar vi flytter fra et Hus til et andet.“

„Skor det værste, bliver vi da ikke ene om at lide det,“ sagde hendes Mand. „Vi vil komme til

at følges ad, og vi skal mødes med Headingley, Brown og Stuart.“

Franskmanden trak paa Skuldrene. Selv troede han ikke paa noget Liv efter Døden, men han misundte de to Katoliker deres sikre Overbevisning. Han kunde ikke lade være med at smile ved Tanken om, hvad hans Venner i Café Cubat vilde sige, naar de hørte, at han var død for den kristne Tros Skyld. Sommetider morede Tanken ham, men sommetider gjorde den ham ogsaa næsten gal, og han red afsted opfyldt paa en Gang af Latter og Raseri, medens han hele Tiden plejede sin syge Haand lige som en Moder sit svagelige Barn.

Tværs over den brune bakkede Ørken havde der længe været synlig en gul Stribe, der strakte sig fra Nord til Syd, saa langt Øjet rakte. Det saa ud som et Baand af Sand, ikke bredere end nogle faa Hundrede Alen, og omtrent er otte til ti Fod højt. Imidlertid saa Fangerne med Forbavselse, at Araberne pegede paa det med en Mine, der udtrykte den største Bekymring, og da de kom hen til Randen af dette Sand, der ved den ringeste Bevægelse i Luften hvirvledes til Vejrs, standsede de som foran en Flod.

Emir Abderrahman forsøgte at tvinge en Kamel ind i Sandet, men efter et Skridt eller to stod Dyret stille og rystede af Rædsel.

Begge Anførerne talte en lille Stund sammen, hvorpaa hele Karavanen igjen satte sig i Bevægelse mod Nord og med Sandbankerne paa deres venstre Haand.

„Hvad er det?“ spurgte Bel-

mont Dragomanen, der red i hans Nærhed. „Hvorfor forandrer vi Retning?“

„Det er Flyvesand,“ sagde Mansur. „Undertiden fører Vinden det sammen isaadan en lang Stribe som i Dag. Dersom det blæser lidt i Morgen, vil der ikke være et Gran tilbage deraf, det vil altsammen igjen være ført op i Luften. Sommetider er Araberne nødt til at gaa halvhundrede til hundrede Mil for at komme uden om saadan en Drift. Dersom han forsøger at komme igjennem, brækker hans Kamel Benene, og han selv bliver opslugt af Sandet.“

„Hvor langt mon denne Drift strækker sig?“

„Det er ikke godt at sige.“

„Det er et Held for os, Cochran,“ sagde Belmont. „Jo længere vi opholdes, desto bedre for de friske Kameler!“ Og for den hundrede Gang saa han sig tilbage mod den haarde Horizontlinie. Men han saa kun den store tomme, sortebrune Ørken, intet Sted de hvide Hjelme og de glinsende Vaaben, som han længtes efter.

Kort Tid efter var Forhindringerne, som Sandet havde dannet, borte. Det svandt bort til ingen Ting, ligesom noget Støv, der flyver gjennem et tomt Værelse. Det var mærkeligt at se, at da dette Sandbælte var blevet saa smalt, at man kunde springe over det, red Araberne alligevel hellere flere hundrede Alen længere, end de risikerede at gaa over det.

Nu, da det flade, haarde Land laa foran dem igjen, blev Dyrene drevet frem med Piske, og de satte i et ordentligt Trav, som

fik Fangerne til at nikke og bukke i grotesk, latterlig Ynkethed. Først syntes Fangerne, det var morsomt, de smilede til hinanden, men snart var den Glæde forbi, da de blev grebne af den forfærdelige Kamelsyge. Denne Smerte begynder i Ryggen og Livet med en dump Banken, der gradevis stiger, indtil den ender i sønderrivende Kval.

„Jeg kan ikke udholde det, Sadie,“ sagde Frøken Adams pludseligt. „Jeg har gjort mit Bedste, nu lader jeg mig falde af.“

„Nej, nej Tante, Du brækker Benene. Du maa være taalmodig endnu en lille Tid, maaske de saa vil holde et lille Hvil.“

„Læn Dem tilbage,“ sagde Obersten, „og støt Ryggen op til Deres Sadel, det hjælper.“ Derpaa tog han sit Slør af Hatten, randt begge Ender sammen og slyngede det fast om hendes forreste Sadelknap. „Saa stik Deres Fod ind i Løkken, saa sidder De fastere.“

Det var en stor Lettelse, og Stephens gjorde ogsaa sit Slør fast paa samme Maade for Sadie.

Pludselig styrtede imidlertid en af de trætte Kameler sammen med et Knæk, og strakte alle fire Ben fra sig, Karavanen blev nødt til igjen at fortsætte Vejen paa den tidligere rolige Maade.

„Er det der igjen en Drift Flyvesand?“ spurgte Obersten pludseligt.

„Nej, det er jo ganske hvidt. Aa, hør Mansur, hvad er det, vi ser her lige foran os?“

Dragomanen rystede paa Hovedet.

„Jeg ved ikke, hvad det er,

Herre, jeg har aldrig før set noget lignende.“

Tværs over Ørkenen, fra Nord til Syd, var der trukket en Linie, ligesaa klar og tydelig, som om den var gjort med Kridt paa et brunt Bord. Den var ganske smal, men den strakte sig uden en eneste Afbrydelse fra Horisont til Horisont.

Tilly Tippy sagde noget til Mansur.

„Det er den store Karavanevej,“ sagde Dragomanen.

„Men hvad er det, der gør den saa hvid.“

„Det er Benene.“

„Det lød utroligt, men det forholdt sig virkelig saaledes. De de kom nærmere, saa de, at det var en banet Vej, nedtrampet ved langvarig Brug og saa bedækket med Ben, at den saa ud som et eneste langt, hvidt Baand. Overalt laa der spredte Dyrekjæber, og der var saa mange Ribben, at det saa ud som Rygraden af en Kæmpeslange. Den uendelige Vej skinnede i Sollyset, som om den var brolagt med Elfenben. I tusind Aar havde den været Hovedvejen gennem Ørkenen, og i al den Tid var intet Dyr af disse utallige Karavaner død, uden at den tørre, antiseptiske Luft havde fuldstændig bevaret det.

„Det maa være den Vej, jeg talte om,“ sagde Stephens. „Jeg husker, jeg trak den op paa det Kort, jeg gav Dem, Frøken Adams. Baedeker siger, at den bruges ikke mere paa Grund af, at al Handel er ophørt efter Dervischernes Oprør, men at den var Handelsforbindelsen mellem Darfur og Nedre-Ægypten, og at

Skind og Gummi blev transporteret ad den.“

De betragtede alle denne Vej med stille Nysgjerrighed, de var dog altfor optagne af deres egen Skjæbne til at veksle flere Bemærkninger om Sagen, og Karavanen fortsatte sin Marche sydpaa, langsmed denne gamle Vejs Spor.

Nu nærmede det kritiske Øjeblik sig stærkt, hvor deres Skjæbne skulde afgjøres. Oberst Cochrane var helt fortvivlet ved den Tanke, at der skulde tilstøde Kvinderne noget forfærdeligt, men hans Stolthed forbød ham at spørge den troløse Mansur til Raads.

„De kjender jo disse Slyngler, og De deler jo ogsaa deres Synspunkter,“ sagde han. „Vor Op-gave er at trække Sagen ud endnu i fireogtyve Timer. Efter det Tidsrum kan det være ligegyldigt, hvad der sker, for saa er vi ude af deres Magt. Men hvorledes skal vi skaffe os Hensstand endnu en Dag?“

„Ja, De kjender jo mit Raad,“ sagde Dragomanen. „Jeg har allerede sagt Dem det. Dersom De vil forandre Religion, ligesom jeg, antager jeg for sikkert, at de allesammen kommer levende til Khartum. Gjør de ikke det, kommer de ikke til at forlade vort næste Hvilested levende.“

Obersten satte sin Næse endnu højere i Sky, en Vredesrødme for op i hans Kinder, og det varede nogle Minutter, førend han turde indlade sig paa at svare.

„Det nytter ikke at tale derom. Der findes Ting, som er ugjærlige. Og denne hører til dem.“

„De behøver jo bare at lade, som om De gjør det.“

„Det er nok,“ sagde Obersten kort.

Mansur trak paa Skuldrene.

„Hvorfor spørger De mig egentlig, naar De bliver vred, over at jeg svarer Dem. Naar De ikke vil gjøre, hvad jeg raader til, saa følg Deres egen Villie. Men i al Fald skal De ikke kunne sige, at jeg ikke har gjort, hvad der stod i min Magt for at redde Dem.“

„Jeg er slet ikke vred,“ sagde Obersten i en lidt medgjørligere Tone, „men dette er noget, vi ikke kan gaa ind paa. For Resten kan De jo godt give denne Præst eller Molok et Vink om, at vi er noget medgjørligere paa dette Punkt. Jeg tror ikke, naar jeg husker paa, hvorledes vi sidder i det, at der kan være noget galt deri. Naar han saa kommer for at undervise os, kan vi jo godt lade, som om Sagen interesserer os meget, og paa den Maade søge at holde dem hen en Dags Tid eller to. Tror De ikke, det vil blive den bedste Udvej?“

„De maa jo handle, som De selv finder for godt,“ sagde Mansur. „Jeg har sagt Dem min Mening. Dersom De ønsker, jeg skal tale til Molochen, skal jeg gjøre det. Det er den lille fede Mand med det graa Skjæg, som rider paa den brune Kamel forrest i Toget. Jeg vil blot endnu sige Dem, at han har Ord for at være meget dygtig til at omvende de Vantro, og at han er meget stolt derved, han vil derfor sikkert foretrække, at der ikke tilføjes dem noget ondt, dersom han tror, han kan omvende dem til Islams Religion.“

„Saa sig bare til ham, at vi er modtagelige for hans Lær-

domme,“ sagde Obersten. „Jeg tror ikke, Hr. Stuart vilde have strakt sig saa langt, men nu, da han er død, tør vi Andre vel nok vove det. Gaa nu hen og tal med ham, Mansur, og dersom De gjør Deres Sager godt, vil vi forsøge at glemme, hvad der er foregaaet. Har Tippy Tilly for Resten ikke sagt noget?“

„Nej, Herre, han holder sine Folk samlede, men han siger, at han ikke kan indse, hvorledes det skal lade sig gjøre.“

„Det gjør jeg heller ikke. Naa, men tal nu med Molochen, saa vil jeg imedens fortælle de andre, hvad vi er blevne enige om.“

Alle Fangerne gik ind paa Oberstens Plan, med Undtagelse af Frøken Adams, der paa det bestemteste erklærede, at hun ikke vilde vise ringeste Interesse for den mohamedanske Tro.

„Jeg er for gammel til at knæle for Baals Præster!“ sagde hun.

Det eneste, de kunde faa hende til at love, var, at hun ikke aabentlyst vilde modarbejde deres Planer.

„Og hvem skal diskutere med Præste?“ spurgte Fardet, da de alle red samlede og aftalte det nødvendige. „Det er af stor Vigtighed, at det sker paa en naturlig Maade, for opdager han, at det kun er Spilfægteri for at vinde Tid, vil han naturligvis afslaa at have noget med os at gjøre.“

„Jeg antager, Cochrane vil gjøre det,“ sagde Belmont, „da det er hans Plan.“

„Ja, undskyld,“ sagde Franskmanden, „jeg vil naturligvis ikke sige noget ondt om vor Ven,

Obersten, men man kan jo heller ikke forlange, at en Mand skal kunne gjøre alting. Det vil føre til slet intet, dersom han skal lede Sagen. Præsten vil strax gennemskue Obersten."

"Vil han?" sagde Obersten med Værdighed.

"Ja, kjære Ven, det vil han, for som alle deres Landsmænd mangler de Sympathi for andres Meninger, det er den store Fejl, som jeg finder hos Deres Nation."

"Aa, lad os slippe for Politik," sagde Belmont utaalmelig.

"Jeg taler ikke om Politik nu, hvad jeg siger er kun praktisk. Hvorledes skulde Oberst Cochran kunne lade overfor denne Præst, som om han virkelig var interesseret i hans Religion, naar han i Virkeligheden ikke anerkjender noget andet Religionssamfund end det lille, hvori han selv er født og opdraget. Jeg mener, at Obersten ikke forstaar at hykle, og jeg er overbevist om, at han ikke vil kunne forstille sig godt nok til, at denne Præst ikke strax vil gennemskue ham."

Obersten sad med et stift, udeltagende Udtryk, som et Menneske, der ikke rigtig ved, om man siger ham en Ubehagelighed eller en Uforsømmethed.

"Saa før De selv Diskussionen," sagde han, "dersom det er det, De vil," sagde han tilsidst. "Jeg skal være meget glad over at blive fritaget derfor."

"Jeg tror, jeg egner mig bedst dertil, eftersom jeg har lige stor Interesse for enhver Religion. Naar jeg forlanger Underretning, er det, fordi det virkelig interesserer mig, ikke fordi jeg spiller en Rolle."

"Jeg tror virkelig ogsaa," sagde Fru Belmont med Overbevisning, "at Monsieur Fardet er den, der egner sig bedst dertil," og dermed var Sagen afgjort.

Solen stod nu højt paa Himlen og skinnede med en blændende Glans henover de blegede Ben, som laa langs Veien. Atter blev den lille Hob af Fanger pinte af Tørst, og da deres Tunge igjen klæbede fast til Ganen, saa de paany Koroskos Salon for deres Øje, de saa den hvide Dug, Vinkortet, Flaskerne med de lange Halse og Siphonerne, der stod paa Anretterbordet.

Sadie, der saa længe havde holdt sig tappert, blev pludselig hysterisk, og hendes Skrig og sandseløse Latter skurrede forfærdelig i de andres Øren. Baade hendes Tante og Hr. Stephens gjorde, hvad de kunde, for at berolige hende, og tilsidst hensank den overanstrengte unge Pige i en Tilstand mellem Søvn og Bevidsthed, hun formelig hængte over sin Sadel og vilde være faldet af, dersom hendes to Venner ikke havde støttet hende. Bagagekamelerne var ligesaa trætte som deres Ryttere, og den ene Gang efter den anden maatte der hales i Dyrenes Næseremme for at forhindre dem fra at lægge sig.

Fra Horisont til Horisont hvælvede den umaadelige skyløse Himmelbue sig. Og paa dens mægtige Kuppel steg den ubønhørlige Sol frem som en pragtfuld, barbarisk Guddom, der forlangte en Tribut af menneskelig Lidelse som sin uafviselige Ret.

Vejen gik stadig langs med den gamle Handelsvej, men de

kom kun langsomt frem, og mere end engang saa de to Emirer sig tilbage efter de udasede Kameler, som Fangerne sad paa, og rystede paa Hovedet. Den elendigste af alle Kamelerne var den, som den saarede Sudaneser red paa. Den haltede slemt, den havde forvredet en Sene, og det var kun ved bestandig at prikke den, at den kunde følge med de andre.

Da Dyret humpede forbi ham, hævede Emir Wad Ibrahim sin Remington og skød det ned. Den saarede Mand, som sad paa Kamelen, for ud ad Sadlen og faldt tungt ned paa den haarde Jord. Hans Ulykkeskammerater saa tilbage, de saa ham rejse sig op med et forvirret Udtryk. I samme Minut sprang en Baggarr ned af sin Kamel med et Sværd i Haanden.

„Vend dem ikke om, vend dem ikke om,“ skreg Belmont til Damerne, og de red alle videre med Ansigterne vendte mod Syd.

De hørte ikke en Lyd, men lidt efter passerede Baggaren dem igjen. Han rensede sit Sværd paa sin Kamels haarede Nakke, og han saa paa Fangerne, da han red forbi dem, med et hurtigt og ondskabsfuldt Smil, som blottede hans glinsende Tænder.

Men de, som befinder sig paa den menneskelige Elendigheds laveste Trin, de er i det mindste trygge for Fremtiden. Dette ondskabsfulde, truende Smil, der engang vilde have forfærdet dem, lod dem nu ganske ligegyldige.

Der var mange Ting, som vilde have vakt deres Interesse paa denne gamle Handelsvej, dersom de havde været i Stand til at lægge Mærke dertil.

Hist og her langs Vejkanten var der endnu hensmuldrede Rester af gamle Bygninger, saa gamle, at man ikke bestemt kunde sige, fra hvad Tid de stammede. De var bestemte til at yde Rejsende Skygge mod Solen eller Beskyttelse mod Orkenens altid lovløse Børn. Stenene, som disse Tilflugtssteder var byggede af, viste, at de var bragte herhen fra den fjerntliggende Nilbred. Engang saa Fangerne oppe paa Toppen af en lille Høj en sønderslaaet Pille af rød Assuan-Granit, med Ægyptens Symbol, Guden med de store Vinger, og underneden en Randforsiring, der fremstillede Ramses den anden. Selv efter tretusind Aars Forløb, kan man ikke slippe for de uudslettelige Fodspor af den krigerske Konge. Det er uden Tvivl Historiens mest mærkvædige Overlevering, som findes i Gezets Museet, hvor man ser denne Konge, med den krogede Næse, mægtig og vældig med de korslagte Arme, stor selv i sit Fald.

For Fangerne var denne Randforsiring et sidste Haabets Glimt, der viste dem, at de endnu ikke var ude af Ægypten.

„De har lagt deres Visitkort her engang, de kan godt gjøre det igjen,“ sagde Belmont, og de forsøgte allesammen at smile.

Nu mødte der dem et af de skønneste Syn, som et menneskeligt Øje kan hvile paa.

Hist og her langs Vejkanten saas en smal, grøn Stribe, der fortalte om, at der maatte være Vand i Nærheden. Pludselig snoede Vejen sig ned i en rund Dal, med en nydelig Gruppe af Palmetræer og yndefuldt Græs. Solen skinnede paa denne klare,

farvemættede Plet, og, omgivet som den laa af den nøgne Ørken, lignede den en grøn Ædelsten indfattet i brændt Kobber. Og det var ikke alene dens Skønhed, som betog en, men ogsaa de Løfter, den gav for Fremtiden, baade om Vand og om Skygge, alt det, som den trætte Rejsende ønskede sig.

Selv Sadie blev oplivet ved dette livlige Skue, og de udasede Kameler snusede og trampede mere muntert afsted, medens de strakte deres lange Halse fremad og ind sugede Luften:

Efter saa længe at have set paa Ørkenens uhyggelige Goldhed, forekom det dem allesammen, at de aldrig havde set noget saa skjønt.

De saa paa Grønsværet, hvor Palmernes Skygger tegnede sig stjerneagtigt, og de saa op paa disse mørkegrønne Trækroner, der stod saa pragtfulde mod den dybe, blaa Himmel. De glemte deres forestaaende Død over Naturens Skønhed, ved hvis Bryt de snart skulde hvile.

Brøndene i Midten af For- dybningen bestod af syv store og to smaa Huller fyldte med brunt Vand, tilstrækkeligt til en rigelig Forsyning for enhver Karavane.

Baade Kameler og Mennesker drak det begjærligt, skjønt det smagte stærkt af Natron. Kamelerne blev tøjrede, og Araberne tog deres Sovetæppe frem og lagde sig i Skygge af Træerne. Fangerne fik en Ration Dadler, og Tilladelse til at foretage sig hvad de lystede, saalænge Varmen varede. Før end Solnedgang vilde Molaken komme og tale med dem.

Damerne kom til at ligge

under Skyggen af et tæt Accasie-træ, Herrerne maatte tage til Takke med den mindre Skygge under Palmerne.

Det grønne Løv svajede langsomt frem og tilbage over deres Hoveder, de hørte den sagte Summen af Arabernes Tale og Kamelernes dumpe Tyggen, og i samme Minut skete det mærkeligste og mindst forstaaelige af alle Mirakler.

Irlænderne spadserede i en grøn irsk Dal, Frøken Adams saa for sig den lange lige Commonwealth Avenu, Obersten sad i „The Army and Navy Club“ ligeoverfor Busten af Nielson, og Palmernes Sus lød for hans Øren som Støjen nede fra Pall Mall.

Saaledes svævede deres Sjæle afsted og opsøgte besynderlige, længst forglemt Veje, medens det trætte, medtagne Legeme hvilede bevidstløst under Palmetræerne i en Oase paa Libyens Ørken.

VIII.

Oberst Cochrane vaagne ved, at der var nogen, som rørte ved hans Skulder. Da han lukkede Øjnene op, saa han ind i Tippy Tillys sorte, ængstelige Ansigt. Hans krogede Finger laa paa hans tykke, leverfarvede Læber, og hans mørke Øjne flakkede uophørligt fra højre til venstre.

„Lig stille. Rør Dem ikke!“ hviskede han paa Arabisk. „Jeg lægger mig ned her ved Siden af Dem, saa er der ingen, der kan

skjelne mig fra de andre. De kan jo forstaa, hvad jeg siger?"

"Ja, naar De taler langsomt."

"Godt. Jeg tror ikke paa den sorte Mansur. Jeg vil hellere tale direkte med Dem selv."

"Hvad har De at sige mig?"

"Jeg har maattet vente saa længe, for at være sikker paa, at de alle sov. Vi har kun en Time for os førend Aftenbønnen, Allertørst, her har De en Pistol, for at De ikke skal kunne sige, at De er vaabenløs."

Det var en gammel, klodset Tingest, men Obersten saa strax at den var ladt. Han lod den stille glide ned i sin Inderlomme.

"Tak. Tal nu rigtig langsomt. at jeg kan forstaa Dem."

"Der er otte her tilstede, som ønsker at vende hjem til Ægypten. Og i Deres Selskab er der fire Mand. En af os, Muhamet Ali, har bundet tolv Kameler sammen, det er de hurtigste af alle Dyrene, med Undtagelse af dem, som Emiren rider paa. Der er sat Vagtposter ud, men de staar meget spredte. De tolv Kameler staar her i Nærheden, der henne under Accacietræet. Dersom vi bare kan komme op og afsted, saa tror jeg ikke, nogen kan indhente os, vi har jo desuden i værste Fald vore Riffier. Forposterne er ikke mandstærke nok til at kunne standse os. I Morgen Aften kan vi atter se Nilen."

Obersten kunde ikke følge bele denne Forklaring, men han forstod tilstrække igt, til at hans Hjerte begynde at banke forhaabningsfuldt. Den sidste forfærdelige Dag havde taget hårdt paa ham, hans Ansigt var blevet

helt blegt, og hans Haar næsten graat. Han kunde godt have været Fader til den velkonserverede Soldat, der med militær Holdning var gaaet op og ned paa Koroskos Dæk.

"Det er udmærket," sagde han. "Men hvorledes skal vi bære os ad med de tre Damer?"

Den sorte Soldat trak paa Skuldrene.

"Den ene af dem er jo gammel," sagde han, "og desuden der er jo Masser af Kvinder, naar vi bare igjen kommer hjem til Ægypten. Der sker dem ikke noget ondt, de bliver anbragte i Khalifens Harem."

"Hvor kan De dog tale saa dumt," sagde Obersten strengt. "Vi maa have Kvinderne med os, ellers tager vi ikke afsted."

"Nu synes jeg snarere, det er Dem, som tager Sagen ufornuftigt," sagde den sorte Mand vredt. "Hvorledes kan De forlange af mig og mine Kammerater, at vi skal gjøre noget, der vil ende galt. Aarevis har vi ventet paa saadan en Lejlighed som denne her, og nu, den tilbyder sig, vil De have vi skal opgive den paa Grund af noget saa latterligt som dette Hensyn til Kvinderne"

"Hvad er det, vi har lovet? Je dersom vi kommer tilbage til Ægypten?"

"Tohundrede ægyptiske Pund og Plads i Armeen — det har De lovet os paa Tro og Love."

"Nuvel. I skal faa trehundrede hver, dersom I kan indrette det saaledes, at Kvinderne kommer med."

Tippy Tilly klæde sig forvildet i Hovedet.

"Vi kan maaske nok føre tre

af de hurtigløbende Kameler hen til dette Sted. Der er endnu tre, om er gode og som staar ligeved Ildstedet, hvor de koger Maden. Men hvorledes skal vi faa Kvinderne op paa dem? — og selv om vi faar dem op, saa vil de falde af, naar vi sætter i Galop. Jeg er endogsaa bange for Jer Mænd; det er ikke saa let, naar man ikke er vant dertil, at sidde fast paa en Kamel i Galop, men for Kvinder er det ligefrem umuligt. Nej, vi maa lade Kvinderne blive tilbage, og dersom I Mænd ikke vil følge med, saa forlader vi ogsaa Jer.“

„Godt. Gaa!“ sagde Obersten og lagde sig ned igjen, som for at sove paany. Han kjendte tilstrækkeligt til Orientaleren til at vide, at hos ham, er det den tavse Mand, der faar sin Vilje.

Negeren vendte sig om og krøb lidt længere bort, hvor han mødte en af sine Kammerater, Muhamet Ali, som passede paa Kamelerne.

De to Mænd talte længe sammen, det var ikke nogen ringe Sag at skulle give Afkald paa trehundrede ægyptiske Pund.

Lidt efter kom Negeren igjen tilbage til Obersten.

„Muhamet Ali er gaaet ind derpaa,“ sagde han. Han vil lægge Grime paa endnu tre Kameler. Men det er en Dumhed; vi gaar alle den visse Død imøde. Kom og følg mig, vi vil vække Kvinderne og sige dem vor Beslutning.“

Obersten vækkede sine Kammerater og fortalte dem hvad der var i gjære. Belmont og Fardet var villige til at vove det værste. Stephen, der ikke følte den ringeste Angst overfor Udsigten til

en ganske stilfærdig, uundgaaelig Død, rystede over alle sine tynde Lemmer, da han hørte Tale om virkelig at gjøre noget for at undgaa denne Død. Han trak sin Bædecker frem og begyndte at skrive sit Testamente paa det forreste hvide Blad, men hans Haand rystede, saa at Skriften blev helt ulæselig. Han var ikke bange for Tilintetgjørelsen, men han gøs tilbage for Ydmygelsen og for den Kval, det vilde være at skulle kæmpe forgjæves.

Oberst Cochrane og Tippy Tilly havde sneget sig hen til det store Acacietræ, hvorunder Kvinderne hvilede. Sadie og hendes Tante laa i hinandens Arme. Sadies Hoved hvilede paa den gamle Dames Bryst. Fru Belmont var derimod vaagen, og hun gik strax ind paa For-slaget.

„Men de maa lade mig blive tilbage,“ sagde Frøken Adams alvorlig. „Det gjør jo heller ikke det fjerneste i min Alder.“

„Nej, nej, Tante Eliza, jeg tager ikke afsted, uden Du kommer med. Det mener Du heller ikke,“ sagde Sadie. „Enten gaar Du med, eller ogsaa bliver vi her begge to.“

„Kom, kom, Frøken, her er ingen Tid til at diskutere Tingene,“ sagde Obersten affejende. „Vor Frelse er nu afhængig af Dem, vi vil ikke lade Dem blive her alene tilbage.“

„Men jeg falder af.“

„Jeg binder Dem fast med mit Slør. Naa Tippy, lad os saa sætte os i Bevægelse.“

Den sorte Soldat havde imidlertid staaet og stirret ud over Ørkenen, pludselig vendte han sig om og sagde med en Ed:

„Saa, se der, De har ødelagt det Hele med al Deres Snakken.“

Et halvt Dusin Ryttere paa Kameler viste sig pludselig paa Toppen af de runde Høje, og tegnede sig skarpt mod Himlen. De red hurtigt og svingede deres Rifler, da de kom nærmere.

Et Minut senere blev der gjort Alarm, Lejren var med et forvandlet til en summende Birkube. Obersten løb tilbage til sine Kammerater, og Negeren til sine Kameler. Stephen saa lettet ud, Belmont muggen, medens Monsieur Fardet tog voldsomt paa Veje og slog ud i Luften med sin raske Haand.

„Saa skulde da ogsaa —“ raabte han. „Vil dette her aldrig faa Ende? Vil det aldrig lykkes os at slippe ud af Hænderne paa disse Dervisher?“

„Naa, saa de er virkelig Dervisher?“ sagde Obersten i en skarp Tone. „Det lader til, at De har forandret Deres Opfattelse. Jeg troede bare, det var noget, den engelske Regjering havde fundet paa!“

Den stakkels Franskmands Humør var blevet irritabelt. Oberstens Haan var Tændstikken, der satte Ild i Krudtmagasinet. I samme Minut stod Franskmanden foran ham og udslyngede en Strøm af afbrudte, vrede Ord. Og førend Belmont og Stephen kunde forhindre det, havde han grebet Obersten i Struben.

„Dersom det ikke var for Deres graa Haar —“ sagde han.

„Behold Deres Uforskammetheder for Dem selv,“ brølede Obersten.

„Herregud, naar vi skal dø, lad os saa i det mindste dø som

Mænd og ikke som Gadedrenge,“ sagde Belmont med Værdighed.

„Jeg sagde jo bare, at det glædede mig at se, at Monsieur Fardet har lært noget af vort Æventyr,“ snærrede Obersten.

„Ti stille, Cochrane. Hvorfor vil De drille ham?“ sagde Ir-lænderen.

„De glemmer Dem selv, Belmont. Jeg taaler ikke, man taler til mig paa den Maade.“

„Saa skulde De passe bedre paa Deres egen Maade at tale paa.“

„Kjære Venner, der kommer Damerne,“ sagde Stephen.

De vrede, overanstrengte Mænd tav og gik frem og tilbage, medens de tyggede paa deres Overskjæg.

Der er noget smittende ved daarligt Humør, for selv Stephens begyndte at blive vred, skælde ud, naar de gik forbi ham. De stod alle foran et Vendepunkt i deres Skjæbne, og alligevel var de kun optagne af deres personlige Fornærmelser, der var saa ubetydelige, at de ikke engang selv formaaede at omsætte dem i Ord. Ulykken bringer ofte den menneskelige Aand op til en usædvanlig Højde, men Pendulen bliver dog ved med at svinge.

Noget efter blev deres Tanker dragne hen mod vigtigere Ting. Der blev holdt Krigsraad henne foran Cisternerne, de to Emirer stod, alvorlige og værdige, og lyttede til den ordrige Rapport fra den ny Afdelings Chef.

Fangerne iagttog, at medens den ældre Emir stod stolt og rolig som en Billedstøtte, lod den yngre en eller to Gange sin Haand passere gennem sit Skjæg med en nervøs Bevægelse, de

tynde brune Fingre drejede sig rundt om de lange sorte Haar.

„Jeg tror, de er paa Spor efter os.“ sagde Belmont. „Og ikke videre langt borte, at dømme efter al den Uro, der er omkring os.“

„Det ser saadan ud. Noget er der, som har gjort dem urolige.“

„Nu uddeler han Befalinger. Hvad mon det er? Kom herhen, Mansur, hvad er der paa Færde?“

Dragomanen kom løbende, hans brune Ansigt skinnede af nyt Haab.

„Jeg tror, de har set noget, som har gjort dem ængstelige. Rimeligvis er Soldaterne efter os. Der er givet Ordre til at fylde Vandposerne og holde sig beredte til at bryde op ved Mørkets Frembrud. Men jeg har faaet Ordre til at samle Eder allesammen, Molahen kommer for at omvende Eder. Jeg har allerede sagt til ham, at de alle sammen er tilbøjelige til at tro det samme, som han mener er rigtigt.“

Hvor vidt Mansur var gaaet i sine Forsikringer blev aldrig oplyst, for i dette Øjeblik kom Præsten hen til Fangerne med et faderligt og fornøjet Smil paa sit Ansigt, som et Menneske, der har en behagelig og let Gjerning for sig.

Han var enøjet, med en Frynse af graasprængt Skjæg, og et fedt Ansigt, der alligevel saa ud, som om det havde været endnu federe, saa fuldt var det af Folder og Streger. Han havde en grøn Turban paa Hovedet, hvad der betegnede ham som Mekka-Pilgrim.

I den ene Haand holdt han

et lille, brunt Tæppe, i den anden en Kopi af Koranen paa Pergament. Han lagde sit Tæppe paa Jorden og befalede Mansur at komme hen til sig; paa samme Tid gjorde han en rund Bevægelse med Armen, der skulde betyde, at Fangerne skulde forsamle sig omkring ham, derpaa pegede han nedefter for at vise at de alle skulde sætte sig.

Alle satte sig omkring ham paa den korte, grønne Vold under Palmetræet, og midt imellem disse syv stakkels Repræsentanter for en fremmed Tro, sad den lille, fede Præst. Hans Øjne fløj fra det ene Ansigt til andet, medens han udviklede Principerne for sin Tro. Fangerne lyttede opmærksomt og for hvert Tegn paa deres Tilslutning, blev Molahen mere og mere elskværdig og kærlig i sin Tale.

„Og hvorfor skulde I behøve at dø, mine elskelige Lam, naar alt, hvad der forlanges af Eder er, at I skal forsværge det som kun vil bringe Eder evig Ulykke, og antage Allahs Religion, der er skrevet af hans Profet, og som sikkert vil bringe Eder uanet Glæde, som det er lovet i den hellige Bog. For hvad siger ikke den udkaarne?“ — Præsten udgjød sig nu i en af disse dogmatiske Texter, der i hver Tro gjælder for et Bevis.“ Er det desuden ikke tydeligt, at Gud er med os, siden Sejren altid har været vor, og det lige fra Begyndelsen af, da vi kun havde Stokke og Tyrkerne Rifer. Har vi ikke erobret El Aleid og taget Khar-tum, ødelagt Hicks, slaaet Gordon og overvundet alle og enhver, der har angrebet os. Hvorledes

er det muligt at sige, at Allahs Velsignelse ikke er over os?“

Obersten havde under Molahens lange Udvikling hele Tiden haft Øjnene med sig. Han havde set, at Dervisherne rensede deres Bøsser, talte deres Patroner, og traf alle de Forberedelser, som Mænd gjør, der venter snart at skulle ud at slaas. De to Emirer konfererede med alvorlige Miner og Patrouillens Anfører pegede, medens han talte, ned mod det Sted, hvor Ægypten laa. Det var tydeligt, der var Haab om Hjælp, dersom de bare kunde trække Tiden ud. Endnu var Kamelerne ikke kommet sig efter deres lange Marsch, og dersom Forfølgerne var i Nærheden var der ingen Tvivl om, at de vilde kunne indhente Dervisherne.

„For Guds Skyld, Fardet, hold ham varm,“ sagde Obersten. „Jeg tror, vi er reddede, dersom vi bare kan holde det gaaende endnu en halv Time.“

Men en Franskmands saarede Værdighed er ikke saa let beroliget. Monsieur Fardet sad udeltagende lænet op mod Træet og saa ned mod Jorden. Han sagde ikke noget, men trak i sin tykke, kraftige Mustache.

„Tal nu til ham, Fardet! Det er Dem, vi stoler paa,“ sagde Belmont.

„Lad hellere Oberst Cochrane,“ sagde Franskmanden affejende. „Han er jo i Stand til at gjøre alt, denne Oberst, efter sin egen Mening da.“

„Saa, saa,“ sagde Belmont beroligende, som om han talte til et fornærmet Barn. „Jeg er overbevist om, at Obersten vil sige, at han fortryder, hvad der

skete og vil indrømme, at han havde Uret — —“

„Nej, det vil jeg aldeles ikke,“ sag Oberst Cochrane.

„Det er jo desuden kun en personlig Strid,“ vødblev Belmont hurtigt. „Det er jo for vort fælles Bedste, at jeg beder Dem tale med Molahen, vi er alle overbeviste om, at De er den, der bedst kan gjøre det.“

Men Franskmanden trak bare paa Skuldrene og saa endnu umedgjørligere ud.

Molahen saa fra den ene til den anden, og det venlige Udtryk, der havde hvilet over hans store posede Ansigt, forsvandt. Hans Mund trak sig nedefter og blev streng og haard.

„Har disse Vantro haft os til Bedste?“ spurgte han Dragomannen. „Hvad skal det betyde, at de taler indbyrdes, og intet har at sige mig?“

„Han begynder at blive utaalmodig,“ sagde Cochrane. „Maa-ske er det alligevel bedst, at jeg forsøger at sige noget, siden den fordemte Fyr lader os i Stikken.“

Men en Kvindes hurtige Omtanke reddede Situationen.

„Jeg er overbevist om, Monsieur Fardet,“ sagde Fru Belmont, „at De, som er Franskmand og derfor Galanteriets og Ærens Repræsentant, De vil ikke lade Deres egne saarede Følelser forhindre Dem fra at opfylde Deres Løfte og Deres Pligt mod tre hjælpeløse Kvinder.“

I samme Minut stod Fardet paa sine Ben, med Haanden paa Hjertet.

„De forstaar mig, Frue,“ sagde han. „Jeg er ude af Stand til at forlade en Dame. Jeg vil gjøre, hvad jeg formaar i denne Sag.“

Hør Mansur, sig til den hellige Mand, at jeg med Din Hjælp er rede til at diskutere hans Tro med ham."

Og han gjorde det med en Dygtighed, der forbavsede hans Kammerater. Han tog Sagen som en Mand, der er stærkt interesseret, men som alligevel sidder inde med en Tvivl, der holder ham tilbage. Og hver Gang denne lille Tvivl var drevet paa Flugt af Molochen, kom der altid en anden frem, som forhindrede hans fuldstændige Overgang til Islams Religion. Og alle disse tvivlende Spørgsmaal var saaledes blandede sammen med personlige Komplimenter og Taksigelser fra hans Kammerater, fordi de var komne under saa dygtig en Vejledning, at Molachens Hængeposer formelig sittede af Tilfredsstillelse, og han lod sig let lede fra den ene Forklaring til den anden, medens Himlens blaa blev violet, det grønne Løv sort og de store, højtidfulde Stjerner skinnede ned gjennem Palmernes Løv.

"Hvad det angaar, som Du nu spørger om, mit Lam," sagde Molahen som Svar paa et af Fardets Spørgsmaal, "saa har jeg selv studeret ved El Aghar i Kairo, og jeg ved, hvad det er, Du hentyder til. Men det, som den Troende lærer, er ikke det samme som det, den Vantro lærer, og det er ikke godt at se altfor dybt i Tingene. Nogle Stjerner har Hale, mit elskelige Lam, andre har det ikke. Men hvad Nytte har vi af at vide, hvilken der er hvilken. Gud skabte dem alle, og de er alle sikre i hans Haand. Derfor, min egen Ven, lad Dig ikke hovmode af Vestens Lærdom, men forstaa, at der er

kun een Visdom, som bestaar i at følge Allahs Bud og alt det, som hans Profet har nedlagt i denne Bog. Og nu, mit Lam, ser jeg, at Du er rede til at antage Islams Tro, det Signal, der nu lyder, er Signalet til Opbrud, og det var Emir Abderrhamans Villie, at Eders Valg skulde finde Sted førend vi forlod denne Plet."

"Og alligevel, Fader, er der andre Punkter, hvor jeg gjerne vilde belæres," sagde Franskmanden, "for det forsikrer jeg, at det er en ren Fryd at høre Deres klare rene Ord ovenpaa de andres forvirrede Lærdomme."

Molahen havde imidlertid rejst sig op, og det var, ligesom om der begyndte at lure en Mistanke i hans Øje.

"Den øvrige Instruktion bliver nødt til at komme bagefter," sagde han, "vi skal jo følges ad til Khartum, og det vil være en Glæde for mig at se Dig gaa frem i Visdom og Dyd."

Molahen gik nu over til Ildstedet, han bukkede sig ned med den pompøse Langsomhed, der er ejendommelig for tykke Menneker, og tog to halvforkullede Stokke, som han kom tilbage med og lagde korsvis paa Jorden.

Dervisherne samlede sig for at se de ny omvendte blive lukkede ind i Folden. Araberne saayderst fantastiske og store ud i det usikre Lys, med deres Kamelers lange Halse og stolte Hoveder svajende frem og tilbage over sig.

"Naa," sagde nu Molahen, og hans Stemme havde fuldstændig mistet sin venlige og overbevisende Klang, "nu er Eders Tid udløben. Her paa Jorden har jeg

af to Stokke dannet det latterlige og overtroiske Symbol paa Eders Tro. Nu skal I trampe paa det til Tegn paa, at I opgiver det, og I skal kysse Koranen til Tegn paa, at I nu antager den, og hvad mere der er nødvendigt for Eder at blive underrettede om, det skal I blive oplyste om paa Vejen.“

De fire Mænd og tre Kvinder rejste sig op for at møde deres Skjæbnens Afgjørelse. Ingen af dem, med Undtagelse af Frøken Adams og Fru Belmont, besad nogen udpræget religiøs Overbevisning. De andre var fuldstændige Verdensbørn, ja nogle af dem var endog bestemte Modstandere af alt det, som Koriet var Repræsentant for. Men de besad deres europæiske Stolthed, den hvide Races Stolthed, og som lod dem bekjende sig til deres Landsmænds Tro. Det var et syndefuldt, menneskeligt og ukristeligt Motiv, men alligevel var det i Færd med at gøre dem til Martyrer for den kristne Tro. Skjøndt det sled og bankede i deres Nerver, lød der pludselig en ganske svag Lyd for deres Øren. De hørte Palmernes Løv bevæge sig over deres Hoveder, ligesom en svagt henglidende Flod, og langt borte hørte de den dumpe, bløde Trampen af en galopperende Kamel.

„Der er nogen, som nærmer sig,“ hviskede Cochrane. „Forsøg at trække Tiden ud endnu i fem Minutter, Fardet.“

Franskmanden traadte frem og gjorde en høflig, forekommende Bevægelse med sin usaa-rede Haand, han saa ud som en Mand, der er beredt til at indlade sig paa alt.

„Sig til den hellige Mand,“ sagde han til Mansur, „at jeg er villig til at antage hans Lærdomme, og det samme er alle mine Venner. Men der er blot en Ting, jeg ønsker, han skal gøre for at døde enhver Tvivl i vore Hjærter. Enhver sand Religion kan frembringe Mirakler som de, der tror paa den, kan udføre. Selv jeg, der dog kun er en ydmyg Kristen, kan ved min Religions Magt gøre nogle enkelte. Men naar Eders Religion er vor saa langt overlegen, kan dens Tilhængere naturligvis gøre endnu flere og større Mirakler. For at vi nu kan være fuldkommen sikre paa, at Eders er den stærkeste, beder vi om at give os et Tegn derpaa.“

Bagved Arabernes Værdighed og Tilbageholdenhed skjulte der sig en god Portion Nysgjerrighed. Den Uro, der blev mellem de lyttende Arabere, da Mansur havde oversat Franskmandens Ord, viste, hvor stort Indtryk de havde gjort.

„Saadan Ting ligger ene og alene i Allahs Haand. Vi tør ikke rokke ved hans Love. Men dersom Du selv, som Du siger, er i Besiddelse af en saadan Magt, saa lad os blive Vidne dertil.“

Franskmanden gjorde et Skridt henimod Molahen og tog en stor skinnende Dadel ud af hans Skjæg. Denne Dadel sank han, men i samme Øjeblik tog han den ud af sit venstre Ærme. Han havde ofte gjort det Kunststykke ombord paa Skibet, og hans Medrejsende havde let godmodig paa hans Bekostning, han var nemlig ikke dygtig nok til at kunne narre den kritiske, europæiske Intelligens. Men nu lod det virke-

lig til, som om dette behændige Kneb skulde blive afgjørende for deres Skjæbne.

Man hørte et Udbrud af Beundring fra de omkringstaaende Arabere, og denne Beundring blev endnu større, da Franskmanden nu tog en Dadel ud af Næsen paa en Kamel og kastede den op i Luften, hvorfra det lod til, at den ikke faldt ned igjen. Hans Kammerater vidste, hvorledes dette Kunststykke gik for sig, men det svage Lys begunstigede hans Forestilling her i høj Grad. Araberne var saa henrykte og optagne af, hvad de saa, at de slet ikke lagde Mærke til en Rytter paa en Kamel, der red ind mellem Træerne. Alt vilde sikkert være gaaet godt, dersom ikke Fardet var bleven overmodig og vilde gjentage Kunststykket, Dadlen faldt ud af hans Haand, og han var opdaget. Det var forgjæves, at han vilde forsøge et nyt Kunststykke. Molahen sagde noget, og en Araber slog Fardet over Ryggen med sin Landse.

„Nu har vi nok af disse Barnagtigheder,“ sagde den vrede Præst. „Tror Du, vi er Børn, siden Du forsøger at imponere os paa denne Maade? Her er Korset og Koranen — hvilken vælger I saa?“

Fardet saa hjælpeløs paa sine Kammerater.

„Jeg kan ikke mere finde paa noget,“ sagde han til Obersten, „De forlangte fem Minutter, og dem fik De.“

„Maaske er det ogsaa tilstrækkeligt,“ sagde Obersten. „Der kommer Emirerne.“

Rytteren paa Kamelen havde opsøgt Anførerne og overleveret dem et Brev, medens han pegede

i den Retning, hvorfra han var kommet.

Der blev hurtig vexlet nogle Ord mellem Emirerne, derpaa kom de raskt gaaende hen mod Fangerne. Selv om de var bigotte og barbariske, var de alligevel to smukke Mænd, som de saaledes kom gaaende under Palmernes Tusmørke.

Den stolte, gamle Graaskjæg løftede sin Haand og sagde nogle korte, afbrudte Sætninger, og hans vilde Følgesvende gæde op mod ham ligesom Hundene mod Jægeren. Den Ild, der glødede i hans stolte Øje, tændtes hurtigt i alle de andres. Her kunde man ret studere Styken og Faren, dem Mahdiens Magt besad. Her i disse fortrukne Ansigter, i disse løftede Arme og i disse fanatiske, brændende Sjæle, der intet bedre forlangte end en blodig Død, naar bare deres egne Hænder maatte være blodige, naar de gik ind til den.

„Har Fangerne antaget den sande Tro?“ spurgte Emir Abderrahman og saa paa dem med sine grusomme Øjne.

Molahen havde sit Rygte som Omvender kært, og han var ikke den Mand, der vilde tilstaa, at han havde tabt i Slaget.

„De skulde netop nu antage den, da — —.“

„Lad det hvile for en lille Tid, Molah.“

Han gav endnu en Ordre, og Araberne sprang alle hen til deres Kameler, Emir Wad Ibrahim red bort med Halvdelen af Karavanen. De andre besteg deres Kameler og svingede med Riflerne.

„Hvad er der sket?“ spurgte Belmont.

„Det lader til at lysne for os,“ sagde Obersten. „Jeg tror sandelig, at vi alligevel klarer os. Kamelkorpset er sikkert nær inde paa os.“

„Hvorfor tror De det?“

„Hvad skulde ellers have gjort dem urolige?“

„Aa, Oberst, tror De virkelig, vi vil blive frelst?“ sagde Sadie hulkende.

Ulykken, som de nu havde set svæve saa længe over deres Hoveder, havde dødet deres Nerver og gjort dem uimodtagelige, men dette pludselige Haab bragte en Kval med sig ligesom Tøbrudet til de stivnede Lemmer. Selv den stærke, selv beherskede Belmont følte Tvivl og Angst. Medens det saa aldeles fortvivlet ud, havde han haabet, og nu, da det lod til, at Hjælpen nærmede sig, skjælvede han.

„Jeg haaber da, de kommer mandsstærke,“ sagde han. „Der-som Kommandanten kun sender en mindre Afdeling, skal han hænges.“

„Husk, vi staar alle i Guds Haand,“ sagde hans Hustru beroligende. „Knæl ned og bed sammen med mig, John, lad os bede om, hvad enten det bliver i Himlen eller paa Jorden, at vi ikke maa blive.“

„Gjør det ikke, gjør det ikke,“ skreg Obersten forfærdet.

Han havde set Molahens Øjne hvile paa dem. Men det var allerede for sent, de to romerske Katoliker knælede og gjorde Korsets Tegn.

Et rasende Udtryk viste sig paa den muselmanske Præsts Ansigt ved saaledes offentligt at faa sin tabte Sag konstateret.

Han vendte sig om og sagde noget til Emiren.

„Rejs dem!“ skreg Mansur, „dersom deres Liv er dem kjært. Præsten beder om Tilladelse til at lade dem dræbe.“

„Lad ham gjøre, hvad han vil,“ sagde den stædige Irlænder. „Vi rejser os, naar vi er færdige med at bede, ikke før.“

Emiren stod og lyttede til, hvad Molahen sagde, medens hans Øje hvilede ondt paa de to knælende Mennesker. Derpaa gav han et Par hurtige Ordre, og fire Kameler blev ført frem. Bagagekamelerne, som Fangerne hidindtil havde redet paa, stod usad-lede der, hvor de var blevet an-bragte ved Ankomsten til Hvile-stedet.

„Vær ikke en Nar, Belmont,“ sagde Obersten, „alt afhænger af, at vi holder dem i godt Humør. Rejs Dem op, Fru Belmont. De irriterer Dem bare.“

Franskmanden trak paa Skul-drene og udbrød:

„Mon Dieu! At der virkelig gives saa stædige Mennesker. Voila!“ tilføjede han, da i det samme de to amerikanske Damer knælede ned ved Siden af Fru Belmont. „Det er ligesom Kamelerne — lægger en sig, lægger de sig alle. Kan man tænke sig noget latterligere?“

Hr. Stephen var nu ogsaa knælet ned ved Siden af Sadie, og skjulte sit udtærede Ansigt i sine lange, tynde Hænder. Kun Obersten og Hr. Fardet stod endnu op.

Cochrane saa spørgende paa Franskmanden.

„Det er for Resten dumt,“ sagde han, „at man beder helesit Liv igjennem, og saa ikke beder

nu, hvor vi intet andet har at stole paa end Forsynets Godhed.“

Han faldt ned paa sine Knæ med en stiv, militærisk Bevægelse og bøjede sit ubarberede Ansigt ind mod sit Bryst. Franskmanden saa paa sine knælende Kammerater, derpaa hen paa Emirens og Molahens vrede Ansigter.

„Sapristi,“ mumlede han. „Tror De maaske, en Franskmand er bange for dem?“

Og idet han paa en ostentativ Maade gjorde Korsets Tegn, knælede han ned ved de andres Side.

Smudsige, tilsølede og elendige knælede de syv Mennesker og ventede ydmyge under Palmernes mørke Skygge paa deres Skjæbne.

Emiren vendte sig med et haanligt Smil om mod Molahen og pegede paa Fangerne. Derpaa gav han en Ordre, og i næste Øjeblik var de fire Mænd grebne. Med en Kamelgrime blev deres Haandled snørede sammen.

Fardet gav et Skrig fra sig, for Remmen var kommet ind i Saaret paa hans Haand. De andre tog det med Fortvivlelsens Værdighed.

„De har ødelagt det Hele, ja, jeg tror endogsaa, de har ødelagt mig med,“ skreg Mansur, og vred sine Hænder. „Kvinderne skal anbringes paa disse tre Kameler.“

„Det skal aldrig ske,“ skreg Belmont. „Vi vil ikke skilles.“

Han gjorde et vældigt Spring fremad, men han var blevet svag af Mangel paa Føde, og to stærke Mænd holdt ham desuden fast med et kraftigt Greb.

„Sørg ikke, John,“ sagde hans Kone, da de førte hende hen mod Kamelen. „Der sker ikke

mig noget slemt. Kæmp ikke, ellers gør de Dig noget ondt.“

De fire Mænd sled i deres Baand, da man førte Kvinderne bort. Al deres øvrige Kval havde intet været at ligne mod den, de nu følte. Sadie og hendes Tante lod til at være halvt bevidstløse af Angst. Kun Fru Belmont bevarede sit Mod. Da de var komne til Sæde, blev Kamelerne ført hen til det Sted, hvor de fire Mænd stod.

„Jeg har en Pistol i min Lomme,“ sagde Belmont, og saa op paa sin Hustru. „Jeg vilde give min Sjæl for at kunne give Dig den.“

„Behold den bare, John, maaske kan Du faa Brug for den endnu. Lige siden vi bad, har jeg følt, at vor Skytsengel har sine Vinger udbredte over os.“

Hun lignede selv en Engel, da hun lidt efter vendte sig om og hviskede nogle opmuntrende Ord til Sadie.

Den lavstammede, tykke Araber, der var sendt bort for at udføre en af Wad Ibrahims Befalinger, havde nu igjen forenet sig med Emiren og Molahen. De holdt Raad og saa hele Tiden hen mod Fangerne. Tilsidst sagde Emiren til Monsur.

„Anføreren ønsker at vide hvem der er den rigeste af disse fire Mænd,“ oversatte Mansur. Hans Fingre drejede og snoede uophørlig Tøjet i hans Overfrakke ind og ud, med nervøs Hast.

„Hvorfor vil han vide det?“ spurgte Obersten.

„Det ved jeg ikke.“

„Det er da tydeligt nok,“ sagde Monsieur Fardet, „han vil naturligvis vide, hvem han kan

vente at faa fiest Løsepenge for.“

„Det maa vi tale sammen om,“ sagde Obersten. „De maa træffe Bestemmelser, Stephen, for De er sikkert den rigeste af os.“

„Ja, det ved jeg ikke,“ sagde Advokaten, „i al Fald ønsker jeg ikke at stilles paa anden Fod end mine Kammerater.“

Emiren sagde igjen noget paa sin hurtige, haarde Maade.

„Han siger,“ oversatte Mansur, „at af Bagagekamelerne er der kun en, som kan følge med, de andre er ødelagte. Den staar nu opsadlet, og I kan selv vælge hvem af Eder der skal bestige den. Den rigeste faar Fortrinet.“

„Sig ham, vi er lige rige.“

„I saa Fald maa I selv afgjøre det.“

„Og hvad bliver der af de andre?“

Dragomanen trak paa Skuldrene.

„Nuvel,“ sagde Obersten, „siden kun en af os kan komme med, antager jeg mine Herrer, at de er enige med mig i, at det bør være Belmont, fordi han er gift.“

„Jo, jo,“ sagde Franskmanden, „lad det være Monsieur Belmont.“

„Ja, det mener jeg med,“ sagde Stephens.

Men Irlænderen vilde aldeles ikke høre Tale derom.

„Nej, vi vil holde sammen. alle svømme eller alle drukne.“

De disputerede indbyrdes, til de blev hlev helt hede i Hovederne af bare Velvilje. En af dem havde sagt, at Obersten skulde ride, fordi han var en gammel Mand.

„Man skulde tro, jeg var en ren Methusalem,“ raabte denne.

„Den Slags Bemærkninger er aldeles ikke paa sin Plads her.“

„Naa, ja, ja,“ sagde Belmont, „saa lad os alle afslaa at ride.“

„Men det er ufornuftigt,“ sagde nu Franskmanden. „Se her, mine Venner, nu rejser Damerne alene, selvfølgelig vil det være bedre for dem at have en af os med.“

De saa alle sammen meget forbavsede ud. Det, som Fardet sagde, var virkelig rigtigt, men hvor var det muligt for en af dem at forlade sine Kammerater. Emiren traf imidlertid nu selv en Afgjørelse.

„Emiren siger,“ sagde Mansur, „at naar de ikke kan blive enige, maa de hellere lade Allah afgjøre det, og trække Lod.“

„Jeg tror heller ikke, vi kan gjøre noget bedre,“ sagde Obersten, og de tre andre nikkede.

Det var Molahen, der nu kom hen til dem, med fire Stykker Bark i Haanden.

„Han siger, den, der trækker den længste Strimmel skal have Kamelen,“ sagde Mansur.

„Vi maa være enige om at underkaste os denne Bestemmelse,“ sagde Obersten og hans Kammerater nikkede paany.

Dervisherne stod rundt omkring Fangerne og uden om dem igjen alle Kamelerne. Foran dem var der en brændende Ild, der oplyste dem alle med sit røde Skjær. Emiren stod med Ryggen mod Ilden og sit strenge Ansigt vendt mod Fangerne. Bagved Fangerne stod Vagterne og bad dem igjen Kvinderne, der sad paa deres Kameler og saa ned paa denne sergelige Handling.

Med et onskabsfuldt Smil nærmede den lille, fede Præst

sig, med de fire brune Strimler stikkende ud af Haanden.

Han gik først hen til Belmont.

Der undslap Irlænderen en kort Jamren, og hans Hustru gav ogsaa et let Skrig fra sig, for den brune Stump Bark forsvandt i hans Haand.

Derpaa kom Franskmandens Tur. Hans Stump var en halv Tomme længere end Belmonts.

Oberst Cochranes Stykke var dobbelt saa langt som de to andres, Stephens ikke længere end Belmonts.

Obersten var Vinderen i dette forfærdelige Lotteri.

„De skal have min Plads, Belmont,“ sagde han. „Jeg har hverken Kone eller Børn, knap en Ven i hele den vide Verden. Gaa De med Deres Hustru, jeg bliver her.“

„Nej, aldrig i Verden. Det var en fast Bestemmelse, at den, der vandt skulde have Kamelen. Det var ærligt Spil, den heldigste vandt.“

„Emiren siger, at De strax skal sætte Dem op paa Kamelen,“ sagde Mansur.

En Araber trak afsted med Obersten, idet han holdt fast i Grimen, som hans Hænder var bundne med.

„Lad ham blive hos Bagtroppepen,“ sagde Emiren til sin Næstkommanderende. Kvinderne kan Du ogsaa tage Vare paa.“

„Og den Hund af en Dragoman?“

„Lad ham følges med de andre.“

„Og de andre?“

„Dræb dem allesammen.“

IX.

Da ingen af de tre Mænd kunde Arabisk, vilde Emirens Ord have været en Gaade for dem, dersom ikke Monsurs Opførsel havde forraadt dem Meningen.

Den ulykkelige Dragoman, fandt efter alt sit Forræderi og alle sine Tjenester, og trods sin Overgang til den ismaelske Religion, alligevel sin værste Frygt bekræftet, da han hørte Dervishen udtale sine korte, befalende Ord.

Med et Skrig kastede den stakkels Djævel sig ned med Ansigtet mod Jorden, og klynkede sig til Araberne Klædebon. Emiren forsøgte at fri sig fra Mansurs Greb, men da han saa, det var umuligt, vendte han sig om og sparkede til Dragomanen, med den ondskabsfulde Utaalmodighed, hvormed man driver en skabet Køter paa Flugt.

Mansurs høje, røde Hovedbedækning fløj op i Luften, men han selv blev liggende og jamrede sig under det bedøvende Spark, som Arabernes hovnede Fod havde tildelt ham.

Hele Lejren var nu i Opbrud, for den gamle Emir havde bestegt sin Kamel og var allerede i Færd sammen med flere af de andre Ryttere at begive sig bort.

Den Næstkommanderende, Molahen og omtrent et Dusin Dervisher omringede Fangerne. De havde ikke bestegt deres Kamele, før de havde faaet Ordre til at udføre Dødsdommen.

Fangerne forstod, at deres sidste Time var kommen. Deres Hænder var endnu bundne, men

Vagterne holdt ikke mere paa dem. Alle tre Mænd vendte sig om og sagde Farvel til Kvinderne, som sad paa Kamelerne.

„Det er forbi, Nora,“ sagde Belmont. „Det er haardt nok, naar Hjælpen syntes saa nær, men vi har gjort vort Bedste.“

For første Gang havde hans Hustru tabt Modet. Hun hulkede krampagtigt, med sit Ansigt skjult i sine Hænder.

„Grød ikke, lille Kone. Vi har haft det godt sammen. Hils alle gode Venner i Bray! I Særdeleshed maa Du hilse Mc. Carthy og Familjen Blessington. Du vil finde, at der er nok at leve af, alligevel skal Du følge Rogers Raad med Hensyn til Anbringelsen af Pengene, husk det.“

„Aa, John, jeg vil ikke leve uden Dig.“

Hendes Fortvivlelse tyngede den stakkels Mand til Jorden, han skjulte sit Ansigt i Kamelens haarede Hals. Og begge to grød sammen i hjælpeløs Sorg.

Imidlertid havde Stephen banet sig Vej hen til Sadies Kamel. Hun saa hans trætte, alvorlige Ansigt vendt op mod sig.

„De skal ikke være bange for Deres Tante eller Dem selv,“ sagde han. „Jeg er ganske sikker paa, at De vil undslippe. Oberst Cocbrane vil passe godt paa dem, og Ægypterne kan ikke være langt borte. Jeg haaber da, Araberne vil give Dem godt at drikke, førend de rejser herfra. Jeg vilde ønske, jeg kunde give Deres Tante min Frakke, for det bliver nok koldt igjen i Nat, men jeg tror desværre ikke, jeg kan faa den af. Sig til hende, at hun gemmer noget af sit

Brød, og spiser det straks om Morgen.“

Han talte ganske roligt, som en Mand, der ordner en eller anden lille Udflugt. Sadie følte pludselig en stor og varm Beundring for denne rolige og alvorlige Mand.

„Hvor De dog er god og betænksom!“ sagde hun. „Jeg har aldrig før oplevet noget lignende. Man taler om, at der findes Helgener, De er en Helgen; der staar De og tænker kun paa os, medens den visse Død venter Dem.“

„Der er en Ting, jeg saa gjerne vil sige til Dem, Sadie, dersom De vil give mig Lov dertil. Jeg vilde dø saa meget lykkeligere. Jeg har saa ofte villet sige Dem det, men jeg var bange, at De skulde le deraf, De husker nok De holdt altid saa meget af at le. Det var ganske naturligt for Dem, De var jo saa glad og straalende, men Sagen var alvorlig nok for mig. Men nu, da jeg kun har saa kort Tid at leve i, nu gjør det ikke noget, hvad jeg siger.“

„Aa, Herr Stephen, sig det ikke,“ sagde den unge Pige.

„Nej, det skal jeg heller ikke, dersom det er Dem imod. Det er ganske sandt, at jeg vilde saa dø gladere, men alligevel, jeg vil ikke være egenkjaerlig. Naar jeg tænker paa, at det maaske kunde formærke deres fremtidige Liv og være en sørgelig Erindring for Dem, saa tier jeg.“

„Hvad var det, De vilde sige?“

„Jeg vilde bare sige Dem, hvor højt jeg elsker Dem. Jeg har altid elsket Dem. I Begyndelsen saa det ud, som om jeg

var Dem ligegyldig. Jeg vidste jo, det var latterligt. Jeg har aldrig talt derom, og jeg gjorde hvad jeg kunde for ikke at gøre mig selv til Nar. Men nu vilde jeg alligevel gjerne have, at De skulde vide det, nu, da det hverken kan gøre fra eller til. Og De vil forstaa mig, naar jeg siger, at dersom jeg ikke vidste, at De havde været angst og ulykkelig, saa vilde disse sidste Dage have været de lykkeligste i mit Liv.“

Den unge Pige sad bleg og tavt og saa med forundrede Øjne ned paa hans opadvendte Ansigt. Hun vidste ikke, hvad hun skulde sige, denne Kjærlighed, der brændte saa klar under Dødens Skygge, virkede højtidelig og betagende paa hende. For hendes Barnehjerte var den uforstaaende — men alligevel følte hun, at den var skøn og ædel.

„Jeg vil ikke sige mere,“ sagde Stephen, „jeg kan se, at det trætter Dem. Men jeg vilde saa gjerne have, De skulde vide det, og nu, da De ved det, er alt godt. Farvel, lille Sadie, jeg kan ikke række min Haand op til Dem, vil De række Deres ned til mig?“

Det gjorde hun, og Stephen kyssede den. Derpaa vendte han sig om og indtog sin Plads mellem Fardet og Belmont. I hele sit fordums Liv, der havde været saa fuldt af Kamp og Sejr, havde han aldrig følt sig saa tilfreds som nu, da Døden stod og ventede paa ham. Om Kjærlighed lader der sig ikke disputere. Den er Livets største Faktor — den forandrer alt, den er det eneste som yder fuld Tilfredsstillelse. Smerten bliver til

Glæde, Mangel bliver Velvære og Døden synes skøn, naar Kjærlighedens gyldne Taage indhyller alt.

Derfor var det ogsaa, at Stephens kunde have sunget højt af Fryd, medens han stod og saa paa sine Mordere. Han havde ligefrem ikke Tid til at tænke paa dem. Han var opfyldt af Fryd og Henrykkelse, over at hun ikke mere vilde kunne tænke paa ham, som paa en ganske almindelig Bekjendt. Hele hendes Liv vilde hun nu tænke paa ham — hun vidste det jo.

Oberst Cochranes Kamel stod opsadlet ved Siden af ham, man havde løst Baandet om den gamle Goldats Haandled. Han stod nu og tænkte paa, om virkelig ogsaa alt Haab var ude.

Det var aabenbart Mening, at Araberne, som stod omkring dem, skulde blive tilbage med de tre dødsdømte Mænd, medens de andre, der allerede ad paa Kamelerne skulde ride iforvejen med ham selv og Kvindene.

Han kunde ikke forstaa, hvorfor hans Kammerater ikke allerede laa med overskaarne Strubber. Den eneste Forklaring var, at Morderne vilde vente saalænge som muligt, for at Ægypterne, som vel maatte være i Nærheden, skulde finde Offrene endnu varme, han vidste, at Araberne var rafinerede i deres Hævn og Grusomhed.

Han saa, at der kun var tolv Arabere, der skulde blive hos Fangerne. Mon der var nogle af deres Venner blandt dem? Dersom Tippy Tilly var der, og de sex andre ogsaa — og dersom Belmont kunde betri sig for sine

Baand og faa fat i sin Revolver, kunde de endnu frelses.

Obersten drejede sin Hals saa langt omkring, som han kunde, og udstødte i sin Fortvivlelse et jamrende Udraab. Han kunde se Vagterne henne ved Ildstedet, det var allesammen Baggara Arabere, og de var uden Medlidenhed. Tippy Tilly og de andre maatte befinde sig i Fortropperne. Og for første Gang mistede den gamle Soldat alt Haab.

„Farvel, Kammerater! Og Gud velsigne Jer!“ raabte han, da en Neger gr-b fat i hans Kamels Grime og trak afsted med ham. Bagefter ham fulgte Kvinderne, Ord kan ikke beskrive deres Fortvivlelse. Deres Afrejse var en Lettelse for de tre tilbageblevne Mænd.

„Aa, hvor jeg er glad, over at de er borte,“ udbrød Stephen af fuldt Hjerte.

„Ja, ja, det er det bedste,“ sagde Fardet. „Hvor længe mon skal ventes her?“

„Ikke meget længe,“ sagde Belmont mørk, da Araberne i det samme slog Ring omkring Dem.

Da Obersten og de tre Damer kom til Kanten af Oasen, saa de sig alle tilbage, og for sidste Gang saa de i Ildens Skjær endnu de tre Fangers hvide Hatte.

Et Øjeblik efter begyndte Kamelerne at trave, og da de næste Gang saa sig tilbage var Palmegruppen kun en sort Klump, med et svagt Lys i Midten. Og medens de med længselsfulde Øjne stirrede paa dette lysende Punkt, red de afsted og var snart omgivne af den uhyre,

tavse, maanebelyste Ørken; infet Steds øjnede de mere den lille, grønne Plet. Overalt saa de kun den fløjlsagtige, blaasorte Himmel, med dens skinnende Stjerner, der gled helt ned til Horisonten; den brune Slette gik i et med Synskredsen.

Kvinderne var redet afsted tavs Fortvivlelse, og Obersten havde ogsaa forholdt sig tavs — for hvad skulde han sige? — men pludselig blev de alle fire opskræmmede af deres Grublerier. Sadie udstødte et skarpt, fortvivlet Skrig. I Nattens Stillehed lød bag dem et Skud af en Riffel, derpaa et til, saa flere — og efter et lille Forløb endnu flere.

„Det maa være vore Forfølgere, Det maa være Ægypterne,“ skreg Fru Belmont, og Haabet levede paany op i hendes Hjerte. „Tror De ikke ogsaa, Oberst Cochrane, at det er Ægypterne?“

„Ja, ja“, hviskede Sadie frem for sig, „det maa være Ægypterne.“

Obersten lyttede ivrigt. men nu var atter alt stille. Med en højtidelig Bevægelse tog han sin Hat af.

„Det er til ingen Nytte, Fru Belmont, at vi bedrager os selv, vi maa hellere se Sandheden i Øjnene. Vore Venner er ikke mere, men de er døde som modige Mænd.“

„Men hvorfor skulde de af- fyre deres Geværer, de havde jo — deres Landser.“ Han gyste, da han sagde det Ord.

„Ja, jeg indrømmer, at jeg ikke forstaar det,“ sagde Obersten. „Og ingen vil nødigere end jeg berøve Dem et Haab, men paa den anden Side er det heller ikke

til nogen Nytte, at vi udsætter os for en bitter Skuffelse. Der- som det havde været et Angreb vilde vi have hørt det blive be- svaret. Og desuden et Angreb af Ægypterne vilde have været me- get kraftigere. Ganske vist, det er besynderligt, at Araberne skulde spille deres Krudt paa den Maade — men Du gode Gud, se der.“

Han pegede ud over den øst- lige Del af Ørkenen.

To Skikkelser fløj henover den, deres Skygger tegnede sig mod den lysere Flade. De saa dem forsvinde og igjen komme til Syne i det usikre Lys. De flyg- tede i modsat Retning af Ara- berne. Nu standsede de paa Top- pen af en af de smaa Sandhøje, Fangerne kunde tydelig skjelne deres Skikkelser mod Himlen. Det var Ryttere paa Kameler, men de sad som Ryttere paa Heste.

„Det er Kamelkorpset!“ skreg Obersten.

„To Mand,“ sagde Frøken Adams fortvivlet.

„Det er kun Forposter, de sendes ud over hele Ørkenen. Disse to Mænd hører til dem. De øvrige er ikke ti Mil borte, stol paa det. Nu allarmere de. Aa, det gode, gamle Korps!“

Den selvbeherskede, rolige, gamle Soldat var blevet helt ude af sig selv af Ophidselse. Der saas et rødt Glimt oppe fra Højen, endnu et, og men hørte tydelig Geværernes Skratten. Pludselig forsvandt de to Mænd lige saa hurtigt, som de var komne.

Araberne havde gjort Holdt, det saa ud, som var de uenige om, hvorvidt de skulde forfølge

dem eller ej. Nu var det imidler- tid ugjærligt, man kunde ikke mellem Sandhøjene se, hvad Ret- ning disse Forposter havde taget.

Emiren galopperede langs Li- nien og uddelte Ordre. Kame- lerne begyndte at trave, og Fan- gernes Haab druknede i den Pine, som dette Ridt forvoldte dem.

Mil efter Mil for de henover den uendelige Flade. Kvinderne hang, saa godt det lod sig gjøre, over Sadelknappen, Obersten var næsten ikke bedre faren, alligevel holdt han skarpt Udkig for at se, om deres Forfølgere ikke nærmede sig.

„Jeg synes — jeg tror,“ skreg Fru Belmont, „at der er noget, der bevæger sig foran os.“

Obersten hævdede sig i Sadlen og holdt Haanden skjærmende foran Øjnene for bedre at kunne se ud i Maaneskinnet.

„Ved Gud, Frue, De har Ret, der er nogle Mænd, som bevæ- ger sig derude.“

Nu kunde de alle se dem, det var en spredt Linie af Ryt- tere langt ude i Ørknen.

„De rider i samme Retning som vi,“ sagde Fru Belmont, der saa langt bedre end Obersten.

Obersten mumlede en Ed mellem Tænderne.

„Se paa Sporet her,“ sagde han, „selvfølgelig er det den Af- deling af vor egen Karavane, som forlød Oasen, førend vi. An- føreren holder os i denne djævel- ske Gangart, for at vi kan naa dem.“

Da de kom nærmere, kunde da tydelig se, at det forhødt sig saaledes, nu kom ogsaa Emir Wad Horahim ridende tilbage

mod dem for at raadføre sig med Emir Abdarrahan.

De pegede i den Retning, hvor Forposterne havde vist sig, og rystede paa deres Hoveder som Mænd, der har mange og alvorlige Betæneligheder.

Derpaa dannede Rytterne en lang spredt Linie, som bevægede sig skrappt henimod Syd. Time efter Time vedvarede det forfærdelige Ridt, Damerne klynkede sig krampagtigt fast til deres Sadler, medens Obersten der ikke var mindre medtaget, gjorde hvad han formaaede for at opmuntre dem, og stadig saa sig tilbage for om muligt at opdage deres Forfølgere.

Blodet bankede i hans Tindinger og han raabte, at han hørte Skud i Mørket.

Han var helt febrilsk, han saa Masser af Forfølgere, der var lige i Hælene paa dem, og hele Natten igjennem raabte han den ene Gang efter den anden gode Nyheder, som stadig viste sig at være forhastede og kun efterlod en endnu større Skuffelse og Smerte.

Solen stod op og viste dem den uendelige Ørken, der laa omkring dem ganske øde og tom, uden noget menneskeligt Væsen med Undtagelse af deres egen Karavane. Med fortvivlede Øjne og tunge Hjerter stirrede de udi dette Øde. Deres Haab svandt helt bort med den gryende Morgen.

Det var sørgeligt for Damerne at se paa deres Ledsager, og at tænke paa, at denne Mand havde været en spænstig, velkonserveret Militær for faa Dage siden. Nu var han med et Slag blevet gammel og affældig, og hans Haar

var blevet sølvhvidt. Hvide Skægstubbe sad overalt omkring hans Kind og Mund. Hans Ansigt var fuldt af Rynker og Aarerne opsvulmede. Han sad nu krumbøjet og med ludende Hoved, det gamle Legeme var opslidt, i hans klare, hurtige Øjne var der endnu Glimt af hans gamle Galanteri. Knuget af Feber, ødelagt og døende, bevarede han endnu sin ridderlige, beskytterde Mine overfor Damerne, han gav dem smaa Raad og opmuntrede dem, og saa stadig tilbage, om der dog ikke snart kom Hjælp.

En Time efter Solopgang blev der gjort Holdt, og Mad og Drikke blev uddelt til alle i Karavanen. De fortsatte derefter Rejsen Syd paa, men i et mere behersket Tempo, deres lange, spredte Linie strakte sig over en Fjerdingsvej.

Det var tydeligt at mærke paa den Maade, hvorpaa der nu blev redet og talt, at Araberne mente, de havde undgaaet deres Forfølgere.

De havde forandret Retning og drog nu mod Sydøst, det var aabenbart deres Hensigt igjen at nærme sig Nilen, nu da de befandt sig saa langt borte fra Ægypternes Forposter. Landskabets Karakter havde allerede undergaaet en Forandring, de smaa, stenede, runde Høje forsvandt, og de befandt sig atter mellem de fantastiske, sorte Klipper og det orangegule Sand. Paa hver Side af dem rejste sig de skjællede kegleformede Klipper med deres løse, skiferagtige Lag og takkede og kantede Kløfter, hvor Landet løb ned imellem ligesom Vandfald.

Kamelerne fulgte, en efter en,

svingede ud og ind mellem disse Høje, og passerede med deres bevægelige, svampede Fødder hen over Steder, hvor det vilde have været umuligt at drive en Hest frem. Mellem de afbrudte Klippestykker kunde de, som kom bag-efter, kun se Kamelernes bevægelige Halse, der bugtede sig, som om det var en eller anden fantastisk Slange, som man havde set i et Drømmesyn. I det Hele taget var der for Fangerne noget af en Drøm over denne Rejse. Ingen Lyd hørtes uden det bløde, dumpe Plask af Kamelernes Fødder. Den besynderlige, vilde Frise bevægede sig langsomt og tavst afsted mellem de lave, sorte Klipper og det gule Sand og med den blaa Himmelbue over sig, der spændte fra det ene Hjørne til det andet, over Klippernes takkede Kant.

Frøken Adams, hvem Kulden om Natten havde gjort ganske tavs, begyndte nu at føle sig bedre tilmode under Solens varmende Straaler. Hun saa sig omkring og gned sine Hænder imod hinanden.

„Hvad er det, Sadie,“ sagde hun, „jeg syntes nok, jeg hørte det i Nat, og nu kan jeg se, at Du har grædt.“

„Jeg har tænkt saameget, Tante.“

„Ja, kjære Sadie, vi maa lære at tænke paa andre og ikke mere saa meget paa os selv.“

„Jeg tænkte heller ikke paa mig selv, Tante.“

„Du skal ikke være bekymret for mig, Sadie.“

„Nej, Tante, jeg tænkte heller ikke paa Dig.“

„Tænkte Du paa Nogen i Særdeleshed.“

„Jeg tænkte paa Hr. Stephen, Tante. Paa hvor modig og ærlig han var. Tænk, som han ordnede alt for os og endogsaa forsøgte at trække sin Frakke ud over sine stakkels bundne Hænder, medens Morderne stod omkring ham. Han er fra nu af og til evige Tider min Helt og min Helgen.“

„Ja, ja, nu er hans Bekymringer forbi,“ sagde Frøken Adams med den Lige fremhed, som Aarene giver.

„Saa vilde jeg ønske, jeg ogsaa var død.“

„Jeg kan ikke indse, at det vilde være nogen Hjælp for ham.“

„Jeg tænkte maaske, han saa vilde føle sig mindre ensom,“ sagde Sadie og sænkede sit Hoved.

I nogen Tid havde de alle fire redet uden at sige noget, pludselig udbrød Obersten:

„Du gode Gud, jeg tror, jeg bliver gal.“

Under hele den lange Nat havde de tre Damer lagt Mærke til, at der var noget i Vejen med ham, men efter, at det var blevet lyst, lod det til, at han igjen var ganske normal. De blev derfor meget forskrækkede ved dette Udbrud og gjorde alt, hvad de kunde, for at berolige ham.

„Splittergal,“ brølede han. „Hvad tror De, jeg ser?“

„Bryd Dem slet ikke om, hvad det saa end er,“ sagde Fru Belmont og lagde sin Haand kjærlig paa hans Arm. „Det er intet Under, De er overanstrengt. De har tænkt og arbejdet for os allesammen saa længe. Vi skal snart igjen gjøre Holdt, og saa skal De se, at et Par Timers

Søvn vilde gjøre Dem helt rask igjen.“

Men Obersten saa op paany, og han skreg igjen, ganske op-hidset.

„Jeg har aldrig i mit Liv set noget tydeligere end dette her. Se, der oppe paa den Klippespids til højre — der staar stakkels, gamle Stuart med mit røde Tørklæde bundet om Hovedet.“

Damerne fulgte Retningen af Oberstens forfærdede Øjne, og et Sekund efter var de lige saa forbavsede som han.

Der var en sort Vold paa den højre Side af den forfærdelige Kløft, som Kamelerne drog op igjennem; paa et enkelt Sted hævede den sig op som et smalt Taarn, og paa dette Taarn stod en enlig, ubevægelig Skikkelse, klædt helt i Sort, med Undtagelse af en skinnende rød Turban. Der kunde umuligt i Libyens Ørken findes to saadanne tykke kørte Mænd med store blege Ansigter. Han bøjede sig frem, som om han forsøgte at stirre ned i Afgrunden.

„Kan det være ham?“

„Ja, det maa være ham,“ udbrød alle tre Damer. „Se, han vinker til os med Haanden.“

„Du gode Gud, de skyder ham, Gaa ned, Dumrian, ellers bliver De skudt,“ brølede Obersten.

Hans Hals var imidlertid saa tør, at hans kun formaaede at frembringe en knækkende Lyd.)

Flere af Dervisherne havde ogsaa set den underlige Skikkelse oppe paa Højens Top, de havde allerede faaet deres Geværer løsnede og skulde lige til at skyde, da der pludselig, bag ved Hr. Stuart, kom en lang brun

Arm til Syne, der med et Ryk trak ham ned.

Noget højere oppe i det smalle Pas, lige under hvor Præsten havde staaet, viste sig nu Emir Abderrahmans høje Skikkelse. Han var sprunget op paa en Klippe, skreg og svingede med sine Arme, men Raabet druknede i en lang Geværsalve, der lød fra begge Sider. Klippebastionen var besat med Bøsser. Emiren faldt, men rejste sig strax igjen og viftede paany. Der var Blod paa hans lange, hvide Skjæg. Han pegede og gestikulerede, men hans Folk, der var spredt i den lange Linie, kunde ikke forstaa hvad det var, han sagde. Nogle red frem, andre tilbage. Nogle faa steg ned af deres Kameler og forsøgte at klatre, med Sværdet i Haanden op ad Klipperne, men en efter en blev de truffne og rullede ned i Afgrunden. Araberne skød daarligt. En Neger slap uskadet op ad Klippens Side, men oppe fik han et Kolbeslag i Hovedet og drattede ned. Emiren var sunket sammen og laa nu som en hvid og brun Bylt paa Klippen. Og da Halvdelen af Araberne var skudte, gik det endelig op for disse Fanatikere, at de ikke kom nogen Vegne paa den Maade, men maatte se paany at komme ud i Ørkenen. De galopperede ned; det var et forfærdeligt Syn at se en Kamel galoppere over ujævn Grund. Dyrets Rædsel, dets ubeherskede Spring, dets fire Ben, der ligesom svæver i Luften, dets Skrig og Brølene af Rytteren, der for hvert Stød slynges højt op fra Sadlen. Har man engang set det, glemmer man det aldrig.

Kvinderne skreg, da denne

gale Strøm af rasende Dyr for forbi dem, men Obersten drejede deres og sin egen Kamel længere ind mellem Klipperne og bort fra de flygtende Arabere. Luften var fuld af Lugter, de kunde høre dem smelde mod Klippernes Sider.

„Forhold dem endelig rolige, saa passerer de os,“ hviskede Obersten, som igjen var bleven helt sig selv, nu, da der var noget at udrette. „Jeg vilde bare ønske, jeg kunde se Tippy Tilly eller nogen anden af hans Verner. Nu var deres Time kommen til at yde os Hjælp.“

Han iagttog Strømmen af de Flygtende, da de for forbi dem paa deres stønnende, sparvænde og løbske Dyr, men han kunde ikke se Ægypternes sorte Ansigt.

Det lod virkelig til, at Araberne i deres Skynding for at komme bort aldeles havde glemt Fangerne Tilværelse.

Stormen var forbi, kun nogle enkelte Røvere trodsede endnu Ilden, der var rettet mod dem. Den allersidste var en ung Baggaraer med et sort tilspidset Skjæg, han saa op og rystede sit Gevær i magtesløs Lidenskab mod de ægyptiske Soldater. I samme Øjeblik blev hans Kamel truffet af en Kugle. Dyret styrtede, den unge Araber sprang af og slog Dyret med sin flade Klinge. Men de udslukte, glasagtige Øjne fortalte dets egen Skjæbne, og i en Kamp som denne betyder Dyrets Død ogsaa Rytterens. Baggaraen saa sig om som en saaret Løve, hans sorte Øjne udspyede Mord. Paa hans mørke Skind saas flere røde Pletter, men han ændsedes ikke Kuglernes Saar. Hans gru-

somme Blik var faldet paa Fangerne, med Sværdet i Haanden styrtede han frem imod dem. Frøken Adams var den nærmeste, men da hun saa denne Skikkelse, der styrtede hen mod hende med det vanvittig fortrukne Ansigt, lod hun sig glide ned af Kamelen. Araberen sprang videre hen mod Fru Belmont, men førend han havde naaet hende, havde Oberstens Pistol skudt ham gennem Hovedet. Med et ubesejret Raseri, der endogsaa trodsede Dødens Rædsel, laa Araberen og slog om sig mellem de løse Stene ligesom en Fisk paa Strandbredden.

„Vær ikke bange, mine Damer,“ skreg Obersten. „Han er allerede død, det kan De stole paa. Det gjør mig ondt, at jeg maatte gjøre det i Deres Nærverelse, men Manden var farlig. Jeg havde ogsaa en lille Affaire for mig selv, som jeg gjerne vilde afgjøre med ham, det var nemlig ham, som forsøgte at slaa mine Ribben ind med sit Gevær. Jeg haaber da ikke, Frøken Adams, at De er kommet til noget? Vent bare et Minut, saa skal jeg være hos Dem.“

Frøken Adams havde ikke lidt nogen som helst Skade. Klipperne havde været saa høje, at det kun var et lille Stykke, hun havde haft at falde. Baade Sadie, Fru Belmont og Obersten var alle nu staaede af deres Kameler. De traf Frøken Adams staaende op og svingede sit grønne Slør i Triumf.

„Hurra, Sadie. Hurra, min egen, søde Sadie!“ skreg hun. „Vi er frelste, endelig er vi frelste.“

„Ja, det er ri,“ sagde Ober-

sten, og allesammen brød de ud i begejstrede Raab.

Men Sadie havde lært at tænke mere paa andre i disse frygtelige Dage end paa sig selv. Hun slyngede sine Arme om Fru Belmont og lagde sin Kind op mod hendes.

„Kjære — kjære —“, udbrød hun, „hvor kan vi dog tænke paa at være glade, naar de andre — naar de andre —“

„Men jeg tror aldeles ikke, det er gaaet saa galt,“ sagde den modige Irlænderinde. „Jeg vil ikke tro derpaa, førend jeg ser Johns Lig ligge foran mig. Og ser jeg det, bryder jeg mig ikke om at leve længer.“

De sidste Dervisher var nu forsvundne, og paa begge Sider langs med Kløften saa de nu de smaa, spinkle, smalskuldrede Ægyptere komme frem. Naar de saaledes tegnede sig mod den blaa Himmel lignede de mærkeligt Afbildningerne paa Relief-ferne. Kamelerne stod bag dem, og de var ivrige efter at komme hen til dem. Paa samme Tid begyndte der andre at ride frem fra Kløften, deres mørke Ansigter straaledede af den Sindsbevægelse, som Sejren og Forfølgelsen havde fremkaldt. En lille tynd Englænder, med en straagul Mustache red foran dem. Han standsede foran Fangerne og hilste paa Damerne.

„Endelig fik vi dem da fat,“ sagde han. „Det glæder mig at jeg har kunnet yde dem min Assistance. Jeg haaber, de ikke befinder dem altfor daarligt. Jeg maa indrømme, at det jo er et strengt Arbejde for Damer.“

„De er vel fra Halfa,“ sagde Obersten.

„Nej vi er fra det andet Fort. Vi mødte dem i Ørknen, vi gik i Spidsen og de andre omgik dem. Vi har ordentlig fanget dem. Gaa op paa denne Klippe, saa kan de se det. Der vil blive et dygtigt Mandefald paa alle Sider.“

„Vi forlod nogle af vore Kammerater ved Oasen,“ sagde Obersten „og vi er meget urolige for deres Skjæbne. De har vel ikke hørt eller set noget til dem?“

Den unge Officer saa alvorlig ud og rystede paa Hovedet.

„Det ser ikke godt ud for dem,“ sagde han. „Araberne er noget Rak, naar de kan se deres Snit. Vi troede ikke, vi skulde have fundet dem i Live, vi er forfærdelig glade over, at det dog er lykkedes os at redde nogle. Vi haabede egentlig kun paa at komme til at hævne dem.“

„Er der andre Englændere med Dem?“

„Archer kommer med Strejfkorpset. Jeg antager, han vil blive nødt til at passere os, der er næppe nogen anden Vej ned efter. Vi har truffet en af Deres Kammerater, han er endnu hos os — en komisk gammel Fyr med en rød Hovedbeklædning. Jeg haaber, jeg træffer Dem senere, Farvel, mine Damer.“

Han tog op til Hjelmen, gav sin Kamel et Rap, og red hen til sine Mænd.

„Vi kan ikke gøre noget bedre end vente her, indtil de alle har passeret,“ sagde Obersten; det var nemlig utvivlsomt at alle, som befandt sig oppe mellem Klipperne, maatte denne Vej ned.

I en lang afbrudt Række passerede hele Korpset, baade sorte og brune Mænd, Sudanesere og

Fellah'ere, men allesammen var det kjønne Folk, Korpset var Elitekorpset i den ægyptiske Arme. Alle bar et brunt Bandler over Brystet og holdt Riflen paa tværs af Laaret. Ved Siden af red der en høj Mand med en hængende, sort Mustache og en stor Kikkert i Haanden.

„Halløj, Archer!“ skreg Oberst Cochrane.

Officeren saa paa ham med et tomt Udtryk, som saa han paa en fuldkommen fremmed.

„Jeg er Cochrane, kjender De mig ikke? Vi kom hertil sammen.“

„Ja, undskyld,“ sagde Officeren. „Jeg kjender ganske vist en Oberst Cochrane, men det er ikke Dem. Han er mindst tre Tommer højere end Dem og har sort Haar og — —“

„Det er alligevel mig,“ sagde Obersten fortrædelig. „De skulde bare leve nogle faa Dage hos Dervisherne og saa se, om Deres Venner kjender Dem igjen.“

„Du store Gud, Cochrane, er det virkelig Dem? Jeg vilde aldrig have kjendt Dem. De maa have gennemgaaet noget. Jeg har nok hørt om Mennesker, der bliver graahaarede paa en Nat, men — —“

„Naa, ja, det er tilstrækkeligt,“ afbrød Obersten ham ivrigt. „De maa ogsaa undskylde, at jeg selv gjør Begyndelsen, men kan De skaffe disse Damer noget Mad og Drikke, tror jeg nok, det vilde være heldigere end at drøfte mit personlige Udseende.“

„Ganske rigtig,“ sagde Kaptajn Archer. „Deres Ven, Stuart er her, han kommer strax med noget til dem allesammen. Desværre ikke noget extra, mine

Damer, men det er det bedste vi har. De er en gammel Soldat, Cochrane, stig op paa den Klippe-top der, saa skal De se et kjønt Syn. Vi har ingen Tid at spille, om fem Minutter begynder vi igjen. Er der ellers noget jeg kan gjøre for Dem?“

„De skulde da vel ikke have en Cigar?“ spurgte Obersten alvorlig.

Archer trak en dejlig, tyk Cigar frem af sin Brystlomme og rakte den, sammen med et Dusin Tændstikker ned til Obersten.

Derpaa red han i Galop efter sine Folk, medens den gamle Oberst lænet op mod Klippen, med Velbehag indsugede Cigarens Røg.

Aldrig før havde han i den Grad følt Tobakkens blide og beroligende Dyder, den bragte Styrke til hans ødelagte Nerver. Han iagttog den fine, blaa Røgsøjle, og han følte den aromatiske Smag mod sin Gane, medens en behagelig Hvile meddelte sig til alle hans trætte og forpinte Lemmer.

De tre Damer sad sammen paa en flad Klippeblok.

„Du gode Gud, Sadie, hvordan er det dog, Du ser ud,“ udbrød Frøken Adams. Det var det første Tegn, hun gav paa, at hun paany følte det gamle Menneske vaagne i sig. „Hvad vilde Din Moder sige, dersom hun saa Dig. Dit Haar er jo fuldt af Straa, og Din Kjole er ganske rædsom.“

„Ja, vi trænger nok allesammen til at blive pyntede lidt,“ sagde Sadie i Tone, der var langt blidere og værdigere end den, hvori hun tidligere talte. „De,

Fru Belmont, ser dog saa sød ud som vel muligt, men kom, saa skal jeg hægte deres Kjole for Dem."

Fru Belmonts Øjne saa langt frem for sig, hun rystede paa Hovedet, skjød den unge Piges Haand bort med en kjærlig Bevægelse og sagde:

"Jeg bryder mig slet ikke om, hvorledes jeg ser ud. Jeg kan ikke tænke derpaa. Tror De, De kunde, dersom de havde forladt en Mand, som de elskede?"

"Jeg tror — jeg begynder at tro, jeg har —" sagde Sadie hulkende og gjemte sit rødmande Ansigt ved Fru Belmonts moderlige Bryst.

X.

Korpset var passeret ned gennem Kløften og forfulgte nu Dervisherne, og Fangerne, der saa lykkeligt havde undgaaet Døden, var i nogle Minutter igjen alene.

Men pludselig hørte de en glad, fornøjet Stemme, som raabte til dem, en rød Turban viste sig mellem Klippestykkerne og Præstens store, blege og smilende Ansigt saa igjen paa dem. Bag ham kom en Neger med en Kurv og en Vandpose.

"Sig ikke noget, sig bare ikke noget!" sagde han, da han naaede helt hen til dem. "Jeg ved aldeles nøjagtig, hvorledes de har det, Jeg har selv udstaaet det samme. Kom med Vand, Ali. Kun en halv Kop, Frøken Adams,

om lidt skal de faa mer. Nu er det Deres Tur, Fru Belmont. Stakkels, stakkels Kone, De kan tro jeg har tænkt paa Dem. Der er Brød og Ost i Kurven, men de maa være meget forsigtige i Begyndelsen."

Han lo af Glæde og slog sine fede Hænder klaskende mod hinanden.

"Men hvor er de andre?" sagde han og hans Ansigt blev igjen alvorligt.

Obersten rystede paa Hovedet.

"Vi forlod dem ved Cisternen. Jeg er bange, for at de ikke lever mere."

"Jo, vist gjør de saa," sagde Præsten i en overdreven støjende Tone, "de troede saamænd ogsaa allesammen, er jeg vis paa, at det var ude med mig, men her sidder jeg alligevel trods alt. De skal ikke opgive Haabet, Fru Belmont. Deres Mands Situation kunde ikke være værre end min."

"Da jeg saa Dem staa der oppe paa Klippen, troede jeg, jeg var blevet gal," sagde Obersten. "Dersom Damerne ikke ogsaa havde set Dem, vilde jeg aldrig have ovovet at tro mine egne Øjne."

"Jeg er bange for, jeg bar mig rent, forskrækkelig ad. Kapitajn Archer sagde, jeg nær havde ødelagt hele deres Plan og at jeg fortjente at blive bundet og skudt. Men Sagen var, at da jeg hørte Araberne komme ridende nede i Kløften, glemte jeg det andet for at se, om der var nogle af Eder, der endnu var i Live."

"Det undrer mig kun, at De ikke blev skudt alligevel," sagde Obersten. "Men hvorledes er De egentlig kommet herhen?"

„Soldaterne fra Halfa var allerede paa Spor efter os dengang da jeg blev efterladt, og de fandt mig i Ørkenen. Jeg maa have været fra Sans og Samling, de fortalte mig, at jeg sang Salmer, og at de i lang Afstand kunde høre min Stemme, det var altsaa under Guds Forsyn, at de fandt mig. De havde Ambulance med sig og allerede næste Dag var jeg helt kommet til mig selv igjen. Da vi saa mødte Soldaterne fra Sarras, blev jeg overgivet til dem, for de havde en Læge med sig. Saaret er kun ubetydeligt, og Lægen siger, at en Mand med min Konstruktion har godt af Blodtabet. Og nu mine Venner, vi har alle været ved Dødens Tærskel, og vore kjære Venner staar der maaske i dette Øjeblik. Den Magt, der har reddet os, kan ogsaa redde dem, lad os derfor alle bede, at det maa ske saaledes, men paa samme Tid ikke glemme, at hvad der end sker, er det for det Bedste.“

Alle knælede ned mellem de mørke Klipper og nogle af dem bad, som de aldrig havde bedt før i deres Liv. Det er let nok, naar man sidder i Ro og Magt, at diskutere om den hellige Bøn, og behandle det hele med filosofisk Overlegenhed. Det var let nok at føle sig stærk og selvbevidst, medens man sad paa Koroskos Dæk i en behagelig Lænestol og Araberne bød Kaffe og Likør omkring. Men disse Mennesker var blevet revet ud af deres rolige Existens. Livets Virkelighed havde grebet forfærdeligt og grusomt ind i deres Tilværelse. Mishandlede, som de var, maatte de have noget at

holde sig til nu. Det var altfor forfærdeligt kun at tro paa en blind, ubønhørlig Skjæbne. En hellig Magt, der trak dem ud af deres Huler, tilintetgjorde deres smaa, bornerede Synspunkter, og tvang dem ind paa en bedre Vej — det var, hvad de under disse rædselsfulde Dage var kommen til at se hen til som det ene Rette. Mægtige Hænder havde grebet dem og omfavnet dem helt og holdent, gjort dem værdige til bedre Gjerninger. Derfor bad de alle med en Inderlighed som aldrig før, bad af hele deres Sjæls Varme, og de rejste sig med den besynderlige, uforklarlige Følelse af Fred og Tilfredshed, som kun Bønnen kan give.

„Stille!“ sagde Cochrane.
„Hører de ikke noget?“

Lyden af Bøsseskud drønedes op gennem den smalle Kløft. Obersten var ligesom en gammel Stridshingst, der hører Lyden af Kugler.

„Hvorfra mon vi kan se hvad der foregaar?“

„Denne Vej, kom bare denne Vej! Der er en Sti lige op til Toppen af Klippen. Men Damerne skal komme med mig, for at undgaa at se noget sørgeligt.“ Præsten ledede dem af en Sidevej for at undgaa Synet af alle de faldnes Legemer, der formelig fyldte Kløften. Det var anstrengende at gaa mellem og over alle disse kantede og løse Sten, men tilsidst naaede de alle Toppen.

Under den bredte sig hele den umaadelige Ørken, og i Forgrunden foregik der en Saene, som næppe nogen af dem, der betragtede den, nogensinde vil

glemme. I den fuldkommen tørre og klare Luft, og med den haarde, brune, uforanderlige Ørken til Baggrund, tegnede enhver Enkelthed sig saa klart, som om det Hele havde været Legetøjsfigurer, der var ordnede paa et Bord indenfor deres Haandsvidde.

Dervisherne — eller rettere de, som var tilbage af dem — red langsomt lidt borte i en uordentlig Hob. De saa imidlertid slet ikke ud, som om de var slagne Mænd, deres Bevægelser var uforsagte, de saa derimod ud, som om de var uvisse om, hvilken Taktik der var den bedste for dem at vælge. Det var intet Under, at de var uvisse, for naar man tog Hensyn til deres udmattede Kameler, var deres Situation saa haabløs som vel mulig.

Soldaterne fra Sarras var nu alle kommet ned gennem Kløften, de var stegne op paa deres Dyr og holdt i smaa Grupper paa fire Mand, medens Skytterne knælede ned i en lang Linje indhyllede i en bevægelig, ildagtig Røgfrynse og sendte Ladning efter Ladning over paa Araberne, der besvarede Skydningen paa en uordentlig Maade oppe fra Ryggen af deres Kameler. Men det var hverken paa Dervischernes utilfredse Gruppe eller paa Skytternes lange Linje, at Tilskuernes Øjne hvilede.

Langt ude i det Fjerne, kom Halva Korpsen dragende frem i en sluttet Trop, der spredte sig ud i en smuk Halvcirkel da det kom nærmere. Araberne var nu indesluttet mellem dobbelt Ild.

„Du store Gud, ser de det,“ udbrød Obersten.

Alle Arabernes Kameler knælede og Mændene steg af. Foran dem stod en høj, statelig Skikkelse, der kun kunde være Emir Wad Ibrahims. Et Øjeblik knælede han ned i Bøn. Derpaa rejste han sig, tog noget ud under sin Sadel og lagde det demonstrativt paa Jorden, og stillede sig derefter paa det.

„Det er en prægtig Mand!“ udbrød Obersten. „Han staar paa sit Bedetæppe.“

„Hvad betyder det?“ spurgte Stuart.

„Enhver Araber har sit Bedetæppe liggende under sin Sadel. Naar han kan indse, at hans Stilling er fuldkommen haabløs og er besluttet paa at kjæmpe til Døden, saa stilier han sig paa dette Tæppe og staar saaledes, til han dør. Se, de staar allesammen paa deres Tæppe, de vil hverken overgive sig eller bede om Pardon.“

Dramaet, der toregik for deres Øjne, nærmede sig hurtigt sin Afslutning. Halfakorpset var glimrende indøvet, en Ring af Røg og Flamme omgav de knælende Dervisher, som besvarede Ilden saa godt de kunde. Mange af dem var allerede faldne, men de øvrige skjød med det utrættelige Mod, der altid har gjort dem til værdige Modstandere.

Et Dusin Skikkelser i ægyptisk Uniform, som laa paa Sandet viste, at Sejren ikke for Ægypterne var vundet uden Tab. Men nu lå der et Signal fra Sarras Soldaterne og et andet fra alfa Soldaterne. Mændene dannede en lang Linje. Endnu engang drønedes der en Salve, efterfulgt af det opmuntrende vilde Hyl, som de sorte Mænd

havde bragt med sig inde fra Hjertet af Afrika.

I et Minut saas en vanvittig Masen af kjæmpende Skikkelser. sænkede og hævede Geværer, Lancespyd, der glimtede og blinkede gennem den bevægelige Støvske,

Igen lød Signalet, Ægypterne trak sig tilbage og stod i Geled med den hurtige Præcision, som er et godt disciplineret Korps Kjendetegn. Og midtvejs laa hver paa sit Bedetæppe, den ridderlige Barbar og alle hans Følgesvende.

Det nittende Aarhundrede havde hævnnet sig paa det syvende Aarhundrede.

De tre Kvinder havde stirret rædselsslagne, men alligevel med dyb Interesse paa Skuespillet, der foregik for deres Øjne.

Nu gråd imidlertid baade Sadie og hendes Tante. Obersten havde vendt sig om mod dem for at sige dem nogle opmuntrende Ord, da hans Blik i det samme faldt paa Fru Belmonts Ansigt.

Det lyste haardt og hvidt, som var det skaaret i Elfenben, og hendes store, graa Øjne stirrede frem for sig, som saa hun et Drømmesyn.

„Du gode, Fru Belmont, hvad er der paa Færde?“ skreg han.

I Stedet for at svare pegede han ud over Ørkenen. Langt borte, flere Mil fra det Sted, hvor Kampen stod, kom en lille Afdeling Mænd ridende henimod dem.

„Jo, ved Gud, der kommer nogen ridende. Hvem kan det være?“

De saa allesammen ivrigt ud mod den Kant, hvorfra disse Mennesker kom. Men det var

for stor en Afstand, til at man tydelig kunde se andet end at det var Mennesker paa Kameler, og at der vel omtrent var et Dusin.

„Det er disse Djævle, som vi lod blive tilbage under Palmerne,“ sagde Cochrane. „Det kan ingen andre være. En Trøst er det da, at det er umuligt for dem at undslippe. De gaar lige ind i Løvens Gab.“

Fru Belmont stirrede ufravendt i samme Retning. Pludselig udstødte hun et vildt Glædesskrik og rakte Armene op i Luften.

„Det er dem!“ skreg hun. „De er frelste. Det er dem, Oberst, det er dem. Aa, Frøken Adams, det er dem!“

Hun sprang omkring oppe paa Klippen med vilde Øjne ligesom et ophidset Barn.

Hendes Venner vilde ikke tro det, for de kunde intet se, men der er Øjeblikke, hvor vore jordiske Sanser er mere sikre end de Mennesker kan forstaa, der aldrig har koncentreret deres hele Hjerter og Sjæle paa en Ting.

Fru Belmont var allerede løbet ned ad Klippestien, førend de andre havde opdaget hvad det var, der havde bragt hende det glade Budskab. Imellem dem, der nærmede sig, skinnede tre hvide Punkter, og det kunde kun være Evropæernes hvide Hatter.

Rytterne nærmede sig hurtigt, og deres Venner, som var redet dem imøde, saa nu tydelig, at det virkelig var Belmont, Fardet og Stephens, med Mansur og den saarede Sudaneser. De opdagede nu ogsaa, at de andre, der ledsagede dem, var Tippy Tilly og

de øvrige gamle, ægyptiske Soldater.

Belmont stormede frem for at møde sin Hustru, men Fardet standsede for at trykke Oberstens Haand.

„Vive la France! Vive les Anglais!“ jublede han. „Tout va bien, n'est ce pas, Colonel? Ah canaille! Vivent la croi et les Chrétiens. Hans Begejstring gjorde hans Tale helt usammenhængende.

Obersten var ogsaa saa henrykt som hans angelsaksiske Race tillod det. Han kunde ikke gestikulere, men han lo paa den nervøse, knirkende, Maade der hos ham betegnede Toppunktet af Rørelse.

„Min kjære Ven, jeg er forhistret glad over at se Dem igjen. Jeg havde allerede opgivet Dem. Jeg har aldrig været saa glad over noget i mit Liv. Hvorledes lykkedes det Dem dog at undslippe?“

„Det var altsammen Deres Skyld.“

„Min?“

„Ja, og jeg utaknemmelige Slyngel har skjændtes med Dem!“

„Men hvorledes kunde jeg komme til at redde dem?“

„De havde jo arrangeret det med Tippy Tilly og hans Kammerater, at de skulde faa saa og saa meget, dersom de bragte os levende tilbage til Ægypten. De slap bort i Mørket og gjemte sig i en Grøft. Og da den øvrige Karavane havde forladt os, kom de frem og skjød de Folk, som skulde have dræbt os. De skjød ogsaa den forbandede Molah, og det gjør mig ondt, for jeg er overbevist om, at det skulde være lykkedes mig at gjøre ham Kri-

sten. Nu vil jeg, dersom De ikke har noget derimod, skynde mig hen til Frøken Adams, Belmont har jo nemlig sin Kone, Stephen Frøken Sadie, jeg antager derfor, at Frøken Adams Sympati er forbeholdt mig.“

— — —

Der var forløbet fjorten Dage; det Skib, der var stillet til Turisternes Disposition, var allerede naaet langt Nord for Asseut. Næste Morgen vilde de være i Baleani, hvorfra der gik Expressbaad til Cairo. Det var altsaa den sidste Aften, de tilbragte sammen. Fru Schlesinger og hendes Barn, der lykkelig var undsluppen, var allerede kommet over fra Grændsen.

Frøken Adams var blevet meget syg ovenpaa alt, hvad hun havde maattet udstaa, og det var første Gang, hun havde faaet Lov til at komme op paa Dækket efter Middagen. Hun sad en stor Lænestol, endnu tyndere alvorligere og kjærligere end før, medens Sadie stod ved Siden af og stoppede Sjalerne godt ned om hende.

Hr. Stephen kom med Kaffen, som han stillede paa et Bord ved Siden af dem. Paa den modsatte Side af Skibet sad Hr. og Fru Belmont, tavse og lykkelige. Monsieur Fardet stod lænet op mod Skibets Bolværk, og forsøgte ivrig at bevise, at det var utiladeligt, at den engelske Regjering ikke førte strengere Kontrol ved den ægyptiske Grændse, medens Obersten stod stiv og rank ved Siden af ham med en brændende Cigarstump stikkende frem mellem Skjægget.

Men hvad var der dog sket med Obersten? Hvem vilde have gjenkjendt ham i den nedbrudte, gamle Mand fra Libyens Ørken. Der var endnu enkelte graa Haar i Skjægget, men hans Haar var igjen helt sort og blankt, ligesaa smukt som dengang han rejste op ad Nilen og alle de andre Rejsen beundrede det.

Med et fuldstændig forstenet Ansigt og i højeste Grad umedgjærlig havde han ved Ankomsten til Halfa hørt paa alle de Beklagelser over sine udstaaede Lidelser, der havde været saa grusomme, at de havde bleget hans Haar. Derpaa var han gaaet ned i sin Kahyt, og en Time efter havde han igjen vist sig, akkurat ligesaa sorthaaret som førend han var blevet afskaaret fra Civilisationens Hjælpemidler. Han saa paa alle og enhver med saa strengt og afvisende et Blik, at der ikke var nogen, der følte Trang til at henvende noget Spørgsmaal til ham i Anledning af dette moderne Mirakel. Man lagde Mærke til, at hver Gang Obersten nu skulde foretage blot et lille Ridt paa nogle faa hundrede Yards ind i Ørkenen, begyndte han altid sine Forberedelser med at stikke en lille sort Flaske med en lyserød Seddel i Inderlommen paa sin Frakke. Men de, der kjendte ham bedst, sagde, at den gamle Soldat havde bevaret en ung Mands Hjerte og Aand — saa naar han ønskede ogsaa at beholde en ung Mands Farve, var det slet ikke saa latterligt.

Der herskede en behagelig Hvile og Fred oppe paa Dækket, man hørte ingen anden Lyd end

den af Vandet, der sprøjtede op mod Skibets Side.

Den vestlige Himmel skinnede purpurrød efter Solens Nedgang, og farvede hele den brede, stille Flod. Utydeligt kunde de alle se de høje, slanke Hejrer staa oppe paa Sandbankerne, og længere borte saa de Daddelpalmerne glide sig forbi i majestætisk Procession.

Igen tændtes de sølvglindsende Stjerner, de samme rolige unærmelige Stjerner, som deres trætte Øjne saa ofte havde stirret op imod under deres Martyrium ude i Ørkenen.

„Hvor vil De bo i Cairo, Frøken Adams?“ spurgte efter længere Tids Forløb Fru Belmont.

„I Hotel Skepheard, antager jeg.“

„Og De, Hr. Stephens?“

„Aa, ogsaa i Skepheard.“

„Vi tager ind paa Continental, jeg haaber da, vi ses?“

„Jeg haaber aldrig, jeg ikke skal se Dem, Fru Belmont,“ sagde Sadie. „De maa komme til Amerika, vi skal gjøre det saa godt for Dem.“

Fru Belmont lo paa sin behagelige, bløde Maade.

„Vi har vore Pligter i Irland, og vi har allerede været altfor længe borte. Min Mand har sin Forretning, og jeg mit Hus, og jeg er bange for, at begge ser lige slemme ud. Desuden,“ tilføjede hun undseeligt, „var det maaske tænkeligt, at vi slet ikke traf dem i Amerika.“

„Vi maa se at mødes igjen allesammen,“ sagde Belmont, „om ikke for andet saa for at tale sammen om vort Æventyr. Om et Par Aar vil det falde os

lettere, nu er det altfor nær ind paa Livet af os.“

„Og allerede synes det nu allerede at ligge saa langt tilbage, ligesom en Drøm,“ sagde hans Hustru. „Forsynet handler vel ved saa hurtigt at udslette ubehagelige Erindringer af vor Hukommelse. Jeg har Fornemmelsen af, at det Hele er hændet i en tidligere Tilværelse.“

Fardet holdt sin Haand op, omkring Haandleddet sad der endnu en ulden Bandage.

„Legemet glemmer ikke saa hurtigt som Aanden, dette ser ikke videre drømmesynsagtigt ud, vel, Fru Belmont?“ sagde han.

„Hvordet er haardt, at nogle kun skulde reddes af os. Dersom Brown og Headingley endnu levede, var der intet mere, jeg ønskede i denne Verden,“ sagde Sadie. „Hvorfor skulde de dræbes, og vi ikke?“

Hr. Stuart var humpet op paa Dækket, med en aaben Bog i Haanden og en tyk Stok til Støtte for sit saarede Ben.

„Hvorfor plukker man den modne Frugt, men lader den umodne hænge?“ sagde han som Svar paa den unge Piges Udbrud.

„Vi kjender ikke noget til disse to unge Mænds aandelige Sjæls-tilstand, men det gjør Gud den Almægtige, og han plukker Frugter, naar han synes det er Tid. Jeg har et Kapitel, som jeg vil læse for dem.“

Der stod en Skibslampe paa Bordet og Herr Stuart satte sig ned. Det gule Lys spillede henover hans fede Kinder og Bogens røde Kanter. Præstens stærke, faste Stemme overdøvede Vandedet Skulpen.

„Lad alle dem prise Gud,

som han har friet ud af Fjendens Hænder og frelst for Fare, baade dem fra Øst, Vest, Nord og Syd. De gik vid i Ørkenen og fandt ikke nogen Stad, hvori de kunde dvæle. Og da de var sultne og tørstige, forsagede deres Sjæl dem, men de anraabte Gud i deres Forladthed og han frelste dem ud af deres Ulykke. Han ledte dem paa rette Vej, saa de fandt Staden, hvor de kunde dvæle. Og disse Mennesker prise derfor Gud for hans Godhed, og talte om det Underfulde, han lader ske for Menneskenes Børn.“

„Lyder det ikke, som var det skrevet for os, og saa er det skrevet for totusind Aar siden,“ sagde Præsten og lukkede Bogen. „I enhver Tidsalder har Menneskene været nødtte til at bekjende, at der var en styrende Haaed, der ledte dem.“

„Ja, Herr Stuart,“ sagde Franskmanden, „det er nu alt sammen meget godt. De opfordrer mig til at love og prise Gud, fordi han reddede mig ud af Nød og Pine, men det, som jeg særlig ønsker at vide, er, naar han nu virkelig ordner alt, hvorfor førte han mig saa overhovedet ind i den Nød og Pine? Efter min Mening skulde jeg egentlig snarere rette Bebrejdelser mod Gud end takke ham. De vilde aldeles ikke takke mig, for at jeg trak dem op af denne Flod, naar det ogsaa havde været mig, der havde smidt Dem i den. Det eneste, Deres Forsyn har gjort, er at det har helet Saaret, det selv har slaaet.“

„Jeg indrømmer, at der synes at være en Modsigelse, ingen, som ikke vil bedrage sig selv,

kan nrgte det," sagde Præsten langsomt. „Og alligevel behøver jeg kun at tage vort eget Tilfælde, jeg siger det i al Ydmyghed, men jeg har derigjennem faaet et fyldigere og klarere Begreb om mine Pligter. Jeg har lært at være mindre forsømmelig, naar det gjælder at forkynde Sandbeden, mindre doven til at gjøre, hvad jeg føler er det Rette.“

„Og jeg da," udbrød Sadie. „Jeg har lært mere i disse Dage end i hele mit foregaaende Liv. Jeg har lært saa meget og vænnet mig af med saameget. Jeg er blevet et helt andet Menneske.“

„Jeg har aldrig før forstaaet mig selv," sagde Stephens. „Jeg levede for hvad der var ganske ligegyldigt, og glemte det eneste, der var nødvendigt.“

„Ja, saadan en ordentlig Rystelse, den skader ikke," sagde Obersten. „Altfor blød en Seng og altfor god Mad, er hverken godt for Mand eller Kvinde.“

„Jeg er overbevist om," sagde Fru Belmont, „at der var ingen

af os, der ikke blev bedre og løftedes op i en højere Sfære i de Dage ude i Ørkenen. Og naar vore Synder engang skal dømmes, vil meget tilgives os for disse Dages Mangel paa Egenkærlighed.“

Alle sad de stille, nu medens Himlens højrøde Farve blev karmosinrød og de graa Skygger sænkede sig mere og mere. En kold Vind hævede sig fra Øst, og flere af Selskabet forlod Dækket.

Stephens lænede sig henimod Sadie.

„Husker De, hvad De lovede dengang?" hviskede han.

„Hvad var det?"

„De sagde, at dersom De blev frelst, vilde De forsøge i Fremtiden at gjøre andre lykkelige.“

„Saa maa jeg vel ogsaa gjøre det.“

„De har allerede gjort det," sagde han og deres Hænder fandt hinanden i Ly af Bordets Skygge.

